

Âlimler ve Zalimler

EKREM DUMANLI

ÂLİMLER VE ZALİMLER

Ekrem DUMANLI

ÂLİMLER VE ZALİMLER

Copyright © Kaynak Yayınları, 2014

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Epub

Ahmet KAHRAMANOĞLU

Dijital ISBN

978-605-158-061-6

Yayın Numarası

389

Basım Yılı

Kasım 2014

Kaynak Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.kaynakyayinlari.com.tr

facebook.com/kitapkaynagi

Takdim

Devirler Değişti, Cevirler Değişmedi

Tarihî olayları bir hikâye bir roman okur gibi bakıp-geçmek yerine onları ukde-i hayâtiyelerinden, bel kemiklerinden yakalarcasına ele alarak takdim etme başarısını gösteren Ekrem Dumanlı Bey, din mazlumlarının mağduriyetlerini bugünlere, bugünleri de o günlere taşıyarak tekerrürden ibaret olan tarihî olaylardan alınması gereken ders ve ibretleri “ÂLİMLER VE ZALİMLER” isimli kitabında gözler önüne seriyor.

Zaten bir kısmı gazetemizde yayımlanan bu yazılar şimdi kitap haline getirilmiş ve kalıcı olarak herkesin istifadesine sunulmuş.

Evet, hikmet dolu Kur’ân-ı Kerîm, niçin Firavun’dan ismen 74 defa bahsediyor? Londra’da müzede ben onun mumyalanmadan günümüze kadar gelen secde eder gibi yere kapaklanmış vaziyetteki küçük cesedini gördüm. Evet “Cirmi ne ki, cürmü ne olsun” denilmemiş ve bu kadar çok bahsedilmiş... Atasözü haline gelen “Her Musa’nın bir firavunu vardır” gerçeğinin de ifade ettiği üzere tarih boyunca hep zalimler ve mazlumlara mücadelesi süregelmiştir. Aslında tâ insanlık tarihinin ilk başında Habil’e karşı hasetle karşı çıkan Kabil’den bu yana bu mesele devam etmektedir. Ama “devlet zırhına bürünen” zulüm deyince nemrutlar, firavunlar akla gelir.

İmam-ı Âzam, İmam Şâfi, Ahmed bin Hanbel ve İmam Mâlik, hem de halifelik mührünü elinde bulunduranların “devlet çarkını keyfi kararlarla işleterek” yaptıkları zulümlerle işkence görmüş, zindanlara girmişlerdir.

Ama o büyük rehberler hep esas işlerine bakmışlardır. Mesela, İmam Ahmed bin Hanbel’i saatlerce kırbaçlayıp bayılttılar sonra da kılıçla dürtüp ayılttılar sonra da hücrelerinden alıp Halife Mu’tasım’ın huzuruna getirdiler. Korku ve dehşet salmak için oraya getirdikleri iki idam mahkûmunun orada hemen kafalarını uçurduktan sonra İmam’dan kendi anlayışlarına onay vermesini istediler. Ne yazık ki, o mecliste âlimler de vardı. Orada İmam Şâfi’nin talebelerinden birini fark eden İmam Ahmed bin Hanbel, ona fikhî bir mesele olarak “Mest üzerine mesh hakkında İmam Şâfi’nin kavli nedir?” diye bir soru sordu. Halife’nin dinî müşaviri Ebu Davud, öfkeyle şöyle dedi: “Şu adama bakın! Boynu vurulmak üzere ama hâlâ fikhî meseleleri münakaşa ediyor!..” Evet, o şartlarda bile İmam Ahmed bin Hanbel, kendi asıl işine bakıyordu.

Devirler değişti ama cevirler değişmedi.

İmam Rabbanî de Ekber Şahın zulüm mengenesinin dişlileri arasından geçti ama yelin kayadan hiçbir şey koparamaması gibi, ondan asla bir şey koparamadı. Bilakis, Koca İmam, onun torunu Alemgir Şah’ı yetiştirdi ve o yanlış gidişatı değiştirdi. Yani o hep işine baktı.

Bu zulümlerden Mevlâna Celâleddin Rûmî ve Mevlâna Halid Bağdadî Hazretleri de nasiplerini aldılar ama hep aslî işlerine bakıp hizmetlerine koşular.

Cevrin arkı gelip Bediüzzaman Hazretlerini de buldu ama o dimdik bir duruş sergiledi. Adam gibi adamlar yetiştirmeye devam etti. Hep işine baktı.

Şimdi sıra yeni mazlumlarda... Onlar da hız kesmeden geri vitese almadan hep işlerine bakacaklar inşallah. Meselenin tafsilat ve teferruatı, bu kitapta...

Abdullah Aymaz

BÖLÜM 1
TARİHÎ İZDÜŞÜMLERİYLE
ÂLİMLERE YAPILAN ZULÜM

Zulüm!

Haddi aşmak demektir zulüm; insanın kendi haddini aşması... Bu nedenle Kur'ân-ı Kerîm şöyle seslenir âdemoğluna: “Her kim Allah'ın hudutlarını aşarsa işte onlar zalimlerin ta kendileridir.” (Bakara-229) O hududu aşan önce kendine zulmeder; sonra başkalarına. O taşkınlık bir gün hududullah'a kadar uzanır ve zalim, baş aşağı yıkılıp gider.

İnsan kendi haddini aşınca başka bir varlığın hakkına tecavüz eder. Kul hakkı, bir insanın başka bir insanın hududuna girerek zulmetmesidir. İnsan, ya bir başka varlığın (insan, hayvan, tabiat) hakkına tecavüz ederek zalimleşir ya da Varlığı Yaratan'ın hakkına ilişerek...

Lokman Aleyhisselam'ın oğluna “Sakın Allah'a eş, ortak uydurma. Çünkü şirk pek büyük bir zulümdür.” (Lokman, 13) demesi boşuna değildir. İnsan Allah'a şirk koşunca eşya ve kâinatın manasını inkâr etmiş olur, küstahlaşır, firavunlaşır, kendini Tanrı sanmaya başlar. Oysa bütün firavunlar, Nemrutlar, Tiranlar küçük bir vesileyle yok olup gitmiştir.

İnsanın “kendi nefesine zulmetmesi”nden Yaratıcı'ya şirk koşarak en büyük zulmü (zulm-ü azîm) irtikap etmesine kadar pek çok katmanına rastladığımız zulümden sakınmak, kaçınmak, korunmak gerekiyor. Ve insanoğlu, benlik sırrını çözmeden zulüm illetinden kurtaramıyor yakasını.

İslam bir de “şirk-i hafî”den bahsediyor; yani gizli şirkten. Açıkça ifade edilmese bile bir insan kendi egosunu varlığın merkezine koyuyor ve kendini haddinden fazla beğeniyorsa; hatta herkesin kendisine perestiş etmesi için kendini topluma başka türlü tanıtıyor ve riya yapıyorsa o da “en büyük zulüm” yolunda ilerliyor demektir. Nefis muhasebesi, murakabe gibi dinî disiplinler insanın insan olarak kalması içindir.

Kendini beğenen, kendine hayran olan; hatta kendine tapınan tiplerin en önemli vasfı, benliğine aşırı manalar ve roller yüklemesidir. Sürekli “ben, ben, ben!” diyen bir egonun zaman içinde firavunlaşması kaçınılmaz hale gelir. Bu yanlış yolun en dip çıkmazı firavunun “Sizin en yüce rabbiniz benim!” (Nâziat, 24) diye höykürmesi ve insanoğlunu kendine kul/köle görmesidir.

Kur'ân-ı Kerîm firavundan ismen 74 kez bahsediyor. “Ceberrut bir adamın cirmi ne ki cürmü ne olsun.” deyip Kur'ân'da bu kadar yer almasını yadırgamamak lazım; zira firavun bir tiptir; kendini beğenen, kendine hayran, kendine tapınan bir tip. Ve her nefsin dibinde bir firavun yatar. O menhus firavun tip; beşerî bir zaafın mütekebbir sembolü olmasaydı bu kadar tasvir edilmeyi hak etmezdi. Üstelik Musa aleyhisselam ile kavgası sadece bir iman-küfür mücadelesinden ibaret değildi. O kavgaya aynı zamanda kibir ve tevazuun; bir başka deyişle Allah'a itaat edip kendi hududuna riayet eden mütevazı Âdemoğlu ile haddini bilmeyip “Ben de yaşatır ve öldürürüm.” (Bakara, 258) diyen tağutun karşı karşıya gelmesidir...

Zulüm devlet zırhına bürününce zalimin yol açtığı tahribat muzaaf bir şekilde ortaya çıkar. Biraz da bu yüzden olsa gerek hem Kur'ân'da hem sünnette devlet gücünü kullanarak yapılan zulme hassaten

dikkat çekilmiş. Ferdî taşkınlık (başkasına zarar vermiyorsa) sınırlı bir tahribata sebep olur ve tevbe kapıları o ferdin bir gün nedamet içinde dönmesini beklemektedir. Ne var ki devlet imkanları suiistimal edilerek yapılan zulüm, sadece bir kişinin ya da kitlenin hakkına tecavüz etmekle sınırlı kalmaz; o zulme bizzat destek verenden sükut etmeyi tercih edene kadar herkesi mesuliyet dairesine dâhil eder.

Devlet zırhına bürünen zulüm firavunlarla, Nemrutlarla, Tağutlarla temsil edilir; ancak o zulüm, dinden imandan çıkmış kişilerle sınırlı değildir. O yüzden mü'minler Kur'ân ve sünnette hem âdil olmaya teşvik ediliyor; hem de zalim olmaktan sakınmaları isteniyor. Mesela daha ilk basamakta deniyor ki idareye talip olunmaz; belki o görev istemeyene verilir. Böylece hırsın, hasedin, ölümcül rekabetin önüne geçiliyor. Bu konuda o kadar çok hadis-i şerif var ki! Deryadan bir katre deyip ibretâmiz bir hadiseyi hatırlatalım: “Ebu Musa anlatıyor: Yanımda amcamın evlatlarından iki kişi ile Resulullah'ın huzuruna girdim. Yanımdakilerden biri: ‘Ey Allah'ın Resülü! Allah'ın sana tevdi ettiği işlerden bazıları üzerine bizi emir tayin et.’ dedi. Resulullah'ın cevabı şu oldu: ‘Biz, Allah'a kasem olsun, bu işe onu talep eden veya ona hırs gösteren hiç kimseyi tayin etmeyiz.’”

Hangi çapta olursa olsun bencillik ve kibirle yöneticilik iddiasına kapılacak “Ben layığım, benden daha layık kimse olamaz.” gibi laflar İslamî değildir. İslam ahlakı benlik davasına müsaade etmediği gibi “Ben” ya da “Biz” gibi kibir girdabına da izin vermiyor. Tabii ki birilerinin de yöneticilik görevini üstlenmesi gerekiyor. Kim olmalı sorusuna cevap aranırken “Kim kendini layık görmüyor, başkasını işaret ediyorsa” onun layık olduğu düşünülüyor.

İdareci kendini halkın üstünde görmek bir yana, “Bir kavmin efendisi ona hizmet edendir.” hadis-i şerifi doğrultusunda kendini hizmetçi gibi görecektir; bu yaklaşımı nefsine benimsetip hak iddia etmeyecek. Beylik laflarla “halka hizmet ediyoruz” diye bangır bangır bağırarak yetmez, insanın kendi nefsini bu hükme ikna etmesi de gerekir.

Muvakkaten devraldığın devlet mekanizmasını idare ederken zulüm etmemeyi, adaletten şaşmamayı şart koşuyor İslam. Asla benliğini her meselenin merkezine yerleştirerek başka insanların (hangi dinden, hangi ırktan olursa olsun) hukukuna tecavüz etmeyeceksin. Devlet çarkını keyfî kararlarla işleterek bir kişiye/kitleye hakaret edersen zalim olursun. Bir kişi ya da bir kitleyi, uluorta çekiştirmek, onlara iftira atmak, hakaret etmek, haklarında yalan söylemek, haksız yere soruşturmak, zulüm olsun diye tutuklatmak, korku salmak için cezalandırmak zulümdür. İnsanların en temel haklarını gaspetmek, yaptıkları hizmetlere mani olmak devlet zırhına bürünen zulmün en temel alametleridir. Bu suç işleyen, kim olursa olsun en küçük memurundan en büyük âmirine kadar herkes zalim haline gelir. Pek çok halife, zulüm yapmakla suçlanmışlardır. Çünkü zulmetmişlerdir. Onların Âlem-i İslam'ın halifesi olması, ululemir sıfatı taşıması, ulemaya zulmetmelerini meşru hale getiremez. Tarih buna şahittir...

Dört Büyük Mezhep İmamına Niçin Zulmedildi?

Kaderin cilvesine bakın ki dört büyük mezhep imamının tamamı, devlet zulmüne maruz kaldı. Onlara o zulmü reva görenler, yaban ellerden gelip İslam ülkelerini istila eden ‘küffar’ değildi. Pek çoğu ‘İslam devleti’nin amiri, hatta bazen halifesiydi. Hilafet mührünü elinde bulunduran o zevatın derdi neydi ki Ahmed bin Hanbel’e, İmam-ı Âzam Ebu Hanife’ye, İmam-ı Malikî’ye ve İmam-ı Şafii’ye baskı yapmış, haklarında dava açmış, hapis ve işkence ile ceza vermeye cüret etmişti? Dört imamla başlayacağımız örnekleri okudukça mesele ayan beyan ortaya çıkacak. O yüzden en iyisi tarihin sararmış yapraklarına dönmek.

Ahmed Bin Hanbel (İmam-ı Hanbelî: 780-855)

Ahmet bin Hanbel’in çilesine geçmeden önce İslam tarihinin çok önemli bir kesitine göz atmak gerekiyor: ‘Mihnet Dönemi’... Bu dönemde Halife Me’mun’un eliyle âlimlere baskı yapılmış, herkesin “Kur’ân mahluktur.” demesi emredilmişti. Bu baskıya boyun eğmeyen ulema zindanlara atıldı, kırbaçlandı, işkenceye maruz bırakıldı.

Her türlü eza ve cefanın mübah sayıldığı o çile döneminin sembol isimlerinin biri hiç şüphesiz Ahmet Bin Hanbel’di; ancak eziyet ve işkenceyi o büyük imama münhasır görmemek lazım. Meselenin sebepleri üzerine birtakım tartışmalar yaşandı, yaşanıyor. Kimilerine göre Halife’nin şedit tavrı dinî hassasiyetten değil, politik tavırlarından kaynaklanıyordu. Kimine göre mutezile imamlarının kışkırtmasıyla hırçın bir noktaya gelen halife o baskıyı bazı din âlimlerine reva görmüştü. Bazı araştırmalar meselenin daha da karmaşık entrikalara dayandığını, şia imamlarının da işin içinde olduğunu iddia eder. Bazılarına göre Ahmet Bin Hanbel’in çok şiddetli zulme maruz kalmasının özel bir nedeni de vardı. Kitabında yer alan “Zalim Hükümdarlar” ile ilgili hadis-i şeriflerin çıkarılması istenmiş, o büyük imam böyle bir sansüre razı olmamıştı.

Sebepler ne olursa olsun kesin bir tablo var karşımızda: Halife sıfatı taşıyan kimseler, kendi siyasi amaçları uğruna kelimelerin ince bir meselesini kullanmış ve çok değerli âlimlere eziyet etmiştir. Bu zulüm döneminin suç ortağı da başka bir kısım âlimlerdir. Onların farklı meslek ve meşrep sahibi olmaları, o farklılıktan dolayı “Bırakın ezilsinler biraz” gibi bir yaklaşım içinde suskun kalmayı tercih etmeleri devlet eliyle zulmün bir başka boyutudur.

Mihnet Dönemi’nin felsefi ve siyasi tartışmaları, kitapta derinleştirmeye çalıştığımız konunun biraz dışındadır. Akıl-nakil üzerine yapılan münazara ve müzakerenin kelimelerin sonucu ne olursa olsun âlimlerin zalimlerle elbirliği yapıp devletin adalet vasfını ayaklar altına almasını tecviz edemez. Meselenin Kûfe-Şam çekişmesi şeklinde cereyan etmesi; ya da tamamen bu sebebe dayanıyormuş gibi yansıtılması konuyu ana ekseninden uzaklaştırma manası taşımakta.

Her kaos atmosferinde olduğu gibi, Mihnet Dönemi'nde de ilginç siyasi ittifaklara rastlıyoruz. Mesela bazı mutezile imamlarının şiaya yönelmesi ve ortak hareket edilmesi o günün şartları içinde değerlendirilebilir; ancak devlet eliyle yapılan zulüm, baskı, dayatma gibi konuların sebeplerden ayrı da düşünülmesi, her ne surette olursa olsun, içtihadından dolayı âlimlere yapılan kötü muamelelerin topyekun sorgulanması gerekiyor. Şianın Ehl-i Sünnet imamlarına yapılan zulme ortak olması, onlara da zulüm yapılmasını engellemiş midir? Hayır.

Aslında Abbasi Halifesi Me'mûn, ilme meraklı bir insandı. Bağdat'ın bir ilim merkezi haline gelmesinde emeği geçti. Ne var ki halife bir noktaya gelip tıkanı. Devrindeki âlimleri "Kur'ân mahlûktur" demeye zorladı. Etraftaki telkin ve tazyik de artınca herkese, özellikle de döneminin en büyük âlimlerinden Ahmed bin Hanbel'e baskı yapmaya başladı. "Kur'ân yaratılmıştır." demediği için İmam-ı Hanbelî'yi, Ramazan'ın son on gününde kesintisiz kırbaçlattı. Halife Me'mûn ölünce Ahmed bin Hanbel gibi muazzam bir kutbun çilesi biter sanılmıştı. Heyhat! Hilafet makamına oturan Mu'tasım bu kötü mirası devraldı. Aynı inat üzerine İmam hapiste tutuldu, kırbaçlandı, bayılıncaya kadar dövüldü; kılıçla dürtülüp ayıltılarak tekrar işkenceye tabi tutuldu.

Etrafa korku salmak isteyen iktidar sahipleri, bir gün İmam'ı hücrelerinden alıp Halife'nin huzuruna getirdi. İdama mahkûm iki kişinin boynunu oracıkta vurdurarak devletin resmî görüşü için onay vermesini beklediler. Ne yazık ki cinayet işlenen o mecliste âlimler de vardı ve zulmü seyrediyordu. O meş'um manzarayı gözünü kırpmadan izleyen İmam-ı Hanbelî, bir ara İmam-ı Şafii'nin tilmizlerinden birini fark etmiş ve ona fikhî bir meseleyi sormuştu. "Mest üzerine mesh hakkında İmam-ı Şafii'nin kavli nedir?" diye soru sorunca (Hilyetü'l-Evliya'nın naklettiğine göre) Halife'nin dinî müşaviri Ebu Duad, öfkeyle şöyle demişti: "Şu adama bakın! Boynu vurulmak üzere ama hâlâ fikhî meseleleri münakaşa ediyor..."

Aslında tarih bu sahne ile iki konuya işaret ediyor:

1. Zulme maruz kalan kimseler asla ye'se kapılmamalı ve hizmetleri için gayretten asla taviz vermemeli.
2. Pek çok örneğini ileride göreceğimiz gibi, bir âlime zulmeden zalim, genellikle bir âlimi yanına alarak vicdanını serin tutmak ister. Ve maalesef zalimler pek çok defa da aradığı âlimleri (Bediüzzaman buna "ulema-i sû" diyor) bulur, onların fetvası, hatta kimi zaman kışkırtması ile çileli dönemler yaşanır.

İşte yürek dağlayan bir başka rivayet: Ahmet Bin Hanbel'e yapılan işkence dayanılmaz boyutlara ulaşır kimi zaman. Ve İmam, bazen, feryat eder. Bir gün yanına bir hırsız yaklaşır ve der ki "Ya İmam! Sen hak bir davadan dolayı işkence görüyorsun ve bu tepkiyi veriyorsun; ben hırsızlıktan içerdeyim, senden daha şiddetli bir işkenceye maruz kaldım ama hiç bu kadar bağırmadım." İmam bir anda irkilir. "Doğru söylüyorsun" der. Ve o günden sonra hiçbir çileye aldırılmaz. Rivayet o ki "Beni bir hırsız irşat etti." dermiş İmam-ı Hanbelî. Dayanmış, hiç sızlanmamış bir daha ve bir gün bir ziyaretçi gelmiş hapishaneye. İmam Şafii'den selam getirmiş ve eklemiş "Gece Kainatın Efendisi'ni

gördüm, seni taltif ediyordu. Sen ne yaptın ki Hazret-i Muhammed’i bu kadar sevindirdin?” İmam Şafii’den gelen bu mesaj Ahmet Bin Hanbel’i gözyaşlarına boğmuş...

Onca zulüm o güzel insana reva görüldü de ne oldu? Zalimlerin alınlarına yapışıp kaldı o kötülükler. Ama Ahmed bin Hanbel hayatı ve eserleriyle hâlâ bir numune-i imtisal. Ya yetiştirdiği talebeler... Buhari, Müslim, Begavî... Onlar da birer numune-i imtisal değil mi!

Numan Bin Sabit (İmam-ı Âzam Ebû Hanife: 699-767)

Rivayet o ki Halife Cafer El Mansur (emrine ram olmadığı takdirde öldürmek maksadıyla), Ebû Hanife’yi huzura davet etti. Zehirli bir süt ikram etti. Ebû Hanife yanına oturduğu halifeye sütün midesine dokunduğunu ifade ederek içmek istemedi. Halife ısrar ediyordu. Hanefî mezhebinin kurucusu o büyük âlim sütü içti ve ayağa kalktı. Halife hayret içinde sordu: “Nereye?” İmam, mütevekkil bir eda ile döndü ve taşı gediğine koydu: “Senin gönderdiğin yere!” Kitabü’l-Mihen’de nakledilen bu hadiseye pek de şaşırılmamak lazım; zira Ebû Hanife, hayatının çok büyük bir kısmını devlet zulmü altında yaşadı. Emevî döneminde de Abbasî devrinde de çekmediği cefa, görmediği eza kalmadı. Neden?

Emevî yönetimi Ebû Hanife’ye kadılık görevi teklif ederek o büyük âlimi icraatına (biraz da zulmüne) ortak etmek istedi. Irak valisi (Ömer bin Hübeyre) tarafından yapılan teklifin aslî maksadını anlayan Ebû Hanife, görevi kabul etmeyince gözaltına alındı ve kırbaçlatıldı. Öyle ki, kırbaçlama işini yapan zindancı bile bir gün bu zulme “Yeter!” deyip isyan edecekti.

Devir değişip Abbasîler iktidara gelince Ebu Hanife hazretleri çok sevindi. Ona göre hak yerini bulmuş, Emevî zulmü sona ermişti. Maalesef bu umut çok sürmedi, güç zehirlenmesi ile malul Abbasî yöneticileri de benzer bir siyasete devam etti. Pek çok âlim ve âbide zulmetmeye başladılar. Abbasî halifesi, Ebû Hanife’yi yanına almak istemiş, ona hediyeler göndermişti. Büyük imam, kamu imkânları ile alınan hediyelerin hiçbirini kabul etmedi ve meşru görmedi. Buna da çok içerledi Halife Ebû Cafer el-Mansur. Musul isyanını bahane ederek halkı katletmek için fetva isteyen halifeye menfi cevap veren Ebû Hanife için tekrar zindana girmekten başka çare kalmadı.

Hanefî mezhebinin ve İslam tarihinin muhteşem mütefekkeri Ebû Hanife, ne Emevî zulmüne ortak oldu, ne Abbasî baskısına boyun eğdi ama bu mehip duruşunu özgürlüğüyle, canıyla ödedi. Ona zulmedenler kendilerini “halife-i ruy-i zemin” olarak tanıtıyor ama siyasî kaygılar nedeniyle o koca İmam’a cevri u cefa etmekte bir sakınca görmüyordu. Ebû Hanife, arkasında onlarca eser bıraktı, milyonlarca insana ilham kaynağı oldu ve hep hayırla yâd edildi. Ya ona bu zulmü reva görenler?

Malik Bin Enes (İmam-ı Malikî: 712-795)

İmam-ı Malikî, Emevî dönemini de gördü Abbasî dönemini de... Siyasetten olabildiğince uzak durdu. Onun siyasete mesafe koymasında kendinden önceki siyasî isyanlar, fitneler ve katliamların payı

vardır kuşkusuz. Kendi döneminde de dini kullanarak siyasî cinayetler işleyenleri görmüştü zaten. Devlet idarecileriyle iyi ilişkiler kurmasına, onlara hayırhahlık yapmasına rağmen siyaset merkezindeki güç odakları onun bu müspet hareketini yeterli görmedi ve birileri pusuya yatıp hep fırsat aradı. Nitekim buldu da. İmam, baskı altında yapılan boşanmanın geçersiz olduğuna dair hadis rivayet edince goygoycular devreye girdi. Onlara göre bu hadisin nakledilmesindeki asıl maksat Ebû Cafer el-Mansur'a yapılan biatın geçersizliğini ima etmektir. Güya İmam, bu rivayetle Nefsü'z-Zekiye'ye biat edilmesini teşvik ediyordu. Medine valisi derhal tutuklanmasını ve kırbaçlanmasını emretti. Vahşet o kadar kabaca yapılıyordu ki İmam-ı Malikî'nin işkence sırasında omzu sakatlandı. Gerçek, zaman içinde ortaya çıktı ama olan olmuş, zalim zehrini kustu. O kustumuk İmam'a bir leke bulaştırdı mı? Haşa!

İmam-ı Malikî'ye yapılanlar halk arasında infiale yol açtı. Halife Mansur, hac için geldiğinde büyük İmam'dan özür diledi, gönlünü aldı. Hatta derlediği hadisleri çoğaltıp dağıtmak ve herkesin bu hadislere göre amel etmesini sağlamayı teklif etti. Tabii ki kabul etmedi İmam-ı Malikî. Müstağniydi, adildi, âlimdi, arifti çünkü.

Ona, devlet zırhına bürünerek zulmedenlerin ne adı biliniyor ne sanı. Ama o muazzam âlim, büyük âbid, harika zahid hâlâ eserleriyle kalb ve kafalara ilham veriyor.

Muhammed Bin İdris (İmam-ı Şafî: 767-820)

Fakirliği sebebiyle annesinin evini rehin göstererek Yemen'e giden İmam-ı Şafii, nereden bilecekti ki kendini orada siyasi bir entrika bekliyor. Bir dönem bizzat derslerini dinlediği İmam-ı Malikî'nin vefatından sonra Mekke'ye dönmüş o sırada Hicaz'da bulunan Yemen valisinin daveti üzerine yolculuğa karar vermişti. Bir yandan kamu görevi yapmış, diğer yandan beş yıl boyunca ilim meclislerini takip etmişti. Ta ki siyasî bir kumpasla karşı karşıya kalana dek...

İmam-ı Şafii hazretlerini emrine amade haline getiremeyen vali, tevizata başladı. O günkü yönetim için "Aleviliğe taraftar" olmak büyük suç telakki ediliyordu. Vali önce (bugünkü tabirle söylemek gerekirse) fişleme yaptı ve 9 kişiyi, ayaklanmak üzere hazırlık yapan Aleviler şeklinde kayda geçirdi. Sonra da Halife Harun Reşid'e bir mektup yazarak durumu rapor etti. Valinin ihbarına göre İmam-ı Şafii, kalkışma planı yapan o dokuz kişiden daha tehlikeliydi çünkü sohbet ediyor, insanları etkiliyordu.

Ve kara plan işletildi, on kişi huzura çıkarıldı. O dokuz adam idam edilirken İmam'ın katlinden son anda vazgeçildi. İmam-ı Şafii hazretleri Rakka ve Bağdat'ta hapis yattı. Mekke'ye gideceği ana kadar mecburi ikamete mahkûm edildi. Bu zor dönemde o dönemin önemli âlimlerinden Şeybanî'nin derslerine devam etti. İmam-ı Şafii, bir dönem talebelik yaptığı İmam-ı Malikî ile ilgili ilmî tenkitler yapınca fanatik bazı kişilerin zulmüne de maruz kaldı maalesef. Ulema sadece umeradan değil, cüheladan da çok çekmiştir. En kabası da umerada ve cühelanın el ele vererek ulemayı hedef almasıdır. Nitekim vali, İmam-ı Şafii'den Şam'ı terk etmesini ister ve üç gün süre verir. Ama kader o zulme

müsaade etmez. İlerleyen dönemlerde Halife Me'mun, İmam-ı Şafii'ye kadılık görevi teklif eder. O müstağni İmam, ellerini açıp yalvarır: "Allah'ım! Dinim, dünyam ve ahiretim için hayırlı olacaksa nasip eyle, değilse canımı al." Üç gün içinde öbür âleme yürür, dünyanın makam ve mevkileri karşısında iki büklüm olmaz.

İlim Adamına da Gönül Sultanına da Zulüm

Tarih boyunca zalimler, ne ilim adamı dinlemiştir ne gönül adamı. Kâh kuşkunun esiri olmuştur devlet yöneticileri, kâh kıskançlığın. Ne var ki o vehim ve zaafı hep maskelendi. ‘Devleti ele geçirmek’ten ‘halkı kıskırtmaya’ kadar pek çok propaganda yapıldı. Sis bulutları dağılıp gerçekler ortaya çıkınca linç psikolojisine kendini kaptırarak savrulup dağılanlar mahcup bir duruma düştü. İşte üç zirve insan ve onların çetin sınavı.

Muhammed es-Serahsî (İmam-ı Serahsî:1009-1090)

İmam-ı Serahsî’yi bir kuyunun dibine hapsedenler, karanlığın bağrından nurefşan eserlerin zuhur edeceğini bilemezlerdi. Bilemezlerdi çünkü Serahsî’ye defter, kâğıt, kitap yasaklanmıştı. Sanılmıştı ki o büyük fıkıhçı, kuyunun dibinde karanlığa gark olur. Oysa ilim erbabının nezdinde onun adı: “Şemsü’l-Eimme”; yani “İmamların Güneşi” idi. Kitap yazmak için şartlar müsait değildi hapis hane ama kalbi ve kafası aydın bir insan için esbabın çok da önemi yoktu. Talebeleri, Özkend Kalesi’ndeki zindanda hocalarını yalnız bırakmadı. Kuyunun başında toplanan o vefalı talebelerle o büyük âlim arasında müzâkereli dersler başladı. Otuz ciltlik El-Mebcut’u yazarken Serahsî (yasak edildiği için) hiçbir kitaba müracaat edemedi. On dört yıl! Evet, tam on dört yıl boyunca hafızasında yer alan bilgileri kullanarak eser telif etti Şemsü’l-Eimme. Ve bir gün, 1087’de çıkarıldı. 3 sene sonra vefat ettiğinde 81 yaşındaydı. Demek ki, zalimler onu tutukladığında İmam Serahsî 63 yaşındaydı. Buna rağmen hapsedilmiş ve on beş senesini bir hücrede geçirmek zorunda kalmıştı.

Neden?

Zor bir dönemden geçiliyor, insanlar imtihan üstüne imtihan yaşıyordu. Bir yandan Haçlı Seferleri dalga dalga âlem-i İslam’ın üzerine geliyor; diğer yandan Karahanlılar’daki iç kargaşa bir türlü durulmuyordu. Bu arada ülkeyi yönetenler, âlimler ve fakihler üzerine ağır bir baskı kurmuş; hatta birçoğunu hapis ve idama mahkûm etmişti. Diğer yandan insanların adeta belini kırarak hale getirilmiş vergi yükü her gün artıyor; halk, devlet baskısı içinde inim inim inliyordu. İmam-ı Serahsî bu zulme karşı çıktı, devlet politikalarındaki aşırı uygulamaları tenkit etti. Sen misin devleti eleştiren! Araya, her zamanki gibi, iktidar goygoycuları girdi ve Hakan Emir Hasan’ı doldurdu. Suç bulunmuştu: Halkı isyana teşvik etmek. Devleti elinde tutanlar ilerleyen yaşına, ilim yolundaki gayretlerine bakmaksızın zulme başladı.

Vefat ettiğinde arkasında bıraktığı kitaplar, nerdeyse, insan boyunu aşacak gibiydi. Hayatını hep asaletiyle yaşadı; sızlanmadı, şikâyet etmedi; talebeleriyle birlikte hizmetinden en zor dönemlerde bile taviz vermedi. Ondaki geriyeye şöyle sitemkâr bir cümle nakledilir: “Bütün beyinsiz zındıkların kıskırtması, kötü arzuların peşinden korkunç kimselerin ve fena tertiplerde bulunanların kıskırtmaları

sonucu vatanından ayrılmış ve sultan tarafından hapsedilmiş, fakir kul... Allah onların hepsini kahretsin. Büyük küçük herkese ibret yapsın.” Ne diyelim? İbret yapsın inşallah!

Ahmed Sirhindî **(İmam-ı Rabbanî: 1564-1624)**

İmam-ı Rabbanî hazretleri, sadece âlim bir kişi değil; aynı zamanda tasavvufa ayrı bir derinlik katan zirve bir veli idi. Ona, “Müceddid-i Elf-i Sani” (ikinci bin yılın müceddidi) denmesi, boşuna değildi. Hurafelere meydan okumuş, insanı kendi ruhuna yönelmeye davet etmişti.

Maalesef o güzel müceddid de kendini zindanda buluverdi. Onun hapse atılmasında kullanılan bahane fevkalâde düşündürücüdür. Vaktiyle şeyhi Bâki Billâh’a yazdığı mektupta yer alan seyr-u sülûk ile ilgili bir bölüm sebep gösterilerek Hindistan Sultanı Cihangir tarafından tutuklatılıp hapse atıldı. Tarih bakımından sabittir ki bahsedilen mektup 1012’de yazılmış; ancak tutuklama işlemi 1028’de yapılmıştır. Yani 16 sene sonra. Üstelik Sultan Cihangir vaktiyle İmam-ı Rabbanî’ye talebelik yapmış, ondan feyz alacak derecede İmam’a saygı beslemişti. Hatta Cihangir’i, İmam-ı Rabbanî talebelerine “İslam Padişahı” olarak tanıtmış ve tahta geçişine olan sevincini ifade etmişti. Şimdi ne olmuştu da bir “Müceddid”i hapse gönderiyordu?

Cihangir’in sorgulayıcı tavrına İmam makul cevap verince cezadan vazgeçilmişti. Tam bu aşamada araya goygoycuların girdiğini, padişaha telkinde bulunduğunu görüyoruz. Bu seferki bahane başkaydı: “Selamlama secdesi yapmadı, ordu içinde de çok müritleri var. Yakında kalabalık müritleriyle bir fitne çıkarabilir ve mülkünüze zarar verebilir.” (İmam-ı Rabbanî Ahmed Sirhindî, Prof. Dr. Necdet Tosun, İnsan Yayınları, 2005)

Bak şu kaderin cilvesine! Bugün “polis içinde, yargının içinde adamları var” lafı ete kemiğe bürünmüş bin sene önceki iktidarın gözüne görünmüş. Oysa İmam-ı Rabbanî bir yandan Cihangir’in babası Ekber Şah’ın, dinlerin birleştirilerek yeni bir din oluşturma fikrine şiddetle karşı çıkmış; diğer yandan da Cihangir’le ilgilenerken onun tahta çıkmasını umutla beklemişti. Hal böyleyken kimin haddineydi ki Cihangir ile İmam arasına girsin ve bir fitne çıkararak zulme zemin hazırlasın? Kaldı ki ordu içinde de bürokraside de İmam-ı Rabbanî’yi seven çok sayıda insan vardı. Bu suç değildi ki! Gel de bu durumu o günkü ‘paralel devlet’ kâbusu yazarlarına anlat! Nitekim devletin kritik noktalarında görev yapan insanların İmam’a yapılan zulme içerlediği; ancak büyük İmam’ın onları teskin ettiği rivayet edilir.

Bazı kaynaklara göre padişahın veziri ve mabeyni çoğunluk itibarıyla şiilerden oluşuyordu. İmam-ı Rabbanî hazretlerinin şiyayı eleştiren risaleleri bulunuyordu. Bu durumu hazmedemeyen mabeyn, bahaneler uydurarak İmam-ı Rabbanî ile Cihangir’in arasını açtı ve zulüm adalet tacını giyerek o koca gönül sultanını zindana attı. Hapisten çıktıktan sonraki durumun bir serbestlikten ziyade mecburî ikamet olduğu anlaşılıyor. Hayatının son dönemini köyünde münzevi bir şekilde geçiren büyük müceddid, cuma namazı hariç evinden çıkmıyordu. Vefat ettiğinde arkasında pek çok mektup ve risale bırakmıştı. Kiminin arkada bıraktığı ilim, kimininki zulüm; dünyanın kaderi bu olsa gerek.

Ebu'l-Hasan eş-Şâzilî **(İmam-ı Şâzilî: 1196-1258)**

Şâzilîye tarikatının kurucusu büyük İmam Ebu'l-Hasan eş-Şâzilî, münzevi bir hayat sürüyordu. Şeyhi öyle istemiş o da bihakkın o öğüdü dinlemişti. İnzivası bitince Tunus'a geldi. Daha gelir gelmez 'enaniyet-i ilmiye' devreye girdi ve bazı âlimler onu çekemedi; hatta o güzel gönül sultanına iftira etti. Âlimin âlimle imtihanı çok ama çok çetindir; hele bir de devreye zalim girerse. Nitekim öyle oldu ve sultan, İmam-ı Şâzilî'yi huzuruna çağırdı, göz hapsine aldı. İmam için hicret yolu görünmüştü artık.

Şâzilî hazretlerinin fâni dünyada gözü yoktu ama öbür âleme gözü kapalı olanların bunu anlaması mümkün değildi. Onun mütevazı bir evde kalması bile birilerini şüpheye sevk ediyordu çünkü o gönül sultanı âlimlerin, ariflerin teveccühüne mazhardı. Sohbet halkası genişledikçe kıskançlık çemberi daralıyordu. "Kadılar Kadısı" diye anılan ve Başkadı olan Ebu'l-Kasım İbn-i Berra'nın kıskançlar arasında yer aldığını söylüyor tarih. Makamının elinden uçup gitmesi ihtimaline karşı tedbir aldığı, kıskançlığını gizleyebilmek için senaryolar üretmekten çekinmediği rivayet ediliyor.

Soluğu Hafsi Devleti'nin sultanı Ebu Zekeriya'nın yanında alan Başkadı'nın "Bu İmam-ı Şâzilî'nin saltanatta gözü var. Halkı size karşı kıskırtmak için bazı hazırlıklar yapmaktadır." dediği naklediliyor. Hatta karalama yapabilmek için o günkü devlet yöneticilerinin hassas olduğu bir konuyu kaşımayı tercih eder. İmam-ı Şâzilî'nin soy kütüğünü gündeme getirir İbn-i Berra. Dedelerinin İdrisî Sultanı olduğu, soyağacının Hazret-i Ali'ye dayandığı; dolayısıyla Fatimîlerle bir irtibatının bulunabileceği telkin edilir. Hasedinden dolayı büyük İmam-ı Şâzilî'nin selamını bile almayan 'Kadılar Kadısı' başkanlığında yapılan kara propaganda tesirini gösterir ve İmam-ı Şâzilî'ye ev hapsi cezası verilir. Artık halkla irtibat kuramayacak, ders halkaları oluşturamayacak, insanlarla sohbet edemeyecektir.

Bir zaman sonra İmam-ı Şâzilî, Halife'den hacca gitmek için izin istedi ve müspet bir cevap alınca hemen hazırlıklara başladı. Heyhat! İbn-i Berra kâbus gibi takip ediyordu İmam'ı. Daha İmam-ı Şâzilî Mısır'a ulaşmamıştı ki İbn-i Berra'nın jurnali Mısır Sultanı'na yetiştirildi. Mektupta İmam-ı Şâzilî'nin Tunus'ta karışıklık çıkardığı, Fatimîlerle gizli ittifakının bulunduğu, her an Mısır'da da kaos başlatabileceği iddia ediliyordu. Jurnal ağır bir makamdan gelir de tesir icra etmez mi? Sultanın emri üzerine İskenderiye valisi, İmam-ı Şâzilî'yi göz hapsine aldı. Mecburi ikamet sırasında yine insanlar yavaş yavaş İmam-Şâzilî'nin etrafında toplandı; âlimler, arifler, zahidler İmam'ı yalnız bırakmadı. İmam-ı Şâzilî bir vesile bulup Kahire'ye gidince sultan gerçeği yakından gördü, İmam'ın kıymetini anladı, özür diledi. Bu ihsan ve lütuf, hac için kapıların yeniden aralanması anlamına geliyordu; ancak geride çileli, meşakkatli, ıstıraplı bir dönem kalmıştı; üstelik bu zulümlerin hepsi bir gurur, kibir ve hasedin eseri idi.

İki Mevlânâ'nın Hikâyesi

İki Mevlânâ... Biri, Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî. 13. yüzyıldaki fetret döneminde zuhur etti; insanları sevgiye, umuda, diyaloga davet etti. Casuslukla, dini tahrif etmekle vs. suçlandı. Diğeri, Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî. Osmanlı'nın yıkılış dönemine (19. asır) denk geldi, bozguna karşı ıslah hareketine öncülük etti. Ona da “devleti ele geçirme”, “isyan çıkarma” gibi yakışıksız suçlamalar yapıldı. Şimdi her iki Mevlânâ da rahmetle, saygıyla, sevgiyle yâd ediliyor. Onlar hakkında her türlü yalan, iftira ve karalama yapanların hayırla yâd edildiğini görmüyoruz. Aksine, yaşadıkları dönemlerdeki popülerlikleriyle değil, yaptıkları hatalarla anılıyorlar.

Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî (1207-1273)

Hoşgörüsü, sevgisi ve kucaklayıcı tavrıyla çağları aşan Mevlânâ'ya neler denmedi neler? Ajan dediler, casusluk yapmakla itham ettiler, olmadık iftiralar yaydılar dört bir yana. İstilâ ettiği her yeri çekirge sürüsü gibi talan eden Moğollara karşı neden sessiz kaldığını sorguladılar. Ve “Moğol casusu” yaftasını yapıştırdılar Mevlânâ'nın alınına. Oysa bilemiyorlardı ki Mevlânâ hazretleri içinde yaşadığı zamana takılmıyor, çağı aşan bir nazarla yarınların bağrındaki oluşumları hesaplıyordu. Burnunun ucunu göremeyenler, ufukların sonsuzluğunu nasıl idrak edebilirdi ki!

Şöyle düşünmüştü Mevlânâ: Nasıl olsa bir gün bu kargaşa dönemi sona erer ve Moğol istilacıları Anadolu topraklarının müşfik bağrında kendi öz dönüşümlerini yaşar. Zaten fetret döneminin en ağır şartları yaşanıyordu o günlerde ve Moğol ordusunu durdurabilecek bir güç yoktu ortada. Mevlânâ, gönüllerin fethine odaklanmıştı; toprakların istilasına değil. Nitekim büyük Üstâd'ın ufuk ötesi duası kabul gördü ve Anadolu pek çok kavmi kendi potasında yoğurup şekillendirdiği gibi Moğolları da bambaşka bir kıvama getirdi. Bu sebeple tarih kitapları Moğol istilasının ayrıntılarını nakleder ama Moğolların Anadolu'dan def ü ref edilişine dair bir savaştan bahsetmez. Öyle bir cenk yaşanmamıştır çünkü.

“Gel, kim olursan ol yine gel...” Araştırmacılar bu cümlemin lâfzen Mevlânâ'ya ait olmadığını; ancak mananın Mevlânâ'ya tastamam uyduğunu söylüyor. El hak doğrudur. O, “Hıristiyan, Yahudi, Mecûsi” demeksizin herkesle irtibat kurdu, onlarla konuşmayı tercih etti. Bu davet, başlı başına bir bedeli göze almaktı; “ham yobazlar”ın, “kaba softalar”ın ağır eleştirilerine maruz kalmaması mümkün değildi. Diğer dinlerin önde gelenleriyle, kimi zaman bir araya geldi. Nasıl gelmesin ki! Hazreti Muhammed Aleyhisselam onlarla defalarca bir araya gelmiş, konuşmuş, komşuluk yapmış, ticaret yapılmasında beis görmemişti. Hazreti Mevlânâ “kölesiyim” dediği Kitap'tan ve “ayağının tozuyum” dediği Rehber'den cüdâ düşebilir miydi? Başka din mensupları ile kurduğu diyalog nedeniyle çok ağır ithamlarla karşı karşıya geldi ama o, karanlık bir dönemin ışık öncüsüydü ve herkesle iletişim kurmak zorundaydı.

Rivayet o ki, bir gün bir papazla karşı karşıya gelince ikisi de birbirine ta'zim etmek istedi. Mevlânâ daha atik davranarak papaza karşı saygısını ifade etti. Homurdananlar oldu; bugün bile o homurtu devam ediyor. Hazreti Mevlânâ, "Tevazu makamını rahip efendiye bırakmak istemedim; o yüzden ondan daha hızlı davranarak saygımı ifade ettim." deme lüzumunu hissetti. Ne var ki dini, ana kaynaklarından bütün erkânıyla bilemeyenler Mevlânâ hakkında en ağır ithamlarda bulundu. O kadar ki casusluk iddiasının yanına başka din mensupları ile işbirliği gibi laflar eklendi. Hatta hızını alamayanlar, evlat katlinden Nasrettin Hoca'nın öldürülmesine kadar bir sürü yalan yanlış lafı boca ederek kara propagandaya devam etti. İşi yüz kızartıcı iftiralara kadar vardırıranların unuttuğu bir nokta var: Müfterilerin oluşturduğu dalga kısa bir süreliğine etkisini gösterse bile güneşi balçıkla sıvamak imkânsızdır. Nitekim gıybetçi ve iftiracılaran geriye kin ve husumetten başka bir şey kalmamış, hoşgörü ve diyalog kahramanları ise arkalarında yaşanabilir bir medeniyet bırakmıştır.

Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî **(1779-1827)**

Haset, fitne ve iftiranın devlet eliyle nasıl bir zulme dönüşebileceğine dair en çarpıcı örneklerden biri hiç kuşkusuz Mevlânâ Halid'dir. 19. asrın müceddidi sayılan büyük insan, payitahta dergâhını açarken müritlerine çok sıkı tembihatta bulunmuş, devletten maaş almamaları, hiç kimseden yardım talep etmemeleri, dünya malından uzak durmaları konusunda hassasiyetini dile getirmişti. Vazifesi irşad ve tebliğ olan insanların menfaat ilişkilerinden uzak durmasını istiyordu. Ne var ki o konudaki teyakkuz bile bazı fettan kişileri durduramadı.

İstanbul'da talebelerinin hızla artması üzerine bazı çevrelerde rahatsızlık emareleri görüldü. Bunların başında gelen kişi Padişah II. Mahmud'un yakın ahbabı ve danışmanı Sait Halet Efendi'ydi. Kendisi Mevlevî olduğu ve padişahın da o meşrebe yakın bulunduğu söylenir. Araya kıskançlık girince, bir de devlet imkânları söz konusu olunca Halidîler için zor bir dönemin yaşanması kaçınılmaz hale geldi.

Mevlânâ Halid ve talebeleri, devlete karşı değildi ama kıskançlık duygusuna mağlup olmuş kimi bürokratlar Halidîleri hedef tahtasına koymaya karar verdi. Halidîlerin hususî mahiyette okudukları özel virdlerine (hatm-i hacegan) dair keskin eleştiriler başlatıldı. Bu arada sarayda da kara propaganda başlatılmış, padişaha gizli raporlar sunuluyordu. II. Mahmud'a bu akımın bir gün devletin başına bela olacağı telkin ediliyordu. O kadar ki resmî evraka yansıtacak şekilde bir belge düzenlendi ve 'fesat tohumu' olduğu söylenerek 'fişleme' işlemi yerine getirildi. O rapora göre Mevlânâ Halid kısa bir süre içinde mehdilik ilan edecekti. Tabii ki aslı faslı yoktu bu iddiaların ama kimin umurunda!

Danışman öncülüğünde yapılan mâbeyn kuşatması meyvelerini verdi ve 1822'de padişah, Bağdat Valiliği'ne emir vererek Mevlânâ Halid hakkında soruşturma yapılmasını emretti. O andan itibaren yoğun baskı dönemi resmen başlamış oldu. Baskınlar, sürgünler, hapisler... Neyse ki Bağdat Valisi Davut Paşa, insafly bir insandı ve olumlu bir rapor göndererek Mevlânâ Halid ve talebelerini himaye

etti. Mabeynin goygoycuları boş durmadı, tahrike devam ettiler. Operasyonlar durmadı; ancak her insafsız müdahale Mevlânâ Halid hazretlerinin hizmetlerini daha da büyüttü.

O günkü İslam coğrafyasının büyük bir kısmına yayılan Halidîler için yeni bir imtihan baş gösterdi. Abdülvehhab Es-Susi İstanbul'a gönderilmiş, Trakya'nın büyük bir kısmında tanınır ve sevilir hale gelmişti. Bu pişkin müridin Mevlânâ Halid'in halifesi olmak gibi bir niyeti ve arzusu vardı. Bu emeline nail olamayınca tarikat içindeki itibarını sermaye yaparak kendisi yeni bir oluşum ortaya koymak istedi. Her ne kadar Mevlânâ hazretleri şöhretperestlik ve hodgamlık ifade eden bu teşebbüse karşı Es-Susi'yi tarikattan uzaklaştırırsa da mesele hızla yayıldı ve cemaat içinde bir ayrışmaya dönüştü. İhtilafa başkaları da müdahil oldu. Cemaati bölmek için harekete geçen Es-Susi, yanına birkaç adamı da alarak Mevlânâ Halid-i Bağdadî hazretlerini şikâyet etmeye karar verdi.

Elinde bazı belgeler olduğunu söyleyen Es-Susi, devlete başvurdu. Mevlânâ Halid hazretlerini ve talebelerini bir suç örgütü imiş gibi takdim ediyordu. Zaten saraya bazı mektuplar gönderilmiş, cemaatin sultana karşı olduğuna dair taşlar yeterince döşenmişti. Şimdi de Mevlânâ Halid'in en yakın adamlarından biri ihbarda bulunuyordu. II. Mahmud artık çileden çıkmış, çok sert tedbirler almaya karar vermişti. Allah'tan ki aşırı Frenk yanlısı olarak bilinen padişah, Şeyhülislam'a sorma gereği hissetti. Bu da bir asalet olsa gerek! Şeyhülislam, akliselimi tavsiye ederek hukukî bir yolun takip edilmesi gerektiğini, şikâyet edenin beyanı ile ceza verilemeyeceğini söyledi. Bu da ilmin izzetini korumak olsa gerek! Bunun üzerine Şam'a iki müfettiş gönderildi. Şam Valisi Salih Paşa, müfettişlerin yaptığı gizli soruşturmanın sonucunu padişaha yazdığı bir mektupla (1827) bildirdi. Abdülvehhab ve arkadaşının Mevlânâ Halid hazretlerine iftira ettiği ortaya çıkmıştı. Ne acıdır ki bugün bile bazı kalbi bozuklar (üstelik kendilerine tarikat süsü vererek) o uyduruk belgeler üzerinden 19. asrın müceddidine "İngiliz ajanı" diyor. Haşa! Bu büyük zevata ajan diyenin ajanlığından şüphe duyulur.

Ortaya çıkan gerçek, baskıları bir zaman hafifletse bile Padişah II. Mahmud'u kanaatlerinden vazgeçirmek mümkün görünmüyordu. Halidîlere karşı sert hümayunlar neşreden padişah, bu konuyu şahsî bir takıntı haline mi getirmişti, yoksa hâlâ goygoycular ve itirafçıların telkini mi söz konusuydu; bilemiyorum; ancak 1828 Ramazan ayına denk getirilen sürgünün yürekleri dağladığında şüphe yoktur. O dönemde çok çile çekildi. Halidîlerin müesseselerine el konuldu, dergâhları yasaklandı, önde gelen kişiler sürgüne yollandı.

Onca eza ve cefa yapıldı da Halidîler yok mu oldu? Hayır. Halk arasındaki sevgi ve bağlılık devam edip gitti. Zaten arkadan gelen padişahlar, yapılan hatayı kabul edip hem Hazreti Mevlânâ Halid'e hem talebelerine sahip çıktı. O kadar ki II. Mahmud'dan sonra tahta çıkan Abdülmecid Han, her cuma günü kabrinin başında bir Halidî şeyhinin ve on dervişin 'hatm-i hacegan' okumasını ve bunun kıyamete kadar sürmesini vasiyet etti. Tekke ve zaviyelerin kanunla kapatılacağı ana kadar (1925) o vasiyet yerine getirildi.

Bediüzzaman'ın Çilesi

Başını yakın talebelerinden birinin dizine yaslamış Urfa'ya doğru yol alan Bediüzzaman Said Nursi, yürek dağlayan şu cümleyi tekrarlıyordu: “Beni anlayamadılar...”

İnilti halinde söylenen bu yanık söz, 82 seneye sıkışan bir hayatın özeti idi. 1952’de Üstad’ı ziyaret eden Eşref Edip’e de benzer cümleler kurmuştu Said Nursi: “Anlamıyorlar... Yahut anlamak istemiyorlar. Beni skolastik bataklığı içinde saplanmış bir medrese hocası zannediyorlar.” Demek ki hayatının pek çok safhasında dile getirilen derin bir sitemdi bu.

Nasıl anlaşılabilirdi ki! O kendini günün siyasî/idarî tıkanıklığı içine hapsetmemiş, kuşatıcı bir nazarla yarınlara seslenmişti. O yüzden daha çok erken yıllarda şöyle feryat etmişti: “Şu muasırlarımız, varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizin ile konuşuyorum. Ne yapayım, acele ettim kışta geldim; sizler cennetâsa bir baharda geleceksiniz...” Çağdaşları onu anlayamadı; anlaması da çok zordu.

Üç nur ve üç zulmetin iki farklı dünyanın ufkunda tecelli edeceğini çok önceden görmüş ve taş üstünde taşın kalmadığı o yıkılış döneminden şöyle seslenmişti insanlara: “Ümitvâr olunuz, şu istikbal inkilâbatı içinde en yüksek, gür sadâ İslam’ın sadâsı olacaktır.” Günlük telaşe içinde çırpınıp duran insanlar o engin ufka tekabül eden vizyonu nasıl anlayabilirdi ki?

Çağını Aşan Ufuk

Daha meşruiyetin mahiyeti hakkında enine boyuna düşünülmemişken “meşrutiyet-i meşrua”dan bahseden ve ona dair prensipler vaz’ eden bir tefekkür insanının herkes tarafından tastamam anlaşılması beklenemez. Cumhuriyet kelimesinin belli çevrelerde telaffuz bile edilmediği bir dönemde cumhuriyet ile ilgili temel değerlendirmeler yapması tesadüf değil, basiret ve firasetin yansımasıydı.

Nitekim bu anlaşılamayan tefekkür insanı, her dönemeçte ayrı bir imtihanla karşı karşıya kaldı, zulme maruz bırakıldı. Selanik’te yaptığı tarihî konuşmaya, ‘aşair arasında dolaşarak’ yaptığı yorumlara, Şam’da verdiği hutbeye vs. vâkıf olamayanlar, onun o özgürlükçü yaklaşımından da haberdar değildi. Mesela 31 Mart Vak’ası’nda fitnenin önüne geçebilmek için çırpınan Bediüzzaman gözaltına alındı. Güya İttihad-ı Muhammediye adlı örgüte üyeydi ve isyancılarla hareket etmişti. Bahçede kurulan darağacı ve darağaçlarında asılı insanlara aldırış etmeksizin yaptığı cesur müdafaa, eşi benzeri az bulunur bir hukuk mücadelesidir. Mahkeme bu âteşin dimağı serbest bırakır. O, Beyazıt’tan Sultanahmet Meydanı’na kadar kalabalık bir kitlenin önünde yürürken bugün bile kulaklarımızı çınlatan bir meşhur cümleyi haykırır: “Zalimler için yaşasın cehennem!”

Sürgünler, Mahkemeler, Hapisler...

Sultan II. Abdülhamid akıllı, zeki, dindar bir insandı ama Bediüzzaman gibi bir deha ile yüz yüze

gelemedi. Görüşebilselerdi birbirlerini anlayacaklardı kuşkusuz. Ancak sultanın etrafını etten duvarlarla örmüştü mabeyn-i hümayun. Bir gün Bediüzzaman, çağını aşan bir üniversite projesiyle padişahın kapısına dayandı. İstiyordu ki fen bilimleri ve dinî ilimler izdivaç etsin ve çağıyla hesaplaşabilmenin kapıları aralansın. Heyhat! Abdülhamid gibi eğitim konusunda fevkalade hassas bir sultanın etrafını kuşatan artniyetli danışmanlar kendilerine adeta bir misyon biçmişti: Padişahı aydınlardan yalnızlaştırmak, herkesten uzak tutmak, yazar çizer insanları sultana jurnallemek, gazete ve dergiler üzerine baskı kurmak, sansür sistemini işletmek. O dönem aydınlarının neredeyse tamamı (Bediüzzaman ve Mehmet Akif başta olmak üzere) ‘istibdat’tan şikâyet etti. Bediüzzaman etten duvarları aşabilseydi sadece çağını aşan bir üniversite modeli ortaya konulmuş olmayacak; Kürtçeye ilim mahfilinde serbestiyet tanınmış, Kürt sorununa ta o yıllardan çözüm kapısı aralayan bir proje ortaya çıkarılmış olacaktı. O gammaz ve sansürcü danışmanlar, kendi ve aile fertlerinin menfaatini düşündüğü kadar âlimlerin tekliflerine kafa yorsalardı, tarihî fırsatlar heba edilmemiş olacaktı.

Bediüzzaman hazretlerinin heyecan veren o mücadele hayatını safha safha bu sütuna taşımak mümkün değil. Kestirmeden yol alıp şöyle diyebiliriz: Hemen her dönemde devlet zulmüne uğradı Bediüzzaman. Sürgün edildi, mecburî ikamete zorlandı, hapse atıldı, defalarca zehirlendi... “Siyasetin şerrinden Allah’a sığınırım.” deyip Erek Dağı’na çekilmiş, inzivada yaşıyordu. Ne var ki bir bahane icat edildi ve sürgün yılları başladı. İnsanlarla irtibattan men edildi ama o hep dimdik ayaktaydı.

Hakkında davalar açıldı, iddianameler hazırlandı, hâkim karşısına çıkarıldı. Afyon savcısı “600 bin talebesi var” diyerek “asayişe zarar gelir” iddiasında bulunmuştu mesela. Oysa dünyanın en barışçıl ve sivil akımlarından biriyle karşı karşıyaydı. Afyon savcısı, Bediüzzaman ve talebelerini “Hasan Sabbah”a; yani Haşhaşilere benzetti. Hiçbir insaf ölçüsü yoktu suçlamalarda. Mesnetsiz bir sürü iddia ve kara propaganda. “Dini siyasete alet etmek” gibi bir suç isnat ettiler, “gizli örgüt” dediler, davalar açtılar; hatta hapis cezaları verdiler. Kâh Tesettür Risalesi bahane edildi, kâh Gençlik Rehberi adlı eseri. Beraat etmesine rağmen tekrar tekrar dava açıldığı da oldu.

Demokrat Parti Döneminde Baskılar

Üstad Bediüzzaman’a yapılan zulmün belki de en acı vereni 1950’den sonraki döneme aittir çünkü tek parti diktası sona ermiş, millet derin bir oh çekerek Menderes ve partisinden daha özgürlükçü bir atmosfer beklemişti. Vakıta, iktidar bir türlü muktedir olamıyor ve siyasî iradesini ortaya koyamıyordu ama her seçimde halkın verdiği kredi artıyor, zulmün bir an önce bitmesi bekleniyordu.

Maalesef beklentiler bir zaman sonra boşluğa düştü. Menderes döneminin istihbarat servisi MAH (bugünkü adıyla MİT), Bediüzzaman’ı adım adım takip ediyor, rapor tutuyordu. Üstelik Üstad’ın talebelerini il il, ilçe ilçe fişliyordu. Her ilin başında bir kişinin olduğu düşünülüyor, her ders yapılan evin bir “örgüt” yuvası olduğu kayıtlara geçiriliyordu. Bugün ortaya çıkan resmî vesikalara göre Üstad ya da talebelerine temas eden milletvekilleri ve bürokratlar da fişlenmiş, Ankara’ya bildirilmişti. Bediüzzaman ve talebelerinin avukatlığını üstlenen merhum Bekir Berk’e göre 750 dava

beraatle sonuçlanmıştı. Ama davaların ardı arkası kesilmemiş ve yıllar boyunca sürdürülen davalar nedeniyle toplum nezdinde kriminal bir algı oluşturulmaya çalışılmıştı.

Her şeye rağmen Demokrat Parti ve Menderes'e destek vererek daha özgürlükçü bir atmosferin oluşmasını arzu etti Bediüzzaman hazretleri. Hak ettiği vefayı bulamadı bir türlü. 1957'de DP üçüncü kez seçimleri kazanmıştı ama Nur talebelerinin üzerindeki devlet tehdidi bitmemişti. 1958'de açılan bir dava nedeniyle Ankara, İstanbul ve Isparta'da tutuklamalar yapılmış, Risale-i Nur talebeleri Ankara Cezaevi'ne konulmuştu.

Vefatına doğru Üstad Bediüzzaman, talebelerine veda edercesine Anadolu'ya açılmıştı. Pek çok vilayete uğradıktan sonra tekrar (3 Ocak) Ankara'ya çeviriyor rotayı. Aslında Menderes'le görüşmeyi arzu ediyor. İhtimal ki toplum katmanlarında hissedilen fırtınayı haber vermeyi, belki tedbir nevinden bazı düşüncelerini aktarmayı arzu ediyor. CHP'nin ve İsmet Paşa'nın haşin yaklaşımı ve o günkü basının anlayışsız tavrı yüzünden Demokrat Parti yetkilileri korkuyor, tırsıyor. O kadar ki 11 Ocak 1960'ta Ankara'ya gelen Said Nursi hazretlerine hitaben radyodan hükümet bildirisi okundu. Üstad'a, Emirdağ'da oturması salık veriliyordu.

Seçimlerde verilen desteği unutmuş gibi görünen DP, Üstad ve talebelerinde büyük bir hayal kırıklığına yol açtı. 1959'da Eskişehir'e girerken arabası durdurulmuş ve şehre giremeyeceği polislerce tebliğ edilmişti. Bediüzzaman'ın tek cümlecik sorusu vardır: "Emir buradan mı, Ankara'dan mı?" Komiser sükut eder. Cevap bellidir.

'Beni Anlayamadılar...'

Artık Hakk'a yürüme zamanı gelmiştir. Üstad hazretleri, Urfa'ya doğru yola çıkar ama devlet terörü soğuk yüzünü DP'nin içişleri bakanı vasıtasıyla bir daha gösterir. Bakan, emir üstüne emir yağdırarak ölüm döşeğinde son nefeslerini veren Bediüzzaman'ın Urfa'dan zorla çıkarılmasını ister. 23 Mart gecesi vefat ederken (ve halen) kulaklarda aynı cümle yankılanır: "Beni anlayamadılar. Skolastik bataklığa gömülü bir medrese hocası sandılar..." Evet ey Büyük Mütefekkir! Seni en uzak daireden en yakın halkaya kadar tastamam anlayamadık; keşke anlayabilseydik!

Fethullah Gülen Hocaefendi'ye Zulüm

Bir caminin girişinde yaşlıca bir adam karşıma dikiliverdi. Tanımıştı ve bir şey söylemek istiyordu. Dedi ki: “Nerdeyse yirmi yıldır bu insanlara oy veriyorum ama hayallerim yıkıldı...” Teskin etmek istedim, fırsat vermedi, “Âlim bir insana bu kadar ağır hakaret etmeye kimin hakkı var kardeşim!” dedi.

Cümleler boğazına düğümleniverdi. Teselli etmek istedim; lakin beni dinleyecek durumda değildi. Cami kapısında rastladığım bu kişi ile birkaç gün önce misafir ettiğim bir yakınımın hissiyatı aynıydı. 85 yaşındaki büyüğüm, “Her namazdan sonra Başbakan’a dua ederdim; şimdi yaptığı hakaretler vicdanımı sızlatıyor...” demişti. Benzer bir hadiseyi geçenlerde katıldığım bir törende yaşadım. Hiç ummadığım bir kalabalığın içinde gözleri ışıltılı ışıltılı bir işadama yanıma yaklaştı ve “Bu nasıl bir aymazlıktır ki, milyonlarca insana ilham kaynağı olmuş bir âlime sürekli hakaret ediliyor?” dedi. Doğru söylüyordu. Bir insana kızabilirsin ama “âlim müsveddesi”, “sahte peygamber” gibi düzeysiz laflar sarf edemezsin.

Hakarete sınır tanımayanlar, seviyeyi her geçen gün biraz daha düşürerek Fethullah Gülen Hocaefendi için “örgütün lideri” bile diyebildi.

Hocaefendi hakkında dava açabilmek için her yol denendi. İtirafçılar iftiracılarla işbirliği yaptı. 28 Şubat döneminde 8 yıl süren ve kesinkes beraatle sonuçlanan bütün suçlamalar 17 Aralık Yolsuzluk ve Rüşvet Soruşturması’nın intikamı olarak tekrar sahneye sürüldü. Ağza alınmayacak hakaretler yapıldı, iftiralar art arda sıralandı. Hatta hakkında bir mahkeme kararı varmışçasına Amerika’dan iade yahut sınırdışı edilmesi istendi. Adı yolsuzluk ve rüşvete bulaşmış apaçık delillerle suçlanmış kişiler bahis mevzu olduğunda “masumiyet karinesi”ne sığınanlar mevzu Fethullah Gülen Hocaefendi olunca hukuku pervasızca ayaklar altına almakta beis görmedi.

Yazıklar olsun! Hani daha düne kadar “ellerinden öptüğünü”, “dua ve emirlerini beklediğini” söylüyordun? Hani Hocaefendi’nin yaptığı evrensel hizmete alkış tutuyor, halkın huzuruna çıkıp “sıla hasreti bitsin” diyordun...

Aklını ve inancını partizanlığa büsbütün kurban etmemiş her bir fert, bugün fütursuzca edilen laflar, bir ucundan emaresi gösterilerek yapılan tehdit ve şantajlar nedeniyle kan ağlıyor. Kan ağlıyor çünkü biri yanlış konuşsa bile, ehl-i insaf birinin çıkıp “Bu kadar da değil artık!” demesi gerekiyor?

Anlaşılan o ki hakaretin ötesinde sinsi bir maksat gözetiliyor: Daha önce karanlık merkezler tarafından defalarca denenen “terör örgütü” ya da “çete” suçlaması için zemin oluşturuluyor. Bir ülkenin Başbakan’ı her gün birkaç kez bir kitleyi hedef gösterirse, o kişiler hakkında suç uydurulmaması düşünülebilir mi? Yargıya resmen baskı yapılıyor. Devletin bütün imkânları seferber edilerek ve dünya tarihinin en kara medya yapısı inşa edilerek suç bulunmaya çalışılıyor. Ortada somut bir suç olmadığı aşikâr ama belli ki Milli İstihbarat’tan Emniyet’e, medyadan yargıya kadar herkese buyruklar yağdırılıyor ve “suç bulun!” talimatı veriliyor. Hal böyle olunca herkes bilmeli ki,

bu saatten sonra açılacak hiçbir dava hukukî bir anlam ifade etmez; olsa olsa zulüm tarihine geçecek bir süreç olur ve vicdanlara çarpıp zalimlere döner.

Gel de kahrolma! Bu ülkenin bir bölgesinde bölücü paralel örgüt kimlik kontrolü yapıyor, vergi topluyor, ceza kesiyor; bu ülkenin Başbakan'ı bu konuda tek bir kelam etmiyor. Onun tek bir gündemi var: Camia. Hizmet Hareketi'ne günde on kez tehdit savuran Başbakan, fiilî 'paralel örgüt'ün silahlarını ve militanlarını görmüyor, tek bir cümleyle bile KCK'yı ağzına almıyor. Hangi vicdan bu çarpık durumu kabul edebilir? PKK lideri Abdullah Öcalan'ın posterleri billboardlara asılıyor. Ne Başbakan'da bir tık var, ne AK Parti yetkililerinde. 30 bin insanın ölümünden sorumlu tutularak mahkeme edilmiş, hakkında (idam cezası kalktığı için) ömür boyu hapis cezası verilmiş bir adamın posterlerinden rahatsız olmuyorsun ama 8 yıl yargılanmış, hakkında beraat kararı verilmiş, beraat kararı en üst yargı organlarınca onanmış Fethullah Gülen Hocaefendi'ye en ağır ithamlarda bulunuyorsun. Allah aşkına hangi vicdan bu zulme razı olur?

*1971'deki askeri muhtıra sonrası Bekir Berk,
Fethullah Gülen Hocaefendi ve Mustafa Birlik
askeri mahkemede*

PKK, elli çeşit meseleyi vesile ederek ortalığı ateşe veriyor, Başbakan bu konuda susmayı tercih ediyor. Ama her Allah'ın günü beş on kez camiaya hakaret etmeyi ihmal etmiyor. "Seçimlerden sonra özerklik"ten bahsediliyor; bu ülkenin Başbakan'ı mülayemetini koruyor ama hiç durmaksızın her gün camiaya hakaretlere devam ediyor.

Neden?

Yolsuzluk soruşturmasındaki savcı ve polisleri 'paralel yapı' olarak tanımlıyor ve onun üzerinden sürekli hakaretimiz konuşmalar yapıyor. Yolsuzluk soruşturmasını yürüten polislere sahur vakti operasyonlar yapıldı. Gecenin ikisinde insanların ellerine kelepçe takıldı, kameralar karşısında itibar suikastı yapılmak istendi. İşler tersine döndü; zira gözaltına alınan kişiler "Haram lokma yemedim" deyip cesaret örneği sergiledi. Ortada suç bulunamayınca özel mahkemeler ihdas edildi. Tıpkı İstiklal Mahkemeleri gibi... Kurulan Sulh Ceza Hakimliği iyi bir hukuk sınavı veremezdi; nitekim veremedi. En fazla dört günlük gözaltı süresini bile sekiz güne çıkardılar. İlk dört günden sonra gözaltında tutamayacakları için şüphelilere eşya muamelesi yapıp öyle zabıt tutmak bir hukuk skandalıydı. Hukuk tarihine geçen "böcek davası", "taltif davası", "dinleme davası" gibi konular somut hiçbir delile dayandırılmadı; hatta çoğunun manipulatif olduğu yargı kararlarıyla sabitlendi. Zulüm yine de durmadı, yeni davalar, yeni suçlamalar, yeni hukuksuz uygulamalar uyduruldu.

Neden?

Sırf suçüstü yakalandıkları konuyu ört bas etmek ve intikam almak için!

İyi de bir evde bulunan yedi çelik kasayı o polisler mi koydu; onlar mı kasalarda, ayakkabı

kutularında milyonlarca lirayı sakladı? Medyanın tamamını esir alma girişiminizle ‘paralel yapı’ nın ne ilgisi olabilir? Villalar, rüşvetler, komisyonlar, havuzlar... Bu konularda konuşmaktan kaçıp alakasız insanları zan altında bırakmak ayıp değil mi?

Bir an için bütün tezlerinin doğru olduğunu, ortada yolsuzluk ve rüşvetin olmadığını, bazı polis ve savcılarının kendilerine tuzak kurduğunu kabul bile etsek, bu durum Hizmet ile irtibatlı okullara, dersanelere vs.; hatta yurtdışındaki eğitim kurumlarına zulmetmek için haklı bir gerekçe midir? Madem “suçun şahsiliği hukukî bir prensiptir; bir olaydan yola çıkarak bir âlimi, bir kitleyi sürekli gıybet etmek, yalan ve iftiralarla onları gündemde tutmak zulüm değildir de nedir!...

Fethullah Gülen Hocaefendi’nin bu kadar açık tehdit ve hakaret altında tutulması utanç vericidir. Ne var ki Hocaefendi hayatı boyunca hep tehdit altında yaşamış ama inayet-i İlahi ve ma’şeri vicdanın isyanı ile hep dimdik durmuştur; duracaktır. Hayalî ithamlarla ne Hocaefendi’yi korkutmak mümkün ne de onu sevenleri... Hizmet tarihi bunun en açık delilidir.

Daha Edirne’de genç bir cami imamıyken bir kısım zalimler musallat olmuştu Hocaefendi’ye. Karakolun üst katından merdiven boşluğuna itmek için plan yapanların pusuları suya düştü. Bugün boyundan büyük laf konuşup hakaret yapanların bir kısmı o gün daha doğmamıştı...

Hocaefendi’nin dava çilesi hiç bitmedi. 1971’deki askerî muhtıranın bedelini ödeyenler arasındaydı. Aylarca hapis hane kaldı, bir kerecik olsun “öf” bile demedi. Şimdilerde küfürbaz ağzıyla sanal âlemde mücahitlik taslayanlar o ıstırap dönemini tahayyül bile edemez.

1980 darbesinden sonra işkenceci generaller onu en çok arananlar listesine dâhil etti. Altı sene! Dile kolay. Sürekli yer değiştirerek okudu, yazdı, ilham verdi sevenlerine. Ve bir gün Burdur’da (1986) yolu kesildi. Suikast yapmayı planlamıştı darbeciler; lakin “tuzak kuranların en hayırlısı”, o şenaate izin vermedi. Ve o gün (makamı cennet olsun) Başbakan Turgut Özal devreye girerek, hukukî süreci işletti. Ortada bir suç olmadığı tebeyyün edince altı yıllık eziyet dönemi sona erdi.

Ama çile hiçbir zaman sona ermedi. 28 Şubat zulmünün edebiyatını yapanlar, Hocaefendi’nin o uykusuz gecelerini, sancı ile aradığı çıkış yollarını bilemez. Hicreti firar sananlar, zaten ne Mekke’yi anlamıştır tarih boyunca ne Medine’yi. O günkü gazeteleri açın bakın. Bugünkü pespaye evrakın tiyneti o gün de benzer bir zehri kusuyor, Hocaefendi hakkında “idam kararı”ndan bahsediyordu. 28 Şubat savcısının hukuk dışı ithamlarına bugün kurtarıcı simit gibi sarılanların “İslamcılık” ile alakası olabilir mi? Birkaç ay hapis yatıp; ya da birkaç gece karakolda kalıp onu onlarca senelik destana dönüştürenler, Hocaefendi’nin çilesini anlayabilir mi?

Bak sen şu kaderin cilvesine! Darbecilerin yapamadığını “kardeşler” yapacak ve camia, örgüt suçlamalarıyla yüz yüze gelecek; öyle mi? “Ehl-i küfür”ün kuramadığı tezgâh “ehl-i iman” tarafından kurulacak ve Hocaefendi’ye “örgüt lideri” denecek öyle mi? Sanılıyor ki ma’şeri vicdan uyuyor. Ve sanılıyor ki zulüm sonsuza kadar sürecek, kirli planların hesabı sorulmayacak.

Ağzından çıkanı kulağı duymayanlar! Yazdığı müfteri yazıdan yüzü kızarmayanlar! Peşinen söyleyeyim ki uzun bir zamandan beri fettan bir üslupla sürdürülen mesnetsiz çete/örgüt suçlaması ile

70 küsur yaşına gelmiş Fethullah Gülen Hocaefendi'ye zarar vermeye kalkışırsanız tarih, adınızı Yezid'lerin, Haccac-ı Zalim'lerin yanına kaydedecek. Belki tarihi çoktan unutmuşsunuzdur; hadi daha yakından anlayabileceğiniz bir örnekleme yapayım. Hani ikide bir Mısır'daki General Sisi'ye darbeci diyor, veryansın ediyor ve "İhvan'ı terör örgütü ilan etmek için kumpas kuruyor" diye suçluyorsunuz ya... İşte esameniz, planladığınız şeyleri zulme dönüştürür ve icra ederseniz, Sisi'nin yanına yazılacak! Çünkü bir kerecik bile karıncaya bastıkları görülmemiş beyefendiler/hanımfendiler topluluğuna "terör örgütü, paralel devlet, virüs, çete, maşa..." gibi pespaye laflar söyleyip saldırmak, "darbecilik"ın dik âlâsıdır, zulmün en dip noktasıdır.

Fethullah Gülen Hocaefendi'ye karşı sergilenen vefasız ve saygısız tutum ne ilktir, ne de son. Tarih boyunca âlimler, zalimler tarafından hedef alınmış, haklarında yalan yanlış laflar üretilmiş; hatta işkence ve sürgüne maruz bırakılmıştır.

Tarih boyunca, "din mazlumları", ehli küfürden çektikleri çilenin belki yüz katını, maalesef, 'ehl-i iman'dan çekmişlerdir. Her dönemde âlimlere, âbidlere, zâhidlere olmadık suçlamalar yapılmış, akla hayale gelmedik kötülükler o güzel insanlara reva görülmüştür.

Acı gerçek budur: Siyaset merkezindeki yönetme içgüdüsü ve hükmetme şehveti, belli bir noktaya geldiğinde, sosyal merkezdeki her türlü oluşumu kendisi için potansiyel tehlike olarak algılamış ve onlara her türlü cefayı yapmakta beis görmemiştir. Onlarca misali var zulmün. Bir hiç uğruna gönül sultanları rencide edilmiş, tefekkür şahikaları hakkında akla hayale gelmedik düşmanlıklar yapılmıştır.

BÖLÜM 2

ÇAĞRI

Ey Zalim!

Bu yazıyı sana yardım etmek için yazıyorum. Zalime yardım? Evet! Çünkü bir gün buyurdu ki Hazreti Muhammed (s.a.s.): “Zalim de olsa, mazlum da olsa kardeşine yardım et!” Arkadaşları sordu: “Ey Allah’ın Resûlü, kardeşim mazlumsa ona yardım ederim. Ama zalimse nasıl yardım edebilirim ki?” Ve muhteşem cevap: “Onu zulümden alıkoyar, ona mâni olursun ki bu da ona yardım etmektir.” İşte ey zalim kardeşim!

Hassaten ‘zalim kardeş’e sesleniyorum; zira dıştaki zalim nasıl olsa bir gün hak ile yeksan olacak; ancak içerdeki zulmün daha kalıcı ve derin yara açmasından korkulur.

Senin zulmünü söylemek, seni o zulümden alıkoymak ve zulmüne engel olmak için sana bu mütevazı nameyi yazıyorum. Lütfen darılma; söylenen sözlerin keskinliğine bakma; ‘Koynunda akrep var.’ diyen bir kardeşinin seni ateşten sakındırmak için çırpınıp durduğunu farz et. Ve inan ki zulüm en çok zalimi yer bitirir.

Hem sanma ki ‘Ey zalim’ hitabının muhatabı tek bir kişidir. Asla! Zulüm bir zihniyet bozulması, ruh kaymasıdır ki her nefis onunla çetin bir sınava tâbi tutulur. İşte bu nedenle ‘Ey zalim!’ sözünün muhatabı bir şahsa indirgenemez; zira zalim nefis, renkten renge girer, tebdil-i kıyafet eder, makamdan makama geçer. Zalim çoğu kez zalim olduğunu bile fark edemez.

Zulmün boyutları da farklıdır; kimi bir kişinin hakkını yiyerek zalim olur; kimi binlerce, milyonlarca insanın hakkına tecavüz ederek. Daha da ötesi kul hakkının bütün sınırları yerle bir edilir ve bazen Allah’ın hakkına riayet edilmediği olur. Bazı zulümlerin affı (mazlumların erdemi ve affediciliği nedeniyle) bu fâni dünyada mümkün olsa ve helalleşme kapıları kıyamete kadar açık tutulsa bile, o mukaddes emanete karşı yapılan zulmü affetmeye hiçbir fâni me’zun değildir.

Ey zalim!

Tarih şahittir ki her zalim kendi uydurduğu ve herkesi inanmaya mecbur hale getirdiği yalanlar üzerinden eziyet eder insanlara. Masum kitlelerin her türlü zulme müstahak olduğunu vehmeder. Zalimin cinneti bulaşıcıdır o yüzden. Kendisi gibi düşünmeyen herkese baskı kurduğu için zulüm umumi bir cinnete dönüşür. Kimi korkusundan, kimi bir menfaat uğruna pençesine düştüğü zulme ortak olur. Ne var ki zulüm kalıcı değildir; mazlumun ahı bir gün yeri göğü inlettir.

Zalim olmaktan sakınmanın ilk basamağı peygamberlerin açtığı muhasebe ve murakabe yoluna başvurmak ve gözyaşları içinde Rabb’e karşı, “Ben nefsimde zulmettim!” diyerek yakarmaktan geçer. Âdem Peygamber öyle yalvardı Allah’a; ta ki evlatları da öyle yakarsın. Yunus Peygamber de öyle dedi, Musa Peygamber de... Neden? Çünkü, “Ben nefsimde zulmettim...” diyen, başkasına zulmedemez. Kendini kusursuz gören ve her yaptığı fiilin doğru olduğuna inanan her nefis, firavun olma yoluna girmiş demektir. Sahte tevazu kibri örtmez, alçak gönüllülük gösterileri zulmü gizleyemez; zira kimin zalim olduğunu gücü elinde tutan bilemez; onu mazlumun iniltisinde aramak lazımdır.

Zulüm bir süreçtir; kendi özünden kopma, başkalaşma, haddi aşma süreci. İnsanoğlu önce kendi nefsinin unuttur; sonra Yaradan'ı. Nefsinin unutan, özündeki acziyeti, kul olma erdemini bir kenara iter. Kendi aslî sınırını ve irade çemberini tevehhümle başka bir alana taşıyan ve böylece haddini aşan insan, zulmün karanlıklarında yürümeye başlamıştır artık. Zulmün varacağı son noktayı Lokman Aleyhisselam oğluna nasihat ederken şöyle işaretliyor:“Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma, çünkü Allah'a ortak koşmak (şirk), elbette büyük bir zulümdür.”

Zulüm adım adım ilerler ve insan ruhunu esir alır. 'Ene' sırrı çözülemediği ve nefis terbiye edilemediği zaman, insan önce kendini beğenir, sonra kendine hayran olur; daha sonra kendine tapınmaya başlar. Kendi sınırlarını yerle bir ettiği için kul hakkını da tanımaz, Allah hakkını da... Çünkü artık her şeyin merkezine ego oturmuştur. İyiler ve kötüler firavunlaşmış egoya göre dizayn edilince bütün mükâfat ve mücazat sistemi de o enaniyet üzerine inşa edilir. Kendini beğenen başkasını beğenemez, kendini seven başkasını sevemez. Seviyor gibi görünse de zalimin tek kriteri vardır: kendisine duyulan muhabbet. Melek gibi biri karşısına çıkıp itiraz etse ona şeytan der ve şeytanlaştırmak için akla hayale gelmedik iftiralarda bulunur. Bir gün şeytan, kapısını çalıp ona övgüler dizse, o iblisi de melek gibi tasvir eder, bağrına basar, işbirliği yapar.

Ey zalim!

Bilmelisin ki ferde zulüm eden, sadece bir kişinin hakkına tecavüz etmiş olur ve onunla helalleşmedikçe iflah olmaz, kurtuluşa eremez. Ya koskoca bir kitlenin hukukuna tecavüz edenler? Ya milyonlarca insan hakkında her Allah'ın günü yalan söyleyen, gıybet eden, iftirada bulunanlar? Şayet sen de zulme uğradığını, sana yanlış yapıldığını düşünüyorsan, bilmelisin ki zulme zulümle mukabele edilmez. Hem üstelik sana zulmettiğini düşündüğün kişilere duyduğun öfke ile suçu günahı olmayan kitlelere saldıramazsın. Kur'ân, “Bir kimsenin günahından dolayı başkası kınanamaz.” diyor. Mer'î hukuk da, şer'î hukuk da suçun şahsîliği prensibini gürül gürül ifade ediyor. Suç şahsi ise ve onunla hukuk içinde hesaplaşmak esassa, başkalarına gadretmek korkunç bir vebal değil mi?

Ey zalim!

Zulümlerin en kabası, en acımasız devlet imkânlarının hoyratça kullanılması ile ortaya çıkar. Oysa devlet, milletin himmeti ile ayakta durur ve asla millete karşı şiddet unsuru olarak kullanılamaz. Ne var ki bütün ceberut zalimler devleti kendi babalarının malı sanarak ve insandan daha üstün görerek bireyi ezip geçmeyi dener. Güvenlik güçlerini kendi şahsi intikam duygusu için kullanan, yargıyı adaletsiz karar vermesi için zorlayan, maliyeyi keyfi denetimine araç haline getiren -kim olursa olsun ve ne maksatla yaparsa yapsın- zulmetmiş olur. İnsanları haksız yere derdest edebilir, onları adaletsiz bir biçimde zindanlara atabilir, kamuoyunda kara propagandaya neden olacak şekilde kitleleri karalayabilirsin. Ama unutma ki zalimler asla kazanamaz. Zalim zafer naraları atarken ve mazlumun ahı göklere yükselirken kader ağlarını örmektedir çünkü. Kitle psikolojisine muvakkaten esir düşen maşeri vicdan, mutlaka bir gün uyanır ve zalimlerin maskesi düşüverir.

Ey zalim!

Yol yakinken dön. Hangi makamı işgal ediyor ve hangi kin ile meşbu bulunuyorsan; gel o zulüm yolundan gerisin geriye dön. Her bir insan Allah'ın halifesi ve imanlı her bir kalb Kabe hürmetinde olduğuna göre “adalet ve doğruluktan ayrılma”. İnat edip zulme devam edersen, kelamını ve kalemını zulüm yolunda heba edersen -ki öyle olmaz inşallah- kendine de, sana ümit bağlayana da yazık etmiş olursun. Zira o mev'ud günde ne gazeteciliğin önemi kalır ne siyasetçiliğin; ne bürokratik işe yarar ne tüccarlık. Ve hiçbir zulüm zalimin yanına kâr kalmaz.

Ey Mazlum!

Adını, sanını, unvanını bilmiyorum senin. Bildiğim bir şey var; o da tarih boyunca sana karşı yapılan haksızlık.

Sen de bilirsin ki her dönem birileri düşman ilan edilir, onların alınlarına “hain” damgası vurulur ve ceberut bir dille “kökleri kazınacak” diye ferman buyrulur. Ve sen her gün yalanlarla boğuşur, iftiralarla karşı karşıya getirilirsin. Yüreğin burkulur çoğu kez. Üzülürsün. Gözlerinden yaşlar boşanır, yapılan zulüm nedeniyle. Sonra döner tarihteki mazlum kardeşlerini hatırlarsın; yüreğine bir serinlik çöker, dimağına bir zindelik gelir ve bir kez daha hatırlarsın ki her dönemde hem Yezid vardır hem Hüseyin.

Ey Mazlum!

Senin gücün, güçsüzlüğünde gizlidir. Kendinde güç vehmedenler Kuvvet ve Kudret Sahibi’nden uzaklaşmıştır hep. Kendi aczini ve fakrını unutan âdemoğlu önce kendini unuttur, haddini aşar; daha sonra başkasının hakkına tecavüz etmeye başlar.

Tam da bu noktada Hz. Mevlânâ’ya atfedilen şu güzel hükme sığınmak gerekir: “Mazlum ol, zalim olma. Üzül de üzen olma. Ezil de ezen olma.” Zalim olmaktansa mazlum olmak! Yezit olmaktansa Hüseyin olmak! Ama zulme razı da olmamak!

Ey Mazlum!

Gel ilk adımı doğru at; zalimden şikâyet etme yerine nefsinden bîzar ol. Hiç şüphesiz senin bu asil tavrın zalimi aklayıp paklamaz. O, yaptığı hatanın cezasını er geç çekecektir; ancak sen nefis muhasebesi ve murakabesinin sana açacağı engin ufuklarda yürürsen hem burayı hem ötedeki âlemi imar edersin. Gadre uğradığına göre, kader planında, sana yeni bir kapı açılmış demektir; arınma kapısı, kanatlanma kapısı, kendi özünü bulma kapısı...

Allah, insanları “korkuyla, açlıkla, mallarını eksiltmekle, nefisleriyle” çetin bir sınava tâbi tutmaktadır. Sen o korkuların esiri mi olacaksın? Bu sorunun cevabı, seni ya sefil kılacak ya sefir. Ve bu zorlu imtihan senin karşına çeşit çeşit zalimler çıkaracak. Değişik urbalara bürünmüş, değişik unvan ve makamlarla karşına çıkacak olan zalimler zümresi, seni korkutmak, hak ve hakikatten uzaklaştırmak, hizmet duygu ve düşüncesinden kaçırmak isteyecek. Tarih boyunca hep böyle olmuş ve kıyamete kadar da hep böyle olacak. Seni yıldırma için plan üstüne planlar yapılacak, tuzak üstüne tuzak kurulacak ve beklenecek ki susacaksın, duracaksın, konuşmayacaksın.

Ey Mazlum!

Kisveden kisveye bürünen, maskeden maskeye koşan zalimlerin en büyük silahı yalan ve iftiradır. Senin kalbini dağılayan da budur! Bile bile söylenen yalanlar, göstere göstere yapılan iftiralar! Ve tabii ki A’raf’ta kalan mütehayyir insanların vicdanlarında açılan yaralar. O kapkara propagandanın zarar verdiği masum insanlar! Üzülürsün hem zalime, hem o zalimin bulandırdığı zihinlere. Hüzne

kapılmamak mümkün mü? Ancak unutma ki hiçbir zulüm kalıcı değildir; bir gün mutlaka karanlığın bağına güneşler doğuverir ve gerçekler gün yüzüne çıkıverir. O mev’ud gün gelinceye kadar eğilip bükülmemek, zalim karşısında temenna durmamak boynumuzun borcudur. Fâni dünya için bâki hayattan vazgeçilmez ki!

Ey Mazlum!

Devlet zırhına bürünerek yapılan mezalim, seni tâ can evinden vurur. Nasıl vurmasın ki devlet, senin de devletin; millet de o devletin aslî sahibidir. Ne var ki geçici bir zaman dilimine mahsus yönetme yetkisini elinde tutanlar, bazen herkesi kendilerine köle gibi görür. Hatta bu anlamsız ve dayanaksız despotizme pek çok akıllı insanın da râm olduğunu müşahede edebilirsin. Üzülme! Sen ne zulme maruz kalan insanlar içinde ilksin ne de son. Nice güzel insan vardır ki vefa yerine cefa gördü. Nice mert adam vardır ki namertlerin insafına terk edildi. Nice âlim kişiler vardır ki cahillerin idrakine hapsedildi.

Ey Mazlum!

Sevgiyi sevecek, nefretten nefret edecek, korkudan korkacaksın ki zalimler kibirlenip caka satmasın şu misafirhane-i dünyada. Ve kurmasın korku imparatorluğunu. Etrafını kuşatan haramilerden, gecenin karanlığına sığınan gulyabanilerden çekinme! Onların çıkardığı gürültü senin kalbine korku salmak içindir. Oysa bilmiyorlar ki Allah’tan korkan, başka hiçbir şeyden korkmaz. Ola ki bir gün kalbinde bir nebze ürperti duyar, karamsarlığa düşersen, işte o gün gerçekten üzüleceğin gündür. Zira sen hak ve hakikati bırakıp içten çözülmeyince zalimler amacına ulaşamaz. Çetin bir imtihandan alınının akıyla çıkmak isteyenler daima nefis muhasebesi yapmaya, tövbe istiğfarın yanı sıra irade ve azimle dimdik durmaya mecburdur.

Ey Mazlum!

Seni âciz görenler sendeki çareyi görmekten âcizdirler. Senin en büyük silahın, masumiyetin ve ıztırar haliyle O’na yönelişindir. Sendeki o samimi yakarış ve mücadele azmi bir araya gelindiğinde dünyanın en musallah orduları bile seninle baş edemez. Sendeki ötelere odaklanmış hayat felsefesi seni kalabalıklara esir olmaktan kurtarır. İhlâs felsefesinin ete kemiğe bürünüp satırlara döküldüğü şu cümle ne kadar da önemlidir: “Amelinizde rıza-yı İlâhî olmalı. Eğer O razı olsa, bütün dünya küsse ehemmiyeti yok. Eğer O kabul etse, bütün halk reddetse tesiri yok...”

Ey Mazlum!

Biliyorsun ki zalim ne hak tanır ne hukuk; ne adalete değer verir ne vefaya. Oysa devletler hakkaniyet üzerinde yükselir. Tam da bu yüzden Hazreti Peygamber (s.a.s.), Yemen’e vali olarak gönderdiği sahabisine nasihat ederken hassaten şöyle buyurur: “Mazlumların bedduasını almaktan kork. Zira Allah’la bu beddua arasında perde mevcut değildir.”

Mazlumların bedduasını almaktan sakınabilmek için aklın, fikrin ve vicdanın devreden çıkmaması gerekir. Ne var ki zulüm, bir cinnet haline dönüştüğünde hakşinaslık da unutulur, ahiret inancı da. Keşke dersin kendi kendine. Keşke kazanma kuşağında kaybetme yaşanmasa ve insanlar kibrin bu

kadar esiri olmasaydı! Ve bilirsin ki mazlumun âhı titretir arşı!

Ey Mazlum!

Başına ne gelirse gelsin sen hep dik dur, yılma, yıkılma ve unutma ki zulüm kalıcı değildir.

Ey A'raftaki!

Son noktaya gelene kadar zulme ortak olmadı Pilatus. Ruhlen mazlumun yanındaydı çünkü. Susarak savuşturmak istedi o fırtınalı günleri.

Ne var ki uzaktan seyretmekle yetindiği o süreç bir gün keskin bir karar vermeye mecbur etti onu. İsa Aleyhisselam'a ve arkadaşlarına karşı yürütülen o korkunç karalama/sindirme hareketinin sahipleri onu da suçlarına ortak etmek istedi. Roma'daki sistem de onu gerektiriyordu zaten. İdam kararlarını Roma Valisi sıfatıyla onun onaylaması bekleniyordu. İsa Aleyhisselam hakkında ölüm fermanı çıkaran zalimler, Pontius Pilatus'un karara imza atmasını istiyordu. Hâlbuki o, İsa'nın (a.s.) suçlu olduğuna inanmıyordu. Üstelik karısı Procula, bir rüya görmüş, o rüyanın tabiri olarak kocasına, "Asla bu zulme ortak olma!" manasına gelen bir yorum yapmıştı.

Vebal almak istemiyordu vali. Mahkeme başkanlığı yapıp İsa'yı (a.s.) kurtarmaya yönelik sorular sordu ilkin. "Hakikat nedir?" sualine aldığı veciz cevap tam da istediği gibiydi. "Ben bu kişiyi suçlu bulmadım." dedi. Ne yazık ki egemen güçler hukuku çoktan askıya almış, mahkeme kararı olmaksızın suçlu ilan etmişti Hz. İsa'yı. Pilatus ya makamından olacak ya da cinayete iştirak edecekti. Bir bahane buldu ve infazı geciktirmeye çalıştı. İstiyordu ki aradan birkaç gün geçsin, Paskalya geleneğine uygun bir şekilde halk oylamasına gidilerek o Masum Nebi zulümden kurtarılsın. Başardı da. Ne yazık ki kalabalık halk topluluğu bir kişilik af hakkını İsa'dan değil, Barabbas adlı bir eşkıyadan yana kullandı. Bir eşkıya kadar değeri yok muydu o şanı yüce insanın? Kara propaganda sayesinde halkı İsa Aleyhisselam'a karşı doldurmuşlardı ve o azgın kitle nasıl bir haksızlık yaptığının farkında bile değildi. İnsanlar çılgınlar gibi bağırıyor, Meryem'in Oğlu'nu çarmıhta görmek istiyordu. Pilatus'un atladığı tarihî bir realite vardı: İsa'dan (a.s.) önceki bütün peygamberler de çoğunluğa karşı mücadele vermiş, taşkın kalabalıkların zulmüne maruz kalmıştı. Bu durum, onların haksız olması anlamına gelmiyordu ki!

Pilatus linç kampanyasını aşabilmek için bir hamle daha yaparak İsa'yı (a.s.) serbest bırakmayı teklif etti. O diyardan uzaklaştırılacaktı. Saygın din adamları ve kâhinler, halk iradesinin çok açık olduğunu, bir an önce infazın gerçekleştirilmesi gerektiğini söyledi. Makamından olmak istemeyen Pilatus artık baskılara dayanamayarak gözü dönmüş, adaletten uzaklaşmış ittifaka boyun eğdi. Ötesi malum; O Yüce Peygamber kırbaçlatıldı, dövüldü, yüzüne tükürüldü, alay edildi, çarmıha mahkûm edildi.

Pilatus'un eline bir peygamberin kanı bulaşmıştır ve bu hazin durum vicdanını sızlatmaktadır. Adamlarından bir ibrik su ister. Bir de leğen. Sonra özene bezene ellerini yıkar ve etrafta onu şaşkınlıkla izleyen kalabalığa şöyle der: "Benim ellerim temiz!" Bu sözün eski Yunan'da ya da eski Yahudi geleneğinde de var olduğunu, "Günah benden gitti" manasına geldiğini söyleyenler varsa da günümüze kadar gelen 'temiz eller' tabiri Pilatus ile sembolik bir mana kazandı. O yüzden pek çok ressama ilham olmuş, ellerini yıkayan vali pek çok tabloya yansımıştır.

Aslında Pilatus, A'raf'taki adamın sembolüdür; zulmü gördüğü halde sessiz kalmanın, haklının yanında yer almaktansa güçlünün yanında mevzilenmenin, kendi makam ve birikimini koruma uğruna zalimlerle işbirliği yapmanın simgesidir. Kendine göre haklı gerekçeleri vardı Pilatus'un ama netice itibarıyla zulme ortak olmuş, zalimce bir karara imza atmıştı. Adı tarihe katiller arasında geçti.

Ah Pilatus, korkmayacaktın. Korkup da bahaneler uydurmayacaktın.

Zalimler, her daim suç ortağı arar kendine. İster ki yapılan korkunç yanlış sadece kendi üzerine yıkılıp kalmasın. Hicret gecesi Hazreti Muhammed'i (s.a.s.) öldürmek isteyen insî şeytanların telkin ettiği fikre bakar mısınız: "Her aşiretten birini seçelim ve herkes hançerini aynı anda saplasın; ta ki kanı oymaklar arasında dağılsın!" Zalimin psikolojisi tam da budur: Suç ortaklığı. Zalimi çileden çıkaran, zulme ortak olmayan kişilerdir. Onları da hain olarak görür, döneke olarak yaftalar, ilk fırsatta onları da cezalandırmak ister çünkü o, herkes zulmüne ortak olduğunda kendini daha rahat hisseder...

Ey A'raf'taki Pilatus!

Unvanların, kazanımların altında kalıp ezilme! "Ben ki..." diye başlayan cümlelerin noktasını, emin ol ki, şeytan koyuyor. "Ben ki eşi menendi olmayan bir hocayım..", "Ben ki paha biçilmez bir aydınım..", "Ben ki saygın bir işadamıyım.." diye başlayan cümleleri sen objektiflik sanıyor, kendini o çetin sınavdan kurtardığını tahayyül ediyorsun. Yanılıyorsun! Tunturaklı sözler, zulmün olduğu yerde vicdanî bir arınma vesilesi olamaz. Zulüm dönemlerinde vicdan, yaptıklarıyla arınır; yapamadıklarıyla değil. Büyük İslam âlimlerine zulmeden Emevî sultanları, Abbasî halifeleri vs. çoktan ölüp gitti ama o mazlum imamlar, çile dönemlerinde verdikleri çetin sınavdan alınlarının akıyla çıktıkları gibi kıyamete kadar gönüllere taht kurdu.

Ah Pilatus!

Ellerini yıkadığında vicdanındaki kan lekesini de temizlediğini sandın. Yanıldın! Eminim, tıpkı Lady Macbeth gibi, gece yarılarında ellerini defalarca yıkadın; ancak o görünmez kandan kurtulamadın. Mazlumun âhı yüreğini deldi her sabah ve şöyle feryat ettin kendi kendine: "Uykuyu katlettim; acıları dindiren, insana huzur veren uykuyu!" İsa (a.s.) uçup gitti aramızdan; senin ellerin hiç ama hiç temizlenmedi çünkü hakkın, hukukun, fikrin namusunu koruyamadın, küçük hesapların altında ezilip gittin...

Not: Bu yazıda yer alan bazı kelimeleri bazı art niyetli, çapsız kişiler çarpıtmaya kalkışarak İsa Aleyhisselam'ın çarmıha gerildiğini ve öldürüldüğünü yazdığımı iddia ettiler. "Mahkum edildi" demek çarmıha gerildi ve öldürüldü demek değildir. Kaldı ki yazının ilerleyen kısmında "İsa uçup gitti aramızdan" deniyordu. Yani, İsa Aleyhisselam göğe kaldırılmıştı. Her nedense her konuyu çarpıtma ve karartma vesilesi yapan bazı kişiler bu cümleyi görmezden gelerek kara propaganda yaptı. Aslında bu yazının maksadı İsa Aleyhisselam'ın hayatı ya da göğe kaldırılışı değil; İsa peygambere yapılan zulümler karşısında sessiz kalan ve ellerini yıkayarak temizlendiğini sananlardır. Ne yazık ki zalimlerin alkışçıları Araf'takinin hikâyesini bile dinlemek istemiyor.

BÖLÜM 3

İNSAF

İnsaf!

Lütfen derin bir nefes alın ve çok kısa bir zaman dilimine doğru seyahat edin.

‘AK Parti-cemaat kavgası’ adına ne hatırlıyorsunuz? Durumun net anlaşılabilmesi için kısa bir not: Fethullah Gülen Hocaefendi aniden rahatsızlanmış, ambulansla hastaneye kaldırılmıştı. Tam o gün Hocaefendi’yi ziyaret ettiğim için aynen şöyle yazmışım: “İlk arayanlardan biri Başbakan Tayyip Erdoğan’dı. Zarif bir ses tonuyla ‘geçmiş olsun’ dileklerinde bulundu. Hocaefendi de aynı zarafetle Sayın Başbakan’ın hatırlarını sordu, ‘Zahmet buyurdunuz...’ dedi. Söz sırası dualaşmaya gelmişti. İkisi de hem dua istedi birbirinden, hem dua ettiler birbirlerine. Görülmeye, duyulmaya, düşünmeye değer bir tabloydu. Uzaktan bu manzarayı izleyebilseydiniz, eminim, ‘Yahu işgüzarlar! Artık aradan çekilin ki fitne ateşi sönsün!’ diyecektiniz. Öyle samimi, öyle halisane bir iletişim vardı ortada...”

Bu tablodan hemen sonra Hocaefendi, iki sayfalık bir ilan yayınlamış, kendisine geçmiş olsun dileklerinde bulunan devlet adamlarına, siyasetçilere, iş dünyasına ve medya mensuplarına teşekkür etmişti. O teşekkür belgesinde en göze çarpan kişi, hiç kuşkusuz Sayın Başbakan’dı. O günkü hava o kadar berrak, o kadar duruydu. Peki ne oldu da her şey bir anda altüst oldu?

Dershanelerin kapatılmasına matuf bir taslak ortaya çıktı. Allah şahittir ki bu taslağın tadil edilmesini çok arzu ettik. İlk gün birileri çıktı ‘haber yalan’ dedi. Keşke yalan olsaydı da fitne ateşi büyümeseydi! Taslağa yalan diyen yetkili ağızlar konuştuğunda mesele daha net anlaşıldı ki karşımızda vahim bir durum var. Hükümet içindeki yetkili organların dahi bilmediği, sektördeki paydaşların fikrinin alınmadığı bu hazırlığın demokrasi ve hukuk devleti ilkeleriyle telif edilmesi mümkün değildi.

Kanun zoruyla dershanelerin kapatılmasına karşı çıktık; hâlâ da karşıyız. Sebebi gayet açık: Hükümet sözcüsünün de alenen beyan ettiği gibi, “Dershane kapatmak anayasaya aykırı. Hür teşebbüs ilkesi bakımından da kabul edilemez.” Aynen öyle. Hatta bir adım ötesini de söylemek zorundayız: Demokratik hukuk devletinde kanun zoruyla özel işletmeleri ‘kapatmak’ mümkün olmadığı gibi ‘dönüştürmek’ de mümkün değildir. Kelime değişince hakikat değişmez. Sen eğitimin standartlarını artırırsın, sınav için takviye dersleri almaya gerek kalmaz ve sonunda vatandaş, artık dershaneye ihtiyaç duyulmadığı için müessesesinin kapısına kilit asar. Ama asla zorla kapatamazsın, dönüştüremezsın.

Ne acıdır ki derslane tartışmasında ikna edici hiçbir delil getiremeyen birileri, ısrarla başka konulara dalarak hak arama mücadelesini sulandırmak istiyor. Oysa biz ilk günden beri konuya demokratik bir hak talebi olarak baktık. Hâlâ da o noktadayız. Bu tavrımızı anlamayan; ya da meseleyi başka mecralara sürükleyerek ikbal davası güden insanlara birkaç hususu belirtmekte fayda var.

Boşuna uğraşmayın beyler! Ortada ‘siyasî bir mücadele’ yok; zira ‘cemaat’ diye her gün kötölemek istediğiniz yapı siyasî bir hareket değil. ‘Bilek bükme yarışı’, ‘iktidar kavgası’ gibi laflar meseleyi

sadece mecrasından çıkarır, insanları derin bir hayal kırıklığının ortasına atar.

Ta ilk günden beri en üst makamlara iletilen duruş şudur: “Bu ülkeyi siz yönetiyorsunuz. Biz sizlere (bütün hükümetlere olduğu gibi) duacıyız. Her kim sizden bizim adımızı kullanarak bir mevki talep ederse, bizimle alakası yoktur; varsa da artık kalmamıştır. Ancak, camiaya nispet edilerek birilerine haksızlık yapılırsa, bilin ki, kalbimiz burkulur ama duaya devam ederiz.” Bu duruştan bir milim geri adım atılmamış, idarî tasarrufa saygı duyulmuş, herhangi bir makam-mevki derdine düşülmemiştir.

Ne var ki ilişkilerin en iyi olduğu dönemlerde bile birileri sürekli arabozuculuk yapmış, insanlar hakkında dedikodu üretmiş, aslı faslı olmayan hikâyelerle etrafa vehim salmıştır. Daha yakın zamana kadar devleti her türlü kötülüğün anası gibi gören ve ideolojik söylemi gereği onu iblisleştiren, ona Tağut diye hitap eden, hançeresi yırtılırcasına “Yıkılacak elbet!” diye haykıran o kişiler, bugün devleti kutsadıkça kutsuyor ve onu adeta ilahlaştırıyor. Hal böyle olunca o sinsi telkin hükmünü icra ediyor, devlet dışındaki sosyal bütün paydaşlar ‘potansiyel tehlike’ gibi görülüyor. Oysa sivil toplum kuruluşları, iş dünyası, medya gibi sivil unsurlar katılımcı demokrasinin vazgeçilmez birer parçasıdır; kurulu düzenin tehdidi değil.

Yönetme şehveti kışkırtıldıkça Türkiye yönetim kültüründen uzaklaşıyor ve her kitle ‘paralel yapı’ gibi algılanıyor. Oysa modern dünyada yönetenler ve yönetilenler diye isimlendirilen birbirine zıt iki kutup yerine beraber yönetme değeri oluşturuluyor. Buna yönetim deniliyor. Bir ucunda devlet diğer ucunda sivil toplum ve birey duruyor. Bu bakış açısına göre hareket eden bazı kişiler, bugün ‘cemaat’i halletse yarın başka bir cemaati düşman hale getirecek. Hâlihazırdaki durum bile vahimdir. Cemaatleri birbirine düşman hale getirmek için kollarını sıvayan, bir cemaati kötülemek ve yalnızlaştırmak için özel ekipler kuran, ihtilafı körüklemek için hususi stratejiler oluşturan ve devlet eliyle yeni cemaat kurma teşebbüsünde bulunan bir yapının sürdürülebilir bir faaliyet içinde olduğunu söylemek çok zor. Cenab-ı Mevla da razı olmaz bu planlardan kulları da çünkü insanî de değildir, İslamî de...

Onca sisin dumanın arasından ehli insafi, gerçekleri bir kez daha görmeye davet ediyoruz. Bir gün, belki de çok yakında, bu fitne havası dağılır, yine yüz yüze bakmaya mecbur oluruz. Birileri memnun ve mutlu olsun diye hiç kimse buharlaşacak değil bu ülkede. Veya birileri telkin ediyor diye yeni bir Kербela yaşanacak ve müminlerin ‘kökü kazınacak’ değil ya! İnsafı olmak lazım. Haddini aşan, hangi cenahtan olursa olsun, ma’şeri vicdana çarpıp tarih huzurunda hesap verecektir. Daha ötesini zorlamak, gerçekten, fitne ateşini körüklemektir ki vebali çok büyük olacaktır.

Raporlar, Fişlemeler, Endişeler

Dershane tartışmaları sürerken 28 Kasım 2013’te Taraf’ta 2004 MGK belgesi neşredildi. Zaman Gazetesi olarak bu tabloya üzülüğümüzü ekranlarda söyledik; zira çok doğru bir şekilde sürdürülen hak arama mücadelesine gölge düşürebilirdi bu gelişme. Üstelik şu yorumu da kamuoyuyla paylaştık, “Keşke böyle imzalar atılmasaydı çünkü söz uçar, yazı kalır. Buna rağmen o yıllardaki şartların ne

kadar ağır olduğunu da biliyoruz. Dolayısıyla bu belgeye çok büyük mana yüklemek ve insanları birbirine düşürmek yanlış olur.”

Tam orada durduk; yani ‘keşke olmasaydı’ ile ‘o günkü zor şartların dayatması’ arasında. Ne var ki dersane kapatma konusundaki aşırı ısrar, 2004 MGK’sındaki kararların uygulamada olup olmadığına dair şüphe oluşturmaya başladı. Nitekim Fethullah Gülen Hocaefendi de, “Hüsnüzanda zorlanıyorum..” diyerek, bu tereddütleri dile getirdi.

Ne yazık ki 2013 yılına dair de bazı fişleme dokümanları ortaya çıktı. Bu, gerçekten de açıklanması gereken yeni bir durumdu. Şahsen öyle dua ettim ki yetkili birileri çıkar, yüreklere su serpecek mahiyette bir açıklama yapar ve gönül dolusu bir ‘oh’ çekeriz. Hatta konu ile ilgili bir yetkili telefonda, “Açıklama yapacağız.” deyince çok sevindim ve arkadaşlara, “Bir açıklama yapılacaktı, güzel görelim, bu fitne fesat işler yatışsın.” dedim. Öyle bir açıklama maalesef, onca zaman geçmesine rağmen, gelmedi. Bu arada Hüseyin Çelik Bey’in ilkesel yaklaşım içindeki açıklaması güzel, hoş oldu; ancak bazı teknik detayları izah edemiyor. Buna rağmen Çelik’in açıklamalarını yan manşet yaptık ki, ilke babında bile olsa fişlemelerin kabul edilemez olduğu gerçeği hükümetimiz aracılığıyla da beyan edilmiş olsun.

Sonra hava bir daha değişti ve belgeleri yayımlayan Taraf Gazetesi ve gazeteci Mehmet Baransu hakkında ağır ithamlar yapılmaya başlandı. Devletin üç kurumu birden mahkemeye başvurdu, Başbakan Erdoğan mahkemeleri harekete geçmeye davet etti ve ‘vatan hainliği’ suçlamasında bulundu. Oysa bahsi geçen gazete ve gazeteci, ilk defa belge yayımlamıyordu. Benzer yayınlar askerî vesayet konusunda onlarca kez yapıldığında tek bir satırla Taraf’ı hedef tahtasına koymayan hatta bunu çok büyük bir gazetecilik başarısı olarak gören meslektaşlarımızın bir kısmının da ‘iharet’ söylemine sahip çıkması, düşündürücü ve üzücü bir gerçeği ortaya çıkarıyor.

Vesayetin her türlüsüne lanet! Askerî vesayet de siyaset dışı vesayet de, hükümetler eliyle oluşturulan vesayet de demokrasinin belini kırar, aklını başından alır. Peki, neyin vesayet olduğu nasıl belirlenecek? Gayet açık aslında: Hiç kimse hukuk dışına çıkmayacak, hiç kimse hukuku keyfi yorumlarla istediği gibi kullanmayacak. Katılımcı ve şeffaf demokrasilerde siyasî partilerin yeri nasıl belliyse, sivil toplumun, medyanın ve yönetişimin diğer unsurlarının yeri de bellidir.

Demokrasimiz yine zor bir sınavdan geçiyor. Sabırla, metanetle, hukukla aşabiliriz ancak bu badireleri. Kirli merkezler birtakım işler yapıp birilerinin üzerine yıkmak için olağanüstü bir gayret sarf ediyor. Belli ki bir tuzak var yine. Birileri ‘olağan şüpheliler’ meydana getirerek yeni bir operasyon yapma gayretinde. Her meseleye ilkeler çerçevesinde yaklaşmaya mecburuz: İnsanların özel hayatlarını serrişte eden ve onu herkese ilan eden şeref yoksunu her kimse bulunmalı ve mutlaka cezaya çarptırılmalı. Deniz Baykal ve bazı MHP’lilerle ilgili kurulan tuzağın ortaya çıkarılamaması büyük bir hata. Bu kirli işler hukuk yoluyla ortaya çıkarılmadıkça konuyla ilgisi olmayan kitleler hep zan altında tutulacak.

Görünen o ki, atmosfer daha da zehirli hale gelecek. Türkiye’nin şeffaf, katılımcı, hesap verebilen

bir demokrasiye ihtiyaçı daha da artmıştır. özüm, bu ihtiyaçı görmezden gelmek, milletle kavga etmek değil; katılımcı demokrasiye topyekûn sahip çıkmaktan geçiyor...

Fe Eyne Tezhebûn

Böyle sesleniyor Kur'ân: Fe eyne tezhebûn. Yani “Nereye gidiyorsunuz böyle!” Her mü'min İlahî Kelam'ın soran-sorgulayan bu cümlesi üzerine bin kez düşünmek zorundadır. “Güneş dürülüp ışığı söndüğü zaman...” ayetiyle başlayan Tekvir Suresi, önce kıyamet tablolarını sahne sahne tasvir eder. O ürpertici manzaradan “yıldızların düşüp dağıldığı”nı, “dağların yürütüldüğü”nü öğreniriz. Ve sanki yaşıyormuşçasına o tasvirat arasında “denizlerin ateşlenip kaynatıldığı”nı, “nefislerin eşleştirildiği, ruhların bedene girdiği”ni, “diri diri gömülen kız çocuğuna hangi suçtan ötürü öldürüldüğünün sorulduğu”nu idrak ederiz. Art arda gelen ayetler adeta elimizden tutar, bizi kıyamet meydanına getirir. Sonra dikkatlerimizi Hazret-i Muhammed (s.a.s.) tevcih eder. O'nun nübüvvetini, O'na yapılan iftiraları anlatır. Cebrail Aleyhisselam'dan bahsedilerek vahiy gerçeği ile irtibat kurulur, Kur'ân'ın hak kelam olduğu gözler önüne serilir ve şeytanın hilesi hatırlatılır. Nihayet yukarıda başlık yaptığım cümleye yer verir: Fe eyne tezhebûn!

Aslında her insan, vicdanında “Nereye gidiyorsunuz?” sorusu duymak zorundadır. O sorunun ruha akseden yankıları sayesinde insan kendine bir rota çizer. Kimi zaman hadiselerin telaşı hepimizi bulunmamız gereken yerlerden alıp bambaşka mekânlara savurabilir. Hele söz konusu hararetle bir tartışma ise!

Ne yazık ki hakperestlikten ayrılmaması gerekenler bugün hiddet u şiddet içindedir. Ya konuştuklarının farkında olamayacak kadar öfkelerine mağlup olmuş ya da kin ve nefretlerine esir düşecek kadar nefislerine tutsak hale gelmişlerdir. Nefsaniyet bu kadar pervasız hale gelmese, dil bu kadar kirlenmez, üslup bu kadar zehirlenmez.

Yalan söyleniyor apaçık. Üzerinden bir saat bile geçmeden yalanlar ortaya çıkıyor; ancak yalancının yüzü hiç mi hiç kızarmıyor. O kadar ki kaset mağduru bir milletvekilinin sözü ‘İslamcı’ bir gazetede manşet yapılmış, cemaat suçlanmıştı. O vekil Meclis bahçesinde onlarca kameranın karşısına geçip “Ben cemaat de demedim paralel yapı da!” dedi. Yalancının utanması gerekmez miydi? Utanmadı. Tıpkı yandaşları gibi aynı yalana devam ettiler. Arsızlık mı, yüzsüzlük mü, ilkesizlik mi? Belki de hepsi!

İftiranın bini bir para! Kendine muhafazakâr demokrat diyen kişiler kürsüden iftira üstüne iftira ediyor. Medyadaki goygoycuları da aynı nakaratı tekrar ederek gerçekleri örtbas etmeyi deniyor. Nafile! Her gün on kez iftira ediyorlar ama o iftiralar da akşam vaktini göremeden sönüp gidiyor. Gerçekler ortaya çıktığında bari özür dileseler! Konu Müslümanlıktan açılınca hâlâ “İslamî kimlik”i tepe tepe kullanmayı biliyorlar; fakat İslam dışı bir metotla “her yol mubahtır”ın gölgesine sığınıyorlar.

Siyaset, siyaset olalı bu kadar hakaretimiz yaklaşım görmedi. Medya, medya olalı bu kadar yerlerde sürünmedi. Yalan söylüyorlar, karalama yapıyorlar, hakaret ediyorlar. İnsan sormaya utanıyor eski dostlarına: Yahu hiç mi kutsalınız kalmadı? “Gözünü hırs bürüyen adam kutsal mı tanır

Allah aşkına!” dediğinizi duyar gibiyim; ancak unutmamak gerekiyor her şey bu fâni dünyadan ibaret değil ki hayatın bütün anlamı seçim sandığına sıkıştırsın...

Hukuk rehin alındığı için hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvetin varlığı hakkında kesin bir hüküm veremiyoruz. Zaten şu an daha feci bir durumla karşı karşıyayız: Yanlış fetvalar, uydurma teviller ve asılsız yakıştırmalarla bir kısım haram ve günahlar meşru (hatta sevap gibi) görülüyor. Günahı inkâr etmek, onu irtikap etmekten daha büyük günahdır. Tehlikede olan, Kur’ân ve Sünnet’e dayalı İslamî akaidir çünkü meşrulaştırıcı bazı söylemler İslam hükümlerine ve ahlak prensiplerine aykırıdır...

Eski zamanlarda elli senede söylenebilecek yalan, bugün elli dakikada ifade ediliyor. Bir ömre sığmayacak sayıda iftira koca koca adamlar tarafından bir günde (üstelik alenen) söylenebiliyor. Her kötülüğün başı yalandır; adamı Mü’min olmaktan çıkarıp başka bir şeye dönüştürür. O başkalaşım yaşandığında, Allah korusun, o kişilerden her türlü kötülük beklenir?

Elinizi vicdanınıza koyun, bir kerecik olsun nefis muhasebesi yapın. Dünyanın öbür ucunda hizmet eden insanları yabancı ülkelere gammazlamaktan aynı camide namaza durduğunuz insanlara hakaret etmeye kadar bir dizi yanlıştan vazgeçin. Kur’ân “Nereye gidiyorsunuz!” diyor. Gerçekten de ey mümin! Nereye gidiyorsun Allah aşkına!

Parti Devleti, Türkiye’yi Uçuruma Sürükler

Uzun söze ne hacet. Çıkarılan yasalara bakınca manzara apaçık görünüyor. Türkiye maalesef en katı ve baskıcı rejimlerin var olduğu ülkelere benzemeye başladı. Gidişat kötü. Bu güzelim ülke bu yanlış mecrada mesafe almaya devam ederse dünyadan kopar, üçüncü sınıf bir rejimin tutsağı haline gelir. İcraatlar durumun ne kadar vahim olduğunu yeterince ispat ediyor.

MİT Kanunu! Tam bir felaket. İstihbarat, dinleme merkezleri kurabiliyor, her türlü kişisel bilgiye ulaşabiliyor, banka hesaplarına erişilebiliyor, istediği an yabancıların sınır dışı edilmesini talep edebiliyor. Ve MİT ile ilgili belge yayınlayan gazetecilere çok ağır hapis cezası geliyor. Daha da kötüsü, istihbarat örgütü yaptığı hiçbir işlemde dolayı hukuken hesaba çekilemiyor. TİB’de olduğu gibi bazı bürokratlara, milletvekillerinde bile olmayan bir dokunulmazlık tanınıyor. Gel de bu ülkenin rejimine demokrasi de! Bu resmen Baas rejimlerinde görülen bir muhaberat sistemidir. Böyle feci bir durumu Türkiye demokrasisi kaldırabilir mi Allah aşkına!

HSYK düzenlemesi MİT Kanunu kadar antidemokratik ve hukuk dışı bir zemine oturuyor. Resmen yargı bağımsızlığını kaybediyor, siyasi iktidarlar adalet sistemini tastamam esir alıyor. Ortada kuvvetler ayrılığı diye bir şey kalmıyor; yargının bütün fonksiyonları Adalet Bakanlığı’nın eline teslim edilerek yargı üzerine eşi benzeri görülmemiş bir baskı kuruluyor.

İnternete sansür ve takip yasası hakeza! Bu yasanın çağdaş bir demokraside bir anlam ifade etmediği aşîkar. İnternet üzerinde bilgi erişimini bu kadar kısıtlarsanız, yargı kararını bile beklemeden internet hesaplarını kapatırsanız Kuzey Kore’den, İran’dan ve daha pek çok baskıcı rejimden ne farkınız kalabilir? Parti devleti dediğimiz de bu! Parti bir bürokrat atayacak ve o her şeyi

dilediği gibi kontrol edecek.

Basına müdahale edildiği, zorla haber yazıldığı, altyazıların bile değiştirildiği ortada. nce ‐havuz medyası‐ oluşturdular; ardından yalan dolanla kamuoyu oluşturmaya yeltendiler. Pravda bile bu gazetelerden daha kaliteliydi. Hiç olmazsa bir ideolojisi ve o ideolojiye uygun kutsalları vardı. Bizdeki yerli Pravdaların ne ideolojisi var ne kutsalı. Dn alkışladığını bugün linç ediyor. Tek bir ölçü var; onların buyurduğu yere oy vermek. Yazık!

Daha düne kadar dünyanın ‐model ülke‐ diye örnek gösterdiği, İşlam-demokrasi çerçevesinde numune-i imtisal saydığı Türkiye maalesef hızla geriye doğru gidiyor. Demokratik reformlar çoktan rafa kaldırıldı; onun yerine baskıcı bir nizam kuruluyor. Parti devleti zulmüne bu ülke asla razı olmaz. Bu gerçeği unutanlar tarih boyunca benzer teşebbüslerin nasıl bir hüsrana dönüştüğünü hatırlamalı.

Ne Kaybedildiğini Ah Bir Bilseydik

Adamın biri iki kolunu da beline hilal gibi dayamış yürüyor. Dalgın, hayaller içinde... Bu durum genç bir delikanlının dikkatini çekiyor, adamı takip ediyor. Nereye gitse aynı hâlde. Adam otobüse biniyor ama pozisyonunu değiştirmiyor. Genç, nihayet merak içinde yaklaşıp soruyor: “Abi kollarını neden böyle tutuyorsun?” Adam derin bir uykudan uyanmışçasına sağ koluna bakıyor ve hayretini şu kelimelere döküyor: “Yahu bu karpuz ne zaman düştü koltuğumun altından?” Bir de sol koluna bakıyor ve şöyle diyor: “Eee? Kol kola yürüdüğüm dostlar nerede?” Türkiye’nin son birkaç yıllık serencamesi aynen yukarıdaki fıkra gibidir. Koltuğumuzun altından düşen nimetler ve kaybedilen dostlar...

Üç beş yıl geriye gidin lütfen. Türkiye, sadece kendi bölgesinde değil, yeryüzünde parlayan bir yıldız görüntüsü veriyordu. O ışıltının sebepleri vardı kuşkusuz: Temel insan haklarının genişletilmesi, demokratik standartların yükseltilmesi, evrensel hukuk çitasının ülke ufkuna yayılması, hür teşebbüsün içerden ve dışardan garanti altına alınması... Türkiye’yi büyük bir devlet olmaya namzet kılan bu tür süreçlerdi.

Sosyal hayatın her kesiminde demokratik bir ittifak vardı. Hatta öteden beri ‘Milli Görüş gömleği’nden çekinen ve tereddüt geçiren en uç noktadaki kitleler bile demokrasi yürüyüşüne katılmıştı. Ne var ki 2010’dan bu yana çok belirgin bir şekilde toplumun neredeyse bütün kesimleri ile bir kavgaya tutuşuldu. Azarlamalar, küçümsemeler, dışlamalar, ötekileştirmeler... ‘Milli Görüş gömleğini’ çıkarmaya gerek yoktu. Önemli olan, gömleğin üzerine yeni giysiler giymektir. Her yeni kostüm bedene oturdukça dışardan katılmalar oldu ve Türkiye her alanda mesafe kat etti.

Heyhat! Tarihî tekerrürlerin ibret dolu levhaları bir kez daha karşımıza çıktı ve sırtını millete dayamak ya da kutsanmış devletin bir parçası olmak arasında pek hazin bir sınav yaşandı. Ve maalesef devlet gücünün getirdiği hükümranlık en uzaktan en yakına kadar herkesi tedirgin etti. Zor zamanda var gücüyle destek çıkanlar bile gelinen noktada endişe duymaya başladı. Liberaller, demokratlar, solcular, sağcılar, Aleviler, etnik gruplar, tarikatlar, cemaatler, sivil toplum kuruluşları... Hepsi de ülkemizin içe kapanan ve güce tapınan bir çizgiye savrulmasından korktu. Herkesi kucaklayan, herkesin temel hak ve özgürlüklerini garanti altına almaya çalışan ilk dönem özlenmeye başladı. Anayasa başta olmak üzere hiçbir temel reform yapılmadı, Türkiye içine kapandı, hatta parti içinde bile çelik çekirdekler oluştu.

Sıkıntılar sadece ülke içinde yaşansaydı Türkiye kendi iç dinamizmiyle, sabır ve tahammül gücüyle bu zorlukların üstesinden gelirdi. Maalesef Avrupa Birliği’nden (AB) kopuş Türkiye’yi radikal bir noktaya savurdu. AB üyesi bazı ülkelerin de suçu büyük bu savrulmada. Suriye için yapılan diplomatik hesaplar hem büyük bir hayal kırıklığına dönüştü, hem de Türkiye’nin başına büyük

gaileler açtı. “Üç gün, bilemedin, beş gün içinde devrilir...” diye bakılan Beşşar Esed üç senedir yüz bini aşkın insanı katletti, iki milyondan fazla insanı yurdundan yuvasından ederek muhacir hale getirdi. Üstelik Rusya, İran ve Çin ile diplomatik ilişkilerini bir baraja dönüştürdü ve Türkiye’nin karizmasını defalarca çizdi. Esed gitmedikçe atılan her adım karşı adımlarla bertaraf edildi ve acziyet gizlenemez hale geldi. Mısır’da da yanlış yapıldı. Elimizde olmayan imkânlar varmışçasına, uluslararası etkinliğimiz sınırsızmışçasına üst perdeden seslendirilen tavır Türkiye’yi yalnızlaştırdı, içine kapanmaya mecbur etti.

Türkiye bu badireleri aşabilir mi? Elbette aşar. Yeter ki ortak akla, ortak vicdana yeniden başvursun. Herkesi kucaklayan, her farklı fikre değer veren, her eleştiriden hikmet devşiren o ilk zamanlardaki dinamizme dönsün.

Demokratik çoğulculuk, hukukun üstünlüğü, insan hakları gibi değerler bugünkü iktidarı büyük kitlelere sevdirmiş, dünyaya da örnek hale getirmişti. Şimdi herkes o günleri de özlüyor, o günlerdeki özgürlükçü ve kucaklayıcı Başbakan Erdoğan’ı da. Demokratik standartları yükseltmek, hukuku eşit yurttaşların güvencesi halinde yaşatmak, burnunun ucunu bile görmeyen içerdeki goygoycuların dar çerçevesiyle değil, çağları aşan ufuk ötesi bir perspektifle meselelere yeniden yaklaşmak gerekiyor. Aksine tercih edilen yol sürdürülemez, dünyaca kabul edilemez, toplumca benimsenemez. Sonra bir gün kolunuzdaki karpuzların tek tek düşüp kırıldığını, kol kola yürüdüğümüz dostlarımızın tek tek ayrıldığını görür hüzne boğulursunuz. Ve maalesef o hüzün sadece bir partiye, bir camiaya, bir ideolojiye, bir kitleye münhasır kalmaz, güzelim Türkiye zarar görür.

‘Paralel Devlet’e de Hayır, ‘Parti Devleti’ne de

Birileri sabahtan akşama tezvirat yaparak “paralel devlet”ten bahsediyor. Devlet hizmetinde çalışan insanların kültürel kimliğinden hareketle ya da ideolojilerini bahane ederek böyle yaftalamaları kabul edilebilir değil. İnsanlar Alevi’dir, Sünni’dir, cemaate sempati duyar, tarikata katılır, sağcı olur, solcu olur... Önemli olan işyerine girdiğinde amirlerinin verdiği işi doğru yapmasıdır. Görevini ihmal ederse kanuni süreç bellidir; inceleme yapılır, soruşturma açılır. Sen şu görüşe sempati duyuyormuşsun diye insanları fişlerseniz anayasal suç işlemiş, insanlara zulmetmiş olursunuz. 28 Şubatçıların yaptığı zulüm de tastamam bu idi. Bugün benzer bir metodun kullanılması asla kabul edilemez. Bir kişi devlet hiyerarşisini aşıyor, başka yerlerden talimat alıyorsa bunu ispat eder ceza verirsiniz. Somut bir delil olmaksızın atılan her adım cadı avıdır ve tarih bunun hesabını mutlaka sorar.

Çok ilginç; paralel devlet diye suçlamalar yapanları dinlediğinizde yeni bir paralel devlet projesi ile karşı karşıya kaldığınızı anlıyorsunuz. Bu resmen parti devletidir. Aynen tek parti yönetiminde olduğu gibi her şeyi partiye havale etmek, il ve ilçe teşkilatları, kadın ve gençlik kollarının karar mekanizmasında etkin rol oynamasını sağlamak, bir çeşit parti devleti özlemini çağrıştırıyor. Konuşmalardan çıkan sonuç bu! Eminim AK Parti tabanı da İsmet Paşa zamanından kalma 1940’ların parti devlet modeline razı olmaz, olmayacaktır.

Türkiye'nin ne paralel devlete, ne de parti devletine ihtiyacı var. Alelacele uydurulmuş kavramların istikbale yansıyan mahzurlarını anlamak için 'Aynştayn' olmaya gerek yok. Türkiye'nin daha çok demokrasiye, daha çok özgürlüğe ihtiyacı var; gerisi palavra...

Devlet Tağut mu Mabud mu?

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, 9 Ocak 2014'te tarihe geçecek skandal bir cümle kullandı. "Allah şirk, devlet şerik kabul etmez." deyiverdi. Hem ayıp hem yanlış. Aylardır bu endişe dile getiriliyor, devletin tanrılaştırılması ile girilen yolun korkunç hatalara sebep olacağı söyleniyordu. Ne var ki tevhid akidesine yürekten inanan insanlar bu başkalaşmaya ihtimal vermiyordu. Buyrun, manzara ortada.

Entelektüel birikimi ile hep takdir toplamış Ahmet Davutoğlu bile "devlet geleneğimiz" olduğunu "devlet için evlatların bile feda edildiğini" ballandıra ballandıra anlatıyor. Hiç kimse çıkıp da sorgulamıyor: Değerli hocam ne diyorsunuz Allah aşkına! Günlerdir evlatların feda edilmesini, kardeş katlini, 'ürpertici devlet refleksi'ni konuşuyoruz. Bu devlet geleneği kutsaması ile demokrasinin ne tür bir ilişkisi var, derin ve kirli devletten tevarüs alınan kriterler mi devreye girdi, diye sormak gerekiyor.

Modern dünyada devlet, geçirdiği değişim ve tecrübe sürecinin tabii sonucu olarak paydaşlarla yönetilen bir mekanizmadır. Halk vergi verir, devletten güvenlik, adalet ve hizmet ister. Sadece talep etmez, denetler, eleştirir, alternatifler sunar, yönetime katkıda bulunur. Devleti Tanrı, insanları da onun kulları gibi görürseniz İslam'ın devlet anlayışına da modern devlet tecrübesine de ters düşersiniz. Devletin sahibi millettir; milletin her bir ferdi, sadece oy vererek değil, yönetimin her aşamasına (kanunlar çerçevesinde) dâhil olarak devletten hesap sorar. Sivil toplum da bunun içindir, medya da, yargı da... Hatta devletin kendi iç mekanizmaları da (ombudsmanlık gibi, Sayıştay gibi) devleti denetler ki tekebbür ve orantısız güç olmasın. Daha ötesi devlete uluslararası kurum ve kuruluşlar da (AB gibi, AIHM gibi) çekidüzen verir. Ve siz o kontrol sistemini kabul etmek suretiyle şeffaf ve demokratik bir ülke unvanını kazanırsınız. Hal böyleyken "Allah'a şirk, devlete şerik koşulmaz" denmez. Daha da ötesi, devlet soyut bir kavram, bir aygıttır. Dolayısıyla bu aygıtın kutsanması, aslında onu kullananların dokunulmaz kılınmasıdır.

Son sözü bin yıl önce Müslüman Türk devlet geleneğinin teorisyeni olan Nizamü'l Mülk'e verelim en iyisi: "Küfür ile belki amma, zulüm ile abad olmaz devlet."

BÖLÜM 4

HAKPERESTLİK

Sen Önce O Gömleğin Hesabını Ver!

Hz. Ömer Halife. Hutbe okuyor, halka sesleniyor: “Dinleyin ve itaat edin!” Oradan adı sanı bilinmeyen biri, devlet başkanına haykırıyor: “Ne dinleriz ne de itaat ederiz.” Camide derin bir sessizlik! Kim bilir belki de Halife’den azar bekliyorlar.

Ama öyle olmuyor; Hz. Ömer “Neden?” diye soruyor vatandaşına. “Ya Emirelmüminîn! Herkese kumaş dağıtıldı ama hiçbirimiz o kumaştan bir gömlek diktiremedi. Şimdi görüyorum ki sen o kumaştan bir gömlek yaptırmışsın. Bir de kalkıp bize nasihat ediyorsun.” Koca Halife’de ne hiddet ne şiddet. Belki de gizliden gizliye bir memnuniyet yaşıyor. Çünkü tâ baştan sormuştu insanlara: “Ben yanlış yaparsam beni nasıl düzeltirsiniz?” Sıradan insanların hakperestçe söylediği şu cevabı alınca sevinmiş, Allah’a şükretmişti: “Seni kılıçlarımızla düzeltiriz.” Demek ki halk soruyordu, sorguluyordu. Demiyordu ki; “Bu insan halifedir, dolayısıyla hesap vermek zorunda değildir.”

Suçlamayı örtbas etme yerine meselenin iç yüzünü rahatlıkla izah ediyor Halife. “Oğlum Abdullah, kalk ve gerçeği söyle.” diyor. Hazreti Abdullah izah ediyor: “Doğrudur, o kumaştan bir gömlek yapmak imkânsızdı; ancak ben kendi hissemi babama verdim. O kumaşları bir araya getirdik, babama gömlek diktirdik.” Camiye huzur geliyor yeniden. Ve vatandaşların gür sedası Mescit’te yankılanıyor: “Şimdi konuş ya Halife! Hem dinleriz hem de itaat ederiz!”

Halk soruyordu, sorguluyordu; yönetici de terleye terleye hesap veriyordu. Çünkü aldıkları Kur’ânî ahlak ve Muhammedî (s.a.s.) terbiye öyle davranmayı gerektiriyordu. Hazreti Peygamber, bir gece sabaha kadar uyuyamamış, eşi sebebini sorunca o Muazzam Peygamber şöyle demişti: “Dün gece yerde bir hurma gördüm, yedim. Sonra aklıma geldi ki; ya o hurma beytülmale aitse?” Nebevî ahlak buydu!

Ütopya değil; gerçek... Hiç kimse lââyüs’el değildi; hele milletin hukuku söz konusu olunca hiç kimseye imtiyaz tanınmazdı. Mevki sahibi bir hırsızın affı için kendisine müracaat edildiğinde, geçmiş ümmetlerin helaketinden bahsetti Şanı Yüce Nebi. O anlatıma göre nüfuzlu birileri suç işlediğinde affedilir, sıradan vatandaşa en ağır ceza tatbik edilirdi: İbret olsun diye şöyle söyledi: “Vallahi suç işleyen, kızım Fatma bile olsa cezasını tatbik ederim.”

Bir zamanlar salonlara doluştuğumuzda “İslam’ın sosyal adaleti” böyle misallerle anlatılır ve herkesin ruhunda ürpertiler hâsıl olurdu. Onlarca örnek sıralanırken adalete duyulan özlem ruhlarda depreşirdi. Ya şimdi! Yolsuzluk deniyor; muhafazakâr kitleden bir kısım insanlar “Olsa bile” diye başlayan arsız cümleler kurabiliyor. Rüşvet deniyor, Kur’ân ve sünnet ile asla tevil edilemeyecek sahte fetvalardan bahsediliyor. “Almayan mı var, çalmayan mı var?” diye başlayan cümleleri, “Rüşvet verene de alana da lanet olsun!” diyen Hazret-i Peygamber duyunca ne der acaba!

Yahu Allah aşkına bu ne dünya sevgisidir böyle... Dün “Sabır-savaş-zafer, adım Müslüman!” diye

sokaklarda bağıranların bir kısmı, şimdi “Para, kasa, masa, adım iktidar!” diye haykırıyor adeta ve ruhlarını “devlet”in ahtapot kollarına teslim ediyor. Nerde kaldı o “İslamî gençlik” heyecanı, nerde kaldı Hazreti Ömer’den bile bir gömleğin hesabını soran kıyam kültürü?

“Siyasal İslam” sistem dışında kalmanın sağladığı avantaj sayesinde etkileyici ve sorgulayıcı bir dinamizm yakalamıştı. Şimdi görünen o ki her hataya boyun eğecek kadar uysallaşmış, uyutulmuş ve sisteme entegre edilmiş. Ne uğruna? Son tartışmaların siyasî ve hukukî boyutu bir yana, dindar-muhafazakâr insanların üzerinde düşünmesi gereken hayatî bir konu var: Yolsuzluk, rüşvet, yalancılık, haksız mal edinme, kirli ve kaynağı belli olmayan paralarla servet sahibi olma gibi günahları dinî referanslarla bertaraf etmeye çalışma talihsizliği.

Ne hazin bir imtihandır bu Allah’ım! Korkunç bir akide tahrifi ile karşı karşıyayız maalesef. Hz. Muhammed, “Haram da bellidir, helal de bellidir.” dedikten sonra, bu ikisinin ortasında “şüpheli şeyler” olduğunu söylüyor ve ekliyor: “Ondan da sakının!” Daha ötesi var mı? Mesele sadece seçim kazanmaktan ibaret değil ki! Ya kaybettiğimiz hesap verme ve hesap sorma şuuru? Ya hayatı istikamet üzere yaşamak ahdi?

Allah’ını Seviyorsan...

Maalesef iktidar sahiplerinin keskin dili, hem kendine, hem ülkeye zarar veriyor. Kürsüye çıkınca adeta kendinden geçiyor ve toplumun her kesimine ağza alınmayacak laflar söylüyor. Taşdığı makamın sorumluluğunu arada bir hatırlıyor olsa gerek ki, “Ben 77 milyonun tamamını seviyorum.” gibi laflar etmeyi ihmal etmiyor. Ah keşke öyle olsa! Ne yazık ki sarf ettiği asabı bozuk cümlelerin içinde ne sevgi esintisi var ne saygı kırıntısı.

Elinizi vicdanınıza koyun ve şu soruya cevap verin lütfen: Erdoğan’ın hakaret etmediği, aşağılamadığı, azarlamadığı bir kitle kaldı mı Türkiye’de? Kendi siyasî çekirdek kadrosu hariç! Sağcılar, solcular, ateistler, iş dünyası, medya, yazarlar, gazeteciler... Tek bir ölçüsü olduğu anlaşılıyor: Kendisine taabud derecesinde itaat. Böyle bir şeyin ne dinde yeri var, ne siyasette. O yüzden herkese hakaret ediliyor pervasızca.

Mesela önce Devlet Bahçeli’ye “çocuksuz” diyerek ağır hakarete bulundu. Tek kelimeyle ayıp! Vaktiyle tanıdığımız, desteklediğimiz, inandığımız Tayyip Erdoğan’a yakışacak bir laf mı bu? O yetmemiş olsa gerekir ki bu sefer de Fethullah Gülen Hocaefendi’ye dil uzatarak “evlatsızlık” üzerinden vefasızlığa devam etti. “Ey Hoca!” diye bağıyor meydanlarda. Türkiye’nin başbakanı böyle mi konuşur Allah aşkına!

Başta Bediüzzaman olmak üzere pek çok muhterem şahsiyet gibi Hocaefendi de evlenmemiş, kendini davasına adayarak büyük bir fedakârlık yapmıştır. Bunu millet gayet iyi bilir ve can u gönülden takdir eder.

Evlad ü iyal derdine düşenler, servet üstüne servet edinenler, para-tura işleriyle meşbu’ olup ülkeye hizmeti kendine paravan yapanlar, yolsuzluğa kılıf uydurup irtikâpa girenler tabii ki

Hocaefendi'nin fedakârlığını anlayamaz.

Bir sebebe binaen evlenmemiş; ya da evlendiği halde çocuk sahibi olamamış insanları da rencide etmenin bir mantığı var mı? Ayıp ki ne ayıp! Erdoğan etrafına bir göz atsa bu yaptığı hatayı anında görecektir. “Babacığım” diye kendisine seslenecek birisi bile bu aşağılamanın ne kadar insafsızca yapıldığını söyleyecektir...

Erdoğan, “Ey Hoca... Senin vatanın Türkiye ise buyur vatanına gel.” diyor. Üstelik Hocaefendi'ye karşı “çete reisi”, “elebaşı” gibi yakışıksız sözler sarf ettikten sonra bunu söylüyor. O kadar ki yabancı bir ülkenin Başkan'ına şikâyet ediyor. Tarih bunu bir gün satır satır yazacak...

Ben de şöyle seslenmek isterim: “Sayın Erdoğan, Allah'ını seviyorsan sen önce internete düşen para kaçırma konuşmalarının, sıfırlanan on milyonlarca dolar ve Euro'nun, villaların hesabını bir ver.” O hesabı vermek için montaj, dublaj gibi teknik atraksiyonlara gerek yok. Allah'ını seviyorsan, “Ben böyle bir konuşma yapmadım, bu ses bana da ait değil, oğluma da...” de. Fas'tan aradığınızı, bir TV kanalındaki alt yazıyı değiştirttiğinizi itiraf ettiniz. Bir işadamını arayarak bitmiş ihaleyi bozması için dilekçe vermesini kabul ettiniz. Adalet Bakanı'nı arayarak bir medya patronuna davasına müdahil olduğunuz tapeyi de kabul ettiniz. İşte aynı ses, aynı dosya, aynı süreç.

Allah'ını seviyorsan, doğru konuş, insanlara hakaret etme, vicdanları sızlatma!

Ey ‘İslamcılar’ İslam’a Dönün!

Muhalif fikir üreten dinamiklerden biri de hiç şüphesiz ‘siyasal İslam’ diye anılan merkezdi. Merkez diyorum ama aslında o ses ‘merkez’den değil, ‘çevre’den yükseliyor, gücü elinde bulunduran kadroların taşkınlığını -diğer pek çok unsurla beraber- dengeliyordu.

Zira İslamî argümanlar kullanan bu çevre, adaletten, hakperestlikten, dürüstlükten bahsediyordu ve bu çağrı vicdanlarda yankılanıyordu.

Peki ya şimdi? Sistemin dışında durup meselelere keskin eleştiriler getirmeye çalışan ‘siyasal İslamcılar’, artık kendini ‘devletin gerçek sahibi’ görüyor, devletin bütün kadim kurum ve kuruluşlarını içselleştirerek yeni bir kimlik ve yaklaşım ortaya koyuyor. Mesela keskin eleştiriler getirilen MİT, artık ‘devletin bekası’nı temin eden ‘kutsal’ bir kuruluş; YÖK, ‘dindar nesiller’in yetiştirilmesi için inşa edilen ‘öncü’ bir kurum gibi algılanıyor bu çevrede. Ve acı gerçek: Daha dün denecek kadar kısa bir süre önce söylemini ‘müesses nizam’ı ‘tadil etmek’ hatta ‘yıkarak’ üzerine bina eden bir akım, şimdi devlet denen aygıtı kutsayarak tek sesli, tek renkli, tek partili, tek adamlı bir sisteme kendini adanmış durumda.

Bir zamanlar ‘İslamcılar’ın bir şekilde ortaya koyduğu sorgulayıcı mantık bir fikir üretimine neden olmuştu. Oysa şimdi değil fikir üretmek, herhangi bir düşüncüyü tartışmaya bile tahammülleri kalmadı. Değer üretmeye mecali çoktan tükendi zaten. Fikir üreticilerinin neredeyse tamamı devlet memuru haline geldi. Makamları, unvanları, forsları, şöhretleri, yatları, katları, servetleri yeni bir fikir sancısına da müsait değil, maalesef.

Dün, ‘Kâfir devlet yıkılacak elbet!’ derken ortaya konan taşkınlık, bugün ‘Devlet geleneğinde kardeş katli bile vardır.’ çizgisine savrulmuş durumda. Dün ‘İslamcılar’ kendilerine ‘Mustazafın’ derdi; bugün onlara en yakışan tabir, ne yazık ki, ‘Müstekbirîn’ olsa gerek. Zira ekranlara yansıyan kibir, en tepeden başlıyor, kuyunun dibine kadar aynı retorikle devam ediyor.

Bir zamanlar ‘siyasal İslamcı’ söylemin en belirgin kullandığı örnek Ebuzer-el Gıfarî idi. Dillerden düşmezdi o büyük sahâbi. Kapının önünde bekleyen görevliyi görünce valiyi tokatladığı, “Hazreti Muhammed ile insanlar arasında perdeler mi vardı ki kapıcıları dizdiniz odanıza!” diye feryat ettiği anlatılırdı. El hak doğruydü. Ebuzer, sade bir hayat sürmüş, müstağni yaşamış, devletin insan için var olduğuna inanmıştı hep. Mal mülk edinmemiş, dünya malı karşısında secdeye kapanmamıştı. Diyetini de ödemiş, Allah Resulü’nün yıllar önce mucizevi bir şekilde kendisine haber verdiği gibi ‘yalnız yaşamış, yalnız ölmüştü’. Hazret-i Peygamber ‘Yalnız haşrolacaksın ya Ebuzer!’ diyerek asil duruşunun ahirette nasıl mükâfata dönüşeceğini müjdelemişti. Düzeni yerden yere vurarak adalet ve eşitlik isteyen ‘İslamcılar’ Ebuzer’i örnek almayacak da kimi alacaktı.

Heyhat! Hz. Ebuzer artık ağza alınmaz oldu ‘siyasal İslamcılar’ arasında. Zira artık onların büyük

çoğunluğu, ‘merkez’in nimetlerine râm olmuştu çoktan. Yatlar, katlar, villalar, lüks saatler... Gelsin bilmem kaç yüz dolarlık purolar, gitsin sabahın ilk ışıklarına kadar süren nargileler. E hani fikir sancısı? Nerede kaldı Ebuzer sadeliği, Ömer adaleti, Selahaddin şehâmeti...

Devletin (aslında devlet imkânlarının yol açtığı servetin) kölesi olma gibi bir tehlike var şimdi. ‘Türkiye’nin birikimi’ diye caka satılan o hazinenin yerinde yeller esiyor. Artık fikir üretemeyenler, başkası tarafından üretilen değerleri tüketebilmek için etrafa hakaret yağdırıyor. Gazetelerine bakın, TV’lerine göz atın; tefekkürün kırıntısını bulamayacaksınız maalesef. Yalan bol, iftira çok, hakaret gırla gidiyor. Üslupsuzluk had safhada. Birkaç istisna hariç, ne nezaket kalmış ‘İslamcılar’da ne nezahet. Şımarıklık o kadar yaygın ki düştükleri sevimsizlik ve seviyesizliğin farkında bile değil çoğu. Yazık!

Kutsalını kaybetmiş bazı Ronin’ler, kâh gazeteci kılığına giriyor kâh trol maskesi takıyor. İktidar yanlısı olmanız anlaşılır bir durum ama bunu ortaya koyabilmek için kesinkes haram kılınmış yollara tevessül etmeye ne gerek var? Patronunu kurtarmak için bütün alavere dalavere işlere fetva uydurup herkese küfürler savurarak racon kesmeye yeltenen bir kısım zavallılar bilmiyor ki bugün geldikleri nokta sadece ‘siyasal İslam’a değil, o mukaddes dinin kendisine de zarar veriyor.

Kendisi gibi düşünmeyen insanların ensesine kurşun sıkıp o vahşi görüntüyü paylaşım sitelerine koyan ‘cihatçı’ adamla, bir siyasî partiye tam destek vermediği için sokak serserilerinin bile ağza almadığı hakareti müminlere reva gören ve bunu yazarlık sanan fesatçı arasında fark yok ki! Birinin elinde silah öbürününkinde kalem. Silah bulsa aynısını yapacak gibi haşın, keskin, bıçkın...

Hani zulme karşıydınız, hani mazlumların ahını almaktan endişe duyardınız? Ebuzer Efendimiz, şeref kudüm buyurup bu karanlık asrı teşrif etse geçirdiğiniz bu trajik dönüşüme ne der acaba? Ya Ebuzer(ler)’in Ebuzer’i! Yemin olsun ki O’nun (s.a.s.) tebciil ettiği değerler içinde gurur, kibir, insanlara eziyet etme, hakaret, yalan, iftira, alay etme, isim takma gibi şeytanî ahvalin zerre miktar yeri yok. Ne diyeyim: Ey (eski) İslamcılar! İslam’a dönün. Kur’ân“Ey iman edenler! Allah’a, Resûlüne, gerek Resûlüne indirdiği, gerek daha önce indirdiği kitaplara imanınızda sebat edin.” (Nisa, 136) diyerek bizi kendimiz olmaya davet ediyor ya; işte öyle bir şey...

Sayıların Altında Ezilmek: Çoğunluk Zulumü

Güçlü olan mı haklıdır; haklı olan mı güçlüdür? Kadim bir tartışmadır bu. En çok da, uzun seneler boyu mağduriyetler yaşayan İslam dünyası cevap aramıştır bu suale. Kur'ân, sünnet ve tarihî tecrübeler Müslümanları kesin bir hükme taşımıştır: Aslolan haktır; güç değil. Güçlü hale geldiğinizde ise İslam ayrıca sizi ikaz eder, zulümden sakındırıp adalete çağırır. Bugün demokratik rejimler olarak gördüğümüz yerler ise bu gerçeği acı tecrübelerle idrak etmiş, iktidarları denetleyen ve dengeleyen kural ve kurumlar ihdas etmiştir.

Sayılar insanı çoğu kez aldatır, şımartır, küstahlaştırır azgınlaştırır çünkü aslolan hakkı hatırlamak, gücü adalet üzerine kullanmaktır. Aklını rakamlarla bozmuş, hakkaniyet ve adaleti çoğunluk desteğine inhisar etmiş insanları Kur'ân defalarca uyarıyor. Sadece Tekasür Suresi bile kemmiyet altında ezilmenin vahametini gözler önüne seriyor. Mesela Diyanet İşleri Başkanlığı'nın "Kur'ân Yolu, Türkçe Meal ve Tefsir" adlı eserinde sureye şu anlam veriliyor: "Çoğalma yarışı diye çevirdiğimiz, birinci ayetteki 'tekasür' kelimesi, bu sure bağlamında özellikle 'yüksek bir amaç gütmekten, neden niçin demeden mal, evlat, yardımcı, hizmetçi gibi her devrin telakkisine göre çoğunluk ile övünülen şeyleri büyük bir tutkuyla durmadan çoğaltma yarışına girişmek, manevi ve ahlakî sorumluluğu düşünmeden alabildiğine kazanma hırsına kaptırmak' anlamına gelmektedir."

Tekasür Suresi'nin ilk iki ayetinde "(1) Çoğalma yarışında kendinizi öyle kaptırdınız ki (2) Sonunda (kimin yakını daha çok diye) kabirlere bile gittiniz!" buyruluyor. Aynı tefsirde, "Çokluk yarışı"nda kendini haklı ve güçlü göstermek için kabirlerdeki yakınlarını bile saymaya kalkışanları anlatırken cahiliye Araplarına atıfta bulunup övünç için atalarını, mallarını, mülklerini, evlatlarını sayması naklediyor ve şu manidar yorumla manaya derinlik katıyor: Taraftarların çoğunluğu ile övünme.

Dünyanın şirazesi kaydı. Müslümanların İman-İslâm-İhsan temelleri üzerine kurulu muvazenesi de bozuldu maalesef. Özellikle "siyasal İslam" diye anılan cereyanlar, "sandığa yansıyan halk iradesi" diye bir kavrama adeta imanî bir anlam yükledi. Tabii ki kitle desteğinin makul bir yeri, makbul bir izahı var; ancak hak ve adaleti sayılara mahkûm etmek zulüm dolu bir sapmaya vesile olabilir. Tarihte örneği çok bunun. Üstelik her şeyi halk desteğine bağlamak, çelişki dolu bir önermeyi içinde barındırıyor. Mesela temel ölçüyü alınan oya indirerseniz şu tip soruların içinden nasıl çıkabilirsiniz: "Geçmişte çok düşük oylar almıştınız; ölçünüz sandığa yansıyan oy miktarıysa dün 'batıl' dınız bugün 'hak' mı oldunuz? Yarın sandıktaki denge değişirse yeniden 'batıl' durumuna mı düşeceksiniz?" Daha çetin soru: "Sandıktan zaferle çıkan nice siyasî lider/oluşum var; onların yüksek miktarda oy alması yürüttükleri politikaların hakperest ve adalet üzere olduğunun delili sayılabilir mi?"

Asıl konu şudur: Partiler, gruplar, cemiyetler yaygınlaşmak ister. İşte tam bu noktada güç

sarhoşluğuna dûçar olmamak, hak ve adaletten ayrılmamak, çoğunluğun şımarık zulmüne boyun eğmemek gerekiyor. Hele hele “nesil yetiştirmek” gibi iddianız varsa, kemmiyet-keyfiyet meselesine çok fazla kafa yormanız gerekiyor.

İslam'ın ilk 15 senesinde münafık diye bir zümre de yoktu, öyle bir kavram da. Bedir zaferinden sonra Müslümanlık, toplumsal bir güç merkezi haline geldiğinde içi dışı aynı olmayanlar, yalancılığı meslek haline getirenler Müslüman'mış gibi görünmeye başladı. Bu arada menfaat umarak ya da korkarak Müslümanların arasına sızmaya başlayanlar oldu. Bozgunculuk yapan ve fitne çıkaran bu kitle Kur'ân ve Hz. Peygamber tarafından deşifre edildi. İnsanlık tarihinin en duru döneminde bile menfaatperest ve korkakların bozgunculuğuna dikkat çekiliyor; demek ki sahte mücahitlerin fitnessi kıyamete kadar sürecek ve o zümre kiblesini hep güce göre ayarlayacak. Münafık hep gücün yanında yer aldığı için zulüm saflarında yer almaya da mecburdur.

Yetiştiricileri yetiştirmeden, ha bire büyümeye çalışmaktarihî bir hatadır. Yarım yamalak eğitimden geçmiş, meselenin lübbü değil kışrı etrafında başı dönmüş nesiller yetiştirirseniz ne bin bir ümitle o işi yapanlar muradına erer ne de sizin yaldızlı laflarınıza umut bağlayanlar. Adanmış ruhlar, beklentisiz nesiller, fedakâr yiğitler, hasbî ve diğerkâm insanlar yetişsin istiyorsanız, önce hak ve adaleti yerli yerine oturtacaksınız çünkü zalimlerin yetiştirdiği hayırlı bir nesil hiçbir zaman olmadı; olamaz da!

BÖLÜM 5

“İSYAN AHLAKI”

Bari Vicdanınızı Kaybetmeyin

Soma'da ortaya çıkan manzaraya bakın ve karar verin: Doğru olan tek bir unsur var mı?

Dünya standartlarını yakalayamamış bir maden işletmesi, gerekli tedbiri almayan işletmeci, kaza esnasında ne yapılacağını hesaplamayan şirket...

Keşke mesele, çarçabuk zengin olmak için çırpınan kişilerin beceriksiz yönetiminden ibaret olsaydı! Ya devletin hataları? “Yaşam odası”nı mevzuata taşımayan kanun yapıcısının bu felakette payı yok mu? Gerekli denetimi etkin ve sürekli yapmaktan aciz irade hiç mi eleştirilmeyecek? Şili’de 69 gün sonra madencilerin canlı kurtarıldığına dair görüntüler hafızamızda capcanlı dururken 300’den fazla madencinin çaresizlik içindeki vefatı yürekleri dağlamaz mı?

Hesap verme ve hesap sorma kültürünün işlediği bir ülkede sorumlular önce ayrıştırılır, sonra kamu vicdanında ve hukuk karşısında sigaya çekilir. İşletme sahibinden başlayan en yakıcı sorular halka halka genişler ve siyasi sorumlu kimse, ona kadar uzanır. İstifalar sayesinde toplu infialin önüne geçilir. Demokrasi, hesap sorma kültürüne dayandığı kadar, hesap verme ahlakına da yaslanır. Böyle bir evrensel kültür yokmuş gibi davranmak, kişilerin siyasi ikbalini kurtarabilir; ancak toplumsal travmalara sebep olur. Niçin? Vatandaş şöyle düşünür: Bu kadar feci bir felakette işyeri sahibi kendini sorumlu hissetmiyor, o kişiye ruhsat veren ve denetlemek zorunda olan siyasi otorite kendine toz kondurmuyor; demek ki ölen öldüğüyle kalıyor ve suç vefat edenlerin üzerine yıkılıyor. Vahim!

Türkiye’deki akıl tutulması, vurdumduymazlık algısını bile aşındırmış, daha kibirli bir noktaya sıçramıştır. Karşımızda artık hesap veren siyaset değil, dayak atan bir devlet durmaktadır. Başbakanlık Müşaviri Yusuf Yerkel’in güvenlik güçleri tarafından etkisiz hale getirilmiş bir kişiyi tekmelemesi onlarca yıl hafızalardan çıkmayacak bir manzaradır. Sakin ve beyefendi tavırlarıyla tanınan Yerkel’in Türkiye’yi dünyaya rezil eden bu fotoğrafı nasıl verdiğine hâlâ inanamıyorum. Ya o tekmelemeyi meşrulaştıran ve alkışlayanlar! “Ayağına sağlık” derken daha büyük bir zulme imza atan o çapsızı bir kenara bırakalım; bir başka danışmanın “Asıl mağdur Yusuf’tur” gibi bir yaklaşım sergilemesine ne demeli? Hey gidi günler! Dünkü mağdurlar bugünkü mağrurlar. Hal böyle olunca insanlar “Artık bunlardan her zulüm beklenir!” demez mi?

Başbakan Erdoğan, doğru bir kararla Soma’ya gitti ve halkın acısını yerinde paylaştı. İsabetli bir tercihti. Ne var ki Belediye’deki toplantıda verilen mesajlar tam bir felaketti. Bir gün önceden iktidarın borazanı televizyonların işlediği o mantıksız kıyaslamalara girdi Başbakan. Tâ 1860’larda yaşanan maden kazalarından örnekler sıraladı. 1900’lerden misaller getiren televizyon kanalları kendi meczuplarına materyal sağlamıştı ama bu ülkenin Başbakanı’nın sözleri arasında bu tür kıyaslamalar olamazdı. Onca danışman bu gerçeği görememiş olsa gerek ki Başbakan, tarihin derinliklerinden derlenmiş o misalleri (!) bir bilgi notuna bakarak sıralayıverdi. Yaralayıcıydı, onur kırıcıydı.

Maalesef daha da kötüsü yaşandı: Başbakan, bu tür kazaların normal olduğunu, “işin fitratında” böyle kazaların var olduğunu izah etmeye çalıştı. Bunlar o gün söylenecek sözler değildi. İnsanlar yakınlarının akıbetini bekliyordu, acı çekiyordu, infial içindeydi. Daha vefat edenlerin sayısı bile net değildi.

Belediye’den çıkış, sadece siyaset tarihimizin değil, sosyal değişim süreçlerinin de unutamayacağı bir manzaraya sahne oldu. Başbakan protesto edildi. Olabilir. Dünyanın her yerinde oluyor böyle tepkiler. Ne var ki dünyanın hiçbir köşesinde Başbakan, vatandaşı tokatlamak için koruma ordusuyla kalabalığın içine dalmıyor. “Gel bir de benim yanımda yuh çek” derken oradaki kader arkadaşları (Bülent Arınç gibi) “Aman efendim, haklı olsak bile böyle bir diyaloga ne gerek var?” diyemiyor. Oradaki bir kişiye, bazı görüntülere göre, “İsrail dölü” diye tehdit savururken yıllardır dava arkadaşlığı yapmış birisi “Ama Sayın Başbakan, karşımızdaki bir vatandaş” deyip tarihi hatayı ortadan kaldırmıyor? Hele öyle bir kare var ki; hiç kimse bu hazin duruma normal diyemez. Başbakan, korumalar eşliğinde girdiği markette vatandaşa tokat atıyor. O bırakınca koruma görevlileri adamı evire çevire dövüyor. Yahu Allah aşkına, böyle bir hadise Amerika’da, İngiltere’de, Almanya’da yaşanabilir mi? Diyelim ki yaşandı; o meşhur liderler öfke patlamasına maruz kaldı, vatandaşın üzerine yürüdü, onu tehdit etti ve dövmeye kalkıştı; o görevde oturabilir mi? Nereye savruldu bu ülke! Bunun böyle olacağı belliydi aslında: Başbakan herkese en ağır hakaretleri sıralıyor, hiçbir Allah’ın kulu dürüstçe “Bu doğru değil!” diyemiyor. Etrafındaki goygoy yarışından sıyrılıp hakperestçe iki çift kelam edecek adam kalmadı. AYM Başkanı’ndan Baro Başkanı’na, Almanya Cumhurbaşkanı’ndan muhalefet liderlerine kadar son dönemde maruz kalanlara bir bakın. Göreceksiniz ki perşembenin gelişi çarşambadan belliydi.

Hüseyin Çelik gibi siyasi tecrübesi yüksek bir isim bile hem müşavir tekmesini savunuyor hem Başbakan’ın Soma’da yaptıklarını. Partinin vicdanı sayılacak kişiler bile bu kadar eğilip bükülür ve gücün karşısında bu kadar temenna durursa daha büyük hatalar yaşanabilir. Yazık.

Devletleri iki kıymet hükmü ayakta tutar: Akıl ve vicdan. Birkaç senedir Türkiye irtifa kaybediyor. Nüfusunun büyük çoğunluğu Müslüman bir ülke olarak AB yolunda yürümesi, çoğulcu demokrasi ve evrensel hukuka doğru mesafe alması, Türkiye’yi örnek ülke haline getirmişti. Bu ülke, sevilen, takdir edilen, örnek gösterilen bir yerden hızla uzaklaştı ve Ortadoğu’nun muhaberat devletlerine özenmeye başladı. Kaba kuvvet hukukun yerini aldı, birleştirici üslup terk edildi, nefret söylemi revaç buldu. Bir akıl tutulması, hatta bir akıl oynatması yaşandığı aşikâr. Hiç olmazsa vicdanınızı kaybetmeyin çünkü vicdanınızı da kaybederseniz zulüm kapılarını ardına kadar aralarsınız ve kendinize de ülkenize de zarar vermiş olursunuz...

Basın Özgürlüğünün Ölçüsü Bu mu?

Soma’daki feci kaza yaşanınca bazı hadiselerin üzeri örtülmüş oldu. Oysa bunlardan bir kısmı üzerine derinden derine düşünmek gerekiyor. Mesela Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun Zaman muhbirine söylediği o keskin ve yakışsız cümleler. Davutoğlu diyor ki, “Soru soran gazeteci

rahatlıkla evine gidebiliyorsa basın özgürdür”.

Gördüğüm manzara şu: Daha düne kadar devletin mağdur ettiği kişiler bugün devleti yönetiyor ve eski Türkiye’de nasıl bir refleks varsa hepsini, maalesef, tevarüs ediyor. Eski devlet de böyle imalı laflar sarf ederdi, bir ucundan ölümü gösterir, sizi te’ dip ettiğini düşünürdü.

Eski devletin ‘sahipler’ine o nobran tavır cuk oturuyordu çünkü halktan da uzaktı, Hak’tan da. Ne acıdır ki bugünkü iktidarı elinde tutanlara bu tepeden bakış ve tehditkâr duruş yakışmıyor. Hele entelektüel birikimi olduğunu düşündüğünüz, akademik yönü de bulunan ve hepsinden önemlisi bir dönem mağduriyetler yaşamış bir kişiye şu anki tavır hiç mi hiç yakışmıyor.

Başbakan Erdoğan’ın gözüne girmek için, “Ben de paralelle mücadele ederim.” mesajı vermek isteyenler; hatta bu suni söylemi ispatlamak için havada takla atanı anlarım da, yılların entelektüellerine böyle bir şeyi yakıştıramam.

Sakın hiç kimse “Davutoğlu’na karşı bir tavır var...” falan demesin. Komplocu bir zırva bu. Ahmet Bey’in bizim yayın kadrosunda ne kadar sevildiğini sayıldığını gayet iyi biliyorum. Ben de hep hüsnüzanla baktım kendisine. Hâlâ da öyle bakmak istiyorum. Ama nedir bu tehditkâr beyanlar Allah aşkına! Zaten hâlâ “evlat katli”nden bahseden “devlet geleneği”ne dair açıklamasını tekzip etmiş değil. Bizim muhabir, efendilik etmiş cevap vermemiş ki demagoji olmasın; iyi de etmiş. Ne diyecekti? “Sayın Bakan’ım canımı bağışladığınız ve huzur içinde evime gitmemi temin buyurduğunuz için sizlere minnettarım” mı demeliydi?

Allah aşkına! Lütfen özünüze dönün ve retorik kalıpların dışına çıkarak vicdanınızı yoklayın ve tekrar o kadim ahdinizi yenileyin ve deyin ki “Devlet, insan içindir.” Müsaadenizle ben de şunu ekleyeyim: İnsanların yaşaması devlet lütfu değildir...

Not: Bu yazı kaleme alındıktan sonra da bazı vahim hadiseler yaşandı. Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve bazı bakanlıklar bazı medya kuruluşlarına akreditasyon uygulamasına geçti. Sebep? Hangi kriterle? Bir zamanlar Türk Silahlı Kuvvetleri akreditasyon uygulamar Ak Parti uygulamanın antidemokratik olduğunu her fırsatta dile getirir ve “Hangi kritere göre bunu yapıyorsunuz?” derdi. Sonra o “Eski Türkiye”nin yasakçı uygulamasına sahip çıktılar.

Daha kötüsü de oldu. Tayyip Erdoğan’ın ABD ziyareti sırasında Bugün Gazetesi Washington Temsilcisi Adem Yavuz Arslan’a ve Zaman Temsilcisi Ali Halit Aslantürk’e bürokratlar tekme atmaya, küfretmeye kalkıştı. Vatandaşı tekmelemeye cüret eden bürokrasi gazeteciye de aynı yakışsız davranışı sergiledi. Bir bakıma normaldi yaşanan; çünkü MAĞDURLAR, ne yasa dinliyordu, ne kimseye saygı duyuyordu.

Despotizmin Tükenişi

Hidro Elektrik Santrali (HES) projesi yüzünden köydeki sularının kirlendiğine ve kurutulduğuna inanan köylüler, jandarmanın karşısına çıkıyor ve demokratik tepkilerini ortaya koyuyor.

Ne yazık ki sert bir müdahale yapılıyor, yaşını başını almış o sade insanlar yerlerde sürükleniyor. Siyasî bir gösteri değildi bu. Rize'nin bir köyünde sade bir hayat süren halkın kendi hakkına sahip çıkmasıydı. Başlı yarılan, gözü moraran oradaki insanları temsilen Havva Hanım açıklamalar yaptı. Moraran ayağını gösterirken, dövülen yakınlarını anlatırken onurlu bir duruş sergiliyor; daha ötesi, devletin varlık gayesini sorguluyordu. Yetkililere ağır eleştiriler yönelten teyze, hakkını helal etmeyeceğini söylüyor ve sitemlerde bulunuyordu. İnsan değişiyor, toplum değişiyor; bu değişimi fark etmeyi zor günler bekliyor.

Devleti yönetenler, bir oyun parkını yıkmaya gelen dozerin karşısına sandalyesini çekip oturan 75 yaşındaki Kıymet teyzeyi gördüğü an, kendine çekidüzen vermeliydi. Elindeki tesbih ve dudaklarındaki dua ile Edirne'de karşılarına çıkan o teyzeyi anlayabilselerdi, Rize'de Havva abla ile karşılaşmazlardı.

İşte Amasya. Hiçbir siyasî saplantısı ve beklentisi olmayan vatandaşlar Amasya'da bir direniş sergiledi günlerce. Yıllardır iç içe oldukları mesire yerinin benzin istasyonu yapılmasına karşı çıktılar ve haklı bir mücadeleye imza attılar.

Sadece 'çevre duyarlılığı' değil mevzu. Hemen her alanda vatandaşa demokratik bir cesaret geldi. Sivas'ta bir eğitim kurumuna haksız baskınla kanunsuz sorgulama yapmaya teşebbüs eden müfettişleri zikirmatikli analar püskürtmüştü. Aynı ibretimiz tabloyu Gaziantep'te gördük. Müfettişlere yaman sorular yönelten öğrenci velisi adeta bir hukuk profesörü gibiydi. Bodrum'da benzer bir hadise yaşandı. Özel Marmara Koleji'nde çocuklara ideolojik sualler yönelten devlet görevlileri çok sayıda öğrenci velisini karşısında buldu. Veliler hem kendi haklarını savundu hem demokrasinin devlete çizdiği haddi bir daha işaretledi.

Devlet ile birey arasındaki mesafe yeniden çizilirken bazı üzücü hadiseler de yaşanmıyor değil. Mesela genç yaşta adım adım intihara sürüklenen bir polis memurunun, Emirhan Niyazi Paçacı'nın babası, devlet zırhına bürünmüş zulmün nasıl korkunç bir olaya sebep olacağını anlatıyordu. O gün bugündür ne Emniyet Genel Müdürlüğü'ndeki sorumlu kişiden bir ses çıkıyor; ne İçişleri Bakanı Efkân Ala'dan. Binlerce polis memuru ve amirini oradan buraya sürerken ve anlamsız suçlamalarla soruşturma açarken bunun hukuk devletinde bir gün hesabının sorulmayacağını mı düşünüyorlar acaba? Yazık değil mi insanları intihara sürüklemek! Bir baba ve annenin gözyaşları içinde naklettiği o zulmü yapmaya kimin hakkı var? Görmüyor musunuz devletin her yaptığını kutsayan o eski vatandaş modeli iflas etti...

İnsanlar Ali İsmail'in ölümünü unutmuyor; unutmayacak da. Berkin Elvan'ın ölümünü de unutmuyor; zira ölüme sebep olanların hukuk karşısında hesap vermesini bekliyor.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun şahadeti üzerine örtülmeye çalışılan o kara şalı kim kabullenebilir? Kimin ihmali ya da suçu varsa (ki bu konuda somut şüpheler mevcut) ortaya çıkarılmalı ki toplum vicdanı rahat edebilsin. O vicdanlar sükûn bulmadıkça devlet, asli görevini yapmış sayılmaz.

Uludere'nin bir türlü unutulmamasının sebebi de insanımızın devlete bakışındaki değişimdir. F-16 uçaklarıyla 34 kişinin öldürülmesine kim emir verdi, kim istihbarat sağladı, kim bombaladı sorularına hâlâ cevap verilmedi. Unutuldu mu? Hayır. Kıyamete kadar da unutulmayacak çünkü mahkemeler sümen altı etse de vatandaş haksızlığın peşini bırakmayacak. Soma'da 301 madencinin ölümüne isyan edenlerin asli yekûnu sade vatandaşdır ve eleştirinin merkezinde kendi görevini tastamam yapmayan devlet mekanizması bulunmaktadır...

Devlet eskisi kadar insanların yüreğine korku salamıyor. Salamaz da! Zira her geçen gün yaygınlaşan bir şuurla toplum şu gerçeği keşfediyor: Devlet insan içindir, toplum içindir. Devleti yönetenler halktan toplanan vergilerle emniyeti temin etmek, yasalar çerçevesinde adaleti sağlamak ve yol-su-elektrik gibi hizmetleri ifa etmekle sorumludur. Asıl patron vatandaşdır; siyasetçi demek emanetçi demektir. Yaptığı hizmeti kimsenin başına kakamaz, hiç kimseyi aşağılayamaz. Halkın oylarıyla seçilir, halkın parasıyla hizmet verir ve halkın denetimine tabidir. Tam da bu nedenle hiçbir devlet yöneticisi halkın tamamına ya da bir bölümüne ayrımcılık yapamaz, evrensel hukukun dışına çıkamaz, yasaları çiğneyemez, vatandaşına zulmedemez.

Günlük siyasî keşmekeşin haşın dili, ölçsüz üslubu ve hak tanımaz tavrına bakanlar despotik bir dönemin başında olduğumuz zannına kapılabilir. Oradan bakınca haksız da sayılmazlar. Lakin meseleye bir de değişen insan ve özgürleşen toplum penceresinden bakmak gerekiyor. O perspektiften baktığımızda göreceksiniz ki hiçbir zulüm kalıcı olamayacak ve yeni insan gerçeği hakperest bir sistemi yöneticilere icbar edecek.

Ne yazık ki bazıları son dönemde yönetmeyi, keyfi kararlar almak, insanları sorumsuzca suçlamak, hayali suçlar ihdas etmek, her kitleye ayrı ayrı ve sürekli hakaret etmek, her halükarda nefret dili kullanmak sanıyor. Yanılıyorlar. Artık her fert ve her kitle, kendi hakkını müdafaa edecek kadar demokratik bir şuur ortaya koyabiliyor. Edirne'de, Rize'de, Antep'te, Adana'da, Diyarbakır'da, İstanbul'da insanlar devlet zorbalığına boyun eğmiyor; eğmeyecek de!

Belki de ilk defa bu ülke temel hak ve özgürlüklerin sade vatandaş tarafından yürekli bir şekilde savunulduğu yeni bir döneme girdi. Belki de ilk defa 'kutsanmış devlet' mazeretiyle örülen suni korunaklar yıkılıyor ve halkın her kesimi, mazlumlar dayanışmasına örnek olacak çapta 'isyan ahlakı'nı keşfediyor. Toplumdaki demokratik hukuk devleti arayışlarını fark edemeyen her yönetici kendi adını tarihe zalim diye kaydettirecek; üstelik hem bu dünyada hem de öbür âlemde rezil rüsva olacak.

Zikirmatikli Analar Gözü Yaşlı Babalar

O nca gürültü patırtının arkasından aklımızda kalan sadece fettan çarpıtmalar ve dessus iftiralar değil. Hatta devam eden bu çapsız haberciliği külliyen görmezden gelmek, hesabı öbür âleme havale etmek tarafındayım. Benzerine rastlanmayacak derecede saldırgan ve şımarıklık üzerine kurulu o sırtkan yayıncılığa etik kurallardan bahsetmenin faydası da yok zaten. Karamsarlığa gerek yok; tarih boyunca kibrin sonu neyse, tekebbürün akıbeti neyse, kizbin neticesi neyse, kezzabın encamı neyse bugün de o olacak ve saldırgan üslup bir gün gürül gürül yıkılacak...

Aslında geleceğe yönelik umut vaat eden ışık dolu tablolara bakmak gerekiyor. Şimdilik bir nüve gibi duran bazı tavırlar, geleceğe umutla bakmamız için önemli bir işarete bulunuyor. Mesela en tabii haklarını müdafaa eden; bunu yaparken evrensel hukukun kendisine tanıdığı sınırları nezaket ve nezahetiyle kullanan kişilerin varlığı, hukuksuzluk cenderesine sıkıştırılmak istenen Türkiye için yeni bir umuttur. “Allah devletimize zeval vermesin” diye gece gündüz dua eden sade Anadolu insanı, haksızlığa usulünce itiraz ediyor, devlet gücünün yanlı/yanlış kullanımına karşı çıkıyorsa Türkiye’deki kötü gidişat elbette sona erecektir.

İşte hafızalardan asla çıkmayacak bir tablo: Milli Eğitim, darbe dönemlerinde bile sergilenmeyen bir hoyratlık içinde bir eğitim kurumuna müfettiş baskını yaptığında karşısında Sivaslı bir anneyi buldu. Devletin müfettişine “Nasıl olur da sen 14 yaşındaki çocuğumu sorgu odasına alırsın, ona siyaset sorarsın?” diye feryat ediyordu o anne. Elindeki zikirmatikle gelmişti müfettişlerin karşısına. Duasına, evradına, ezkârına ara vermiş, devlet imkânlarının hukuksuz kullanımına dur diyordu. Başındaki örtüsüyle, konuşmasındaki aksanıyla Anadolu’nun analarla dolu olduğunu; baskıcı hiçbir uygulamaya boyun eğmeyeceğini haykırıyordu bu tablo.

Sadece Sivas’ta yaşansaydı, bu manzaraya ‘tekil bir hadise’ deyip geçilebilirdi. Öyle olmadı. Devlet zırhına bürünmüş zulüm her nerede icra edilse anaların yeri göğü inleyen feryadı duyuldu. Sadece “Hizmet okulları” diye yaftalanan kurumlarda yaşanmadı bu ölçülü ve asil duruş. Bir okulun bütün velileri “Siz ne hakla çocuklarımıza ‘Atatürk’ü mü yoksa Erdoğan’ı mı seviyorsunuz?’ şeklinde bir soru yöneltirsiniz?” diyerek isyan etti adeta.

Gaziantep’te bir başka anne yine çıkıverdi müfettişlerin karşısına. Tıpkı diğer şehirlerde olduğu

gibi teftiş heyeti pılıyı pırtıyı toplayıp okulu terk etmek zorunda kalmıştı. Görünen o ki annedeki nezaket dolu hak arama, müfettişleri de mahcup etmişti. Öyle sanıyorum ki bütün müfettişler, yapılan işin hukuka aykırı olduğunu biliyor, üzülüyordu; ancak despotça yapılan uygulamaya engel olacak gücü kendilerinde bulamıyordu. Antepli anne, kapıya yönelen müfettişe öyle hukukî sorular yöneltiyordu ki o çetin suallere müfettiş beylerin cevap vermesi imkânsızdı. Aslında müfettişler değil, Ankara'nın göbeğinden o saçma emri verenler, darbecilerin baskıcı ruhunu hortlatanlar utanmalıydı.

Konu sadece eğitim yuvalarına yapılan baskınlar ve o hukuksuzluk karşısında ortaya konulan demokratik sivil ve hukukî tepkilerle sınırlı değil. Yeni bir durumla karşı karşıyayız. Ülkeyi emaneten yönetenler, insanları meydanlarda suçluyor, yargılıyor; hatta mahkûm ediyor. Tabii hepsi kafada(n). Hukukî hiçbir dayanağı da yok, kuvvetler ayrılığı ilkesine uyan yanı da. Yukarıdan hedef göstermeler olur da tetikçiler boş durur mu? Hemen “suç belgesi” üretmek amacıyla haberler yapılıyor. O kupürler bir savcı için ihbar kabul ediliyor, davalar açılıyor, gözaltılar yapılıyor, gözaltına alınan kişilerin itibarı ayaklar altına alınıyor. Tam dört dörtlük bir zulüm!

Ve karşımızda yine bir Anadolu insanı. Gazete kupürleriyle tutuklanan bir polis şefinin annesi, “Ben oğluma haram lokma yedirmedim!” derken can u gönülden dua ettiği devletin bir zulüm aracına dönüşmesine isyan ediyor. Gözyaşıyla isyan. Ve bir baba çıkıyor karşımıza. Başındaki takkesi, sade giyimi ve sünnet sakalıyla. Anadolu insanının nuraniliğe bürünmüş bir “baba”sı ile karşı karşıya olduğumuzu fark ediyoruz. Tayyip Erdoğan'a vaktiyle çok dua ettiğini; ancak oğluna yapılan haksızlık ve zulmün kendisini dağidâr ettiğini anlatıyor. Yüreğiniz burkuluyor, gözleriniz yaşıyor.

Ne var ki Başbakan 6 gün sonra serbest bırakılan 6 polis için hükmünü çoktan vermiş. Nerdeyse “idam edin!” diyecek. Oysa hukuk öyle keyfi kanaatlerle işlemiyor. İşleyemez de! Zulüm olur. Serbest bırakan hâkime en ağır hakaretler ediliyor, hatta yaftalamalar yapılıyor, tehditler savruluyor. Adalet böyle mi tahakkuk edecek?

Türkiye, “demokrasi mi, diktatorya mı?” sorusuna hukuk üzerinden cevap arıyor. Anayasa Mahkemesi'nin (AYM) Twitter başta olmak üzere verdiği özgürlükçü karar karşısında iktidar ve yandaşlarının takındığı tavır ürpertici bir manzarayı çıkarıyor karşımıza. AYM Başkanı Haşim Kılıç adeta linç ediliyor. Daha dün kadar verdiği kararlar nedeniyle AYM'yi yere göğe sığdıramayanlar, ağza alınmadık laflar sarf ediyor; tıpkı daha önce başkalarına yapıldığı gibi...

Gerçek şu ki Türkiye yeni bir dönüm noktasında. Verilecek hukuk mücadelesi bu ülkenin gireceği

yörüngeyi belirleyecek. Şımarık ve kibirli yaklaşımlar amacına ulaşırsa Türkiye’de adaletin ikame edilmesi çok zor artık. Esbap planında iki umut verici gelişme var. Biri AYM gibi kurumların hâlâ ayakta kalma çabası ve asaleti; diğeri zikirmatikli anaların, gözü yaşlı babaların hak arama iradesi. Bu bile yetiyor umutlanmak için çünkü o analar/babalar milletin tâ kendisidir ve o hak arama şuur ve erdemi bu milletin çıkış yoludur.

Bu Kadar da Arsız Olunmaz ki!

Aylardır Fethullah Gülen Hocaefendi’ye hakaret ediyor birileri. Utanmadan, arlanmadan, edepsizce yapıyorlar. Yalanın, iftiranın, hakaretin haddi hesabı yok. Bile bile yalan yazıyorlar. Böyle seviyesiz bir saldırıya maruz kalan bir kişi ne yapabilir? Elbette hukuka başvurur, tekzip, tavzih, tashih hakkını kullanır. Ne var ki “havuz”un yüzüstleri kanunun size verdiği hakların kullanılmasına da karşı. Görünen o ki kanun nizam tanımıyor, hakarete devam ediyorlar. Hal böyle olunca Hocaefendi’nin avukatları dava açıyor. En tabii, hukukî ve demokratik hakkını kullanıyor. Bu edepsizlerin seviyesine inemeyeceğini ve bunlar da bu çapsızlığa devam edeceğine göre dava açmaktan başka çare var mı?

Ağzından çıkanı kulağı duymayanlar, haklarında dava açılınca birden erdemli bir insan pozuna girerek sızlanmaya başlıyor. Bilmem kaç tane dava açılmış da, o davalar nedeniyle mağdur olmuşlar da falan filan. E kardeşim madem dava açılmasını istemiyorsun, meramını dürüstlük içinde ifade etseydin, gazetecilik sınırları içinde kalsaydın, aslı faslı olmayan yalanları sakız gibi çiğnemeseydin. Gazetecilik mesleğinin en temel ilkelerini ayaklar altına alıp hakaret savurmayı, iftira kampanyası yapmayı biliyorsun da; mağdur insanların hukuk yoluyla hak arayacaklarını bilmiyor musun? Hem söveceksin hem dava açılmasın diye vızırdayacaksın; var mı böyle bir adaletsizlik?

Ettiği hakareti unutup dibe çakılanlar, sanki kendileri mağdurmuş gibi sızlanıyor şimdi. Üstelik Hocaefendi ile kendi fotoğraflarını yan yana basarak “dava adamı” diye başlık atıyorlar. Utanın biraz utanın! Hocaefendi gerçekten bir dava adamıdır. Siz daha ananızın karnına düşmemişken Hocaefendi dava çilesi çekmişti; hâlâ da çekmektedir. Sizin dava edilmeniz sizi dava adamı yapmaz. Çile tarihi şahittir ki dava adamları ile heva adamları arasındaki fark, yeryüzü ile gökyüzü arasındaki mesafe kadardır.

Hem unutmayın burada açılan davanın tarihe not düşmekten öte büyük bir önemi yok. Aslolan öbür tarafta açılacak davadır; zira orada yalanı, gıybeti, iftirayı, hakareti vs. mazur gösterecek ve saygısızlığı/sevgisizliği kapatacak bir mazeret bulamayacaksınız ve kendinize yazık etmiş olacaksınız.

BÖLÜM 6

CADI AVI

Mccarthy Ruhu Hortlarsa...

Elindeki kara listeyi kameralar karşısında sallayıp durdukça gündem oluşturdu Joseph Raymond McCarthy. Üstelik korku saldı yüreklere. “İşte hainlerin, casusların listesi burada!” diyordu.

Kat’î rakam da telaffuz ediyordu bu arada: 205 kişi. Kim bilebilirdi ki Wisconsin Senatörü’nün elinde tuttuğu ‘belgeler’in tamamı sahteydi, düzmeceydi. En kallavi ‘belge’nin kuru temizlemeye verdiği elbise fişi olduğu nice zaman sonra anlaşıldı. Ancak olan olmuş, iş işten geçmiş, on sene boyunca Amerika’da insanlar ayrımcılığa, nefret söylemine tabi tutulmuştu. Yanından ayırmadığı o esrarengiz çantada onlarca belge olduğu sanılıyordu. Ne de olsa konuşan, ‘devlet ciddiyeti’ ile konuştuğunu iddia ediyordu. McCarthy öldüğünde merak edip çantasına bakanlar, içinin bomboş olduğunu gördü. Suçlamalar hayal ürünüydü ve halkı korkutmaya yönelik kara propagandanın ibaretti.

Bir cinnet haliydi McCarthyizm. O kadar korkunç bir delirme söz konusuydu ki, konu dar görüşlü bir adamın hezeyanı olmaktan çıktı; devlet despotizmine bahane haline geldi ve bir ideoloji terimine dönüştü. 1950’li yıllarda yaşanan o ibretamiz hadise o kadar sembolik mana taşıyordu ki bugüne kadar benzer her hadiseye ‘McCarthyizm’ benzetmesi yapılıyor. Boşuna değil. McCarthy, 205 kişilik komünist listesinin ispatı istenince sayıyı önce 80’e düşürdü, sonra da 50’ye. Onu da ispatlayamadı; zira hayalî bir yapıdan bahsediyordu. Ülkede sosyalist/komünist yok muydu? Tabii ki vardı ama ‘casusluk’ gibi, ‘vatan hainliği’ gibi, ‘devlete sızmak’ gibi suçlamaların hukukî bir dayanağa, somut bir belgeye ihtiyacı vardı. McCarthy’nin umurunda değildi belge. Oysa kendisi hukuk eğitimi almıştı. Vakıa, başarılı bir avukat olamadığı söylenir ama bu durum hukuk bilgisinin buharlaşmasını gerektirmiyordu. Bir dönem yargıçlık bile yapmış olan McCarthy, yaptığının suç olduğunu tabii ki biliyordu. Umursamadı. Elindeki kâğıtları belge diye sağa sola savururken “ülkeyi Rusya’ya satmak üzere olan hainler”den bahsediyordu. McCarthy’ye göre ‘düşman’ en çok Dışişleri Bakanlığı’na sızmıştı. “Nasıl yani?” diye soranlara yine belgeden bahsediyordu; aslı faslı olmayan belgelerden...

Soğuk Savaş’ın vesile olduğu gergin siyasî atmosfer bu tür yalanlara fırsat veriyordu. Satıcı çok palavracıydı ama o yalanları almaya hevesli çok da alıcı vardı. Nitekim Amerika’nın bir diğer utanç tarihinin şifresi sayılan ‘cadı avı’ McCarthy tarafından tekrar sahneye sürülürken kamuoyu desteği hiç azımsanmayacak seviyede idi. McCarthy’nin çöküşe geçtiği bir dönemde yapılan bazı kamuoyu yoklamaları gösteriyor ki halkın önemli bir kısmı McCarthy’nin zırvalarına inanıyordu. Destek yüzde 50 civarındaydı ancak yüzde 21 kararsızlar safında yer alıyordu. Devlet terörüne kuşkuyla bakan insan sayısı yaklaşık yüzde 30’dü. Ne ilginçtir ki McCarthy teziyle kamuoyu oluşturan ve ‘devlete sızan hainler’ nedeniyle Demokratlardan hesap soracağını vaat ederek iktidara gelen Cumhuriyetçiler, onca gayrete rağmen devlet içinde tek bir ‘casus’ bulamadı. Zaten despot senatörün maskesi de düşmeye başlamıştı. Cesur birkaç basın kuruluşu hem yalanları gözler önüne sermişti, hem de kara listeyi delerek işsiz kalmış kişilerle beraber çalışmaya başlamıştı. 20. asrın en büyük “cadı avı” son

buldu ama o yıllarda yaşanan mesnetsiz suçlamalar hiç unutulmadı. Unutulmayacak da...

Nasıl unutulabilir ki! Nazi dönemine ait kara propaganda metotları en dip noktaya kadar kullanılmış, insanlar zan altında tutulmuş, yalan ve iftira kampanyaları devlet imkânlarıyla düzenlenmişti. Kara listeler ülkenin en önemli fikir adamlarına kadar uzanmış, edebiyat dünyası en saçma suçlamalar yüzünden allak bullak edilmiş, Hollywood'da taş üstünde taş kalmamıştı. Zira, "Ülke elden gidiyor", "Devlete sızmışlar", "Casusluk ve ajanlık yapmışlar" diye yeri göğü inletenler, her kesimden muhbir çıkarmaya gayret etmiş, asılsız ihbar yapanları ödüllendirmişti.

McCarthy'nin, sanıkları bizzat sorguladığı 5 bin sayfalık belgeler 50 yıl sonra kamuoyuyla paylaşıldı ve görüldü ki o vehimli ruh, hemen herkesi itirafçı olmaya zorlamış, kafasındaki iddiayı onaylatabilmek için her yolu denemiş. O muhteris siyasetçi yüzünden Bertolt Brecht, Howard Fast, Dashiell Hammett, Charlie Chaplin, Arthur Miller gibi tanınmış isimler büyük çileler çekti. Kayseri asıllı, İstanbul doğumlu Elia Kazan'ın yaşadığı çetin imtihan hâlâ tartışma konusudur. Kazan, ağır baskılara dayanamayınca Hollywood'dan sekiz arkadaşının ismini Komisyon'a vermiş ve hayatı boyunca bu utancı sırtında taşımak zorunda bırakılmıştı.

McCarthy, yalnız değildi aslında. En büyük destekçisi, Amerikan iç güvenlik ve istihbarat servisinin tepesindeki kişiydi: J. Edgar Hoover. O olmasaydı McCarthy fişleme, ihbar etme, itibarsızlaştırma konusunda bu kadar ileri gidemezdi. J. Edgar'ı merak edenler 2011'de vizyona giren ve başrolünde Leonardo DiCaprio'nun oynadığı filme bakabilir. McCarthy ile J. Edgar'ın nasıl bir ruh ikizi olduğunu ve suçlu bulamadıkları zaman nasıl suç ürettiklerini orada görebilirsiniz. Korku ülkesi oluşturan bu iki talihsiz isme bir üçüncü kişiyi de ekleyenler var. O da tabii ki bir gazeteci. Deli bir siyasetçi, hasta bir istihbaratçı ile el ele verir, bir korku toplumu inşa eder de, araya bir basın mensubunu almaz mı hiç? Bu fasıl ayrı bir yazı konusu...

McCarthyizm, dünyanın her yerinde ve her dönemde bir daha görülebilir ve bütün devlet mekanizmasını ele geçirebilir. Dünyanın herhangi bir köşesinde belgesiz-bilgisiz suçlamalar yapılıyorsa, suç bulabilmek için yeni mahkemeler kurulabiliyorsa, özel amaçlı mahkemelere çok özel kişiler atanıyorsa, suç bulunmadığında o suçun icadı için altyapı oluşturuluyorsa, ayrımcı ve ötekileştirici dil pervasızca kullanılıyorsa, nefret söylemi günlük hitabet haline getiriliyorsa bilin ki o ülkeyi McCarthyizm esir almak üzeredir. Belli bir dönem toplumu ağır baskı altına alan bu uğursuz zihniyetin akıbeti hep aynıdır: Hüsrân ve yenilgi. Hiçbir ülkede McCarthyizm ilânihaye ayakta kalamaz; ancak böyle karanlık bir dönem karşınıza çıkarsa bilin ve inanın ki zamanında demokratik hukuk mücadelesi vermeyenler daha sonra çok ama çok mahcup duruma düşmek zorunda kalır. Hep böyle oldu çünkü...

Hiç mi Ahlak Kalmadı Sizde?

Türk basını öteden beri, maalesef, yalanı dolanı sever. Birini hedef aldı mı iftira ve hakaret etmekten çekinmez. Ne var ki şu anki şebeke kadar hiçbiri dibe vurmamıştı. Ne yazık ki bugünkü konjonktürün yalan habercileri ve iftira ekipleri kendilerini 'İslamcı', 'eski İslamcı', 'muhafazakâr' gibi tabirlerle

tanımlayabiliyor. En azından dıştan bakıldığında öyle görünüyor ve öyle biliniyorlar. Ne acı bir durum ki bu görünüş, sadece kendilerine değil; İslamî kimliği olan herkese (hatta o muazzam ve mukaddes dine) zarar veriyor.

Umurlarında mı; bilemiyorum. Bildiğim ve şahit olduğum tek şey var: Fethullah Gülen Hocaefendi ve onu sevenleri yıpratmak için her yalanı söylüyor her iftiraya başvuruyorlar. Her gün yalan haber yazıyor yandaş medya. Her gün gerçek ortaya çıkarılıyor ve yüzlerine çarpılıyor. Ne kızaran bir yüz, ne utanan bir sima. Utanmadan bir daha yazıyor aynı iftirayı. Gerçekleri çarpıtmadıkları bir gün yok. Bu vahşi ve insanlık dışı haberciliği (!) gün yüzüne çıkarıyoruz; ancak adamların ar damarı çatlamış. Vallahi Türk medyası bu kadar seviyesiz bir militanlık görmedi. Yapılan gazetecilik falan değil; resmen kara propaganda makinesine dönmüş birileri.

Mesela, gazete olduğunu iddia eden Akşam adlı bir yayın organı, Zaman ile ilgili iftira dolu bir haber yaptı. Genel Yayın Yönetmeni unvanını taşıyan eski milletvekili Mehmet Ocaktan'a "Şerefiniz haysiyetiniz onurunuz varsa ispat edin; ya da özür dileyin." dedik. Aylarca tık yok. Çağrımızı tekrar gündeme getirdik. Tek bir satırla ne özür ne ispat. Adamda birazcık izzeti nefis olmaz mı! Hadi yanlışlıkla yapıldı o haber ve susarak savuşturmaya kalkışıyorsun; bari 'cemaat' ve Fethullah Gülen Hocaefendi ile ilgili benzer yalan ve iftiralara bir son ver. Ne gezer! Her gün yalanlanıyor her gün yazıyorlar utanmadan.

Al birini vur öbürüne. Yeni Şafak öyle bariz bir yalan yazdı ki! Güya Prof. Dr. Suat Yıldırım ve işadamı Mustafa Kavurmacı, Fethullah Gülen'e gitmiş de Hocaefendi, "Ameliyat başladı, ilaç tedavisi olmaz." diyerek 17 Aralık yolsuzluk ve hırsızlık hadisesinde bir şey yapamayacağını söylemişmiş. Kavurmacı, tekzip etti. Suat Yıldırım, 11 yıldır Amerika'ya gitmediğini, gazetenin külliye yalan söylediğini ifade etti. Yeni Şafak ne yaptı? Yalan haberi güya Başbakan okudu diye utanmadan sıkılmadan haber yaptı. Yahu kardeşim yalandan utanmıyorsun; bari o yalanla iftihar etme. Yalan ortaya çıkınca isimleri değiştirerek bir daha yazdılar aynı yalanı. Yahu günah diye bir şey var; bu kadar günaha ne gerek var.

Yalancının önde gidenini kaale bile almıyorum çünkü hem gazetede hem TV'de rezil rüsva oluyorlar ama aldırış etmiyorlar. Geçen gün manşet atmış, 5 bin kişilik gizli toplantıdan bahsetmişler. Gizli toplantı! Üstelik 5 bin kişiyle İzmir'de. Yalan paçalarından damlıyor ama onu bile görmeyen meczuplar var...

Bir de yalan haber ve iftiralar karşısında dava açılmasına fena halde içerleyen ama "Tiz bu insanları cezalandırın!" diye höyküren ve kendilerini köşe yazarı olarak arz ve takdim edenler var. Onca uyduruk soruşturmaya rağmen suç bulunamadı diye nerdeyse kendilerini helak edecekler. Başbakan'dan kelle isteyen ve adeta "Suç yoksa bile bir şeyler uydurun." manasına gelecek kışkırtmalar yapan kişileri bir kenara kaydediyor tarih. İçlerine McCarthy kaçmış bunların. Wisconsin Senatörü'nden arta kalan metotlara başvurulmasını arzu eden ve "Paralel yapıyı cezalandırın!" diye kendini paralayan bir kişinin hanımefendi olması, gazeteciyim diye geçinmesi,

hazin bir manzara oluşturuyor.

Her neyse. İki tavsiyem var bu türedi muhafazakâr(!) gazetecilere: Evvelen, hakaret ve iftira ediyorsan mağdurların Őikâyetine hazır olacak ve hukuk karşısında hesap vereceksin; ağlayıp zırlamaya ‘‘Başvuru parasını nereden buluyorlar?’’ diye sızlanmaya gerek yok. Saniyen, insanlar didik didik edilmiş ve somut suĉ bulunamamışsa suĉ uydurulmasını beklemeyecek ve kışkırtıcılık yaparak adını faşizm tarihine yazdırmayacaksın.

Her kötülüğünü demagojiyle geĉiřtireceđini sanıyor ve arsızlıkla hadiselerin üstesinden geleceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Allah’tan utanın bari. Ve unutmayın ki mahşer gününde yalanlarınızın, iftiralarınızın ve kara propagandalarınızın hesabını veremeyeceksiniz.

Nefret Dilinin Sonu

Tarihin hiçbir döneminde benzerini görmediğimiz keskin bir dil ile karşı karşıyayız. Her gün söylenen laflar zehir zemberek bir çerçevede sarf ediliyor. Hakaret dibe vurdu, saldırganlık had hudut tanımıyor, şımarıklık dalga dalga yayılıyor, kibir heykel üstüne heykel diyor. Hal böyle olunca ahlak çöküyor, edep kayboluyor.

Peki ne yapmak lazım?

Öncelikle fotoğrafı doğru çekmek, tespiti doğru yapmak şart. Sonra yeni bir dil aramak, kendimize has bir üslup geliştirmek, asırlar boyu sarsılmayacak bir duruş sergilemek gerekiyor.

Elinizi vicdanınıza koyun ve şu soruyu yöneltin kendinize: Hangi gelişmiş demokraside ülkenin başbakanı ya da devlet başkanı kefenli adamların şovuyla karşılanır ve o seçilmiş kişi kefenlilerle sarmaş dolaş olur? Tayyip Erdoğan'ı havaalanında kefenle karşılayan gençler ülkeyi de liderlerini de nasıl bir kara tabloya mahkum ettiğinin farkında olamayabilir; ancak bu partinin âkil adamları “Yahu ne yapıyorsunuz, kefen nereden çıktı; dünyaya böyle bir fotoğraf vermemiz makul mu?” gibi sorular yöneltmesi lazım. En şaşırtıcı tablo Erdoğan'ın kefenli gençlere gidip sarılması. Böyle bir olayın Amerika'da yaşanması, Avrupa'da yaşanması mümkün mü? Çizilen imaj, Türkiye'yi nereye oturtuyor; farkında değil misiniz? Ortadoğu ülkelerinde bu manzaraya sıkça rastlanır ama AB yoluna girmiş bir ülkede demezler mi; “Yahu bu yaklaşım insanları radikalize eder, militarize eder, sonuçları iyi olmaz.”

Aylardır siyaset, keskin bir kılıç gibi; orayı burayı budayıp biçmeye ahdetmiş gözüküyor. Ve âkil insanlar (özellikle o kılıç erbabının içindeki insanlar) susmayı tercih ediyor. Vaziyet bu olunca, Allah korusun, istikbal daha büyük kaza ve belalara gebedir. İlle de bir büyük sıkıntı çıkması mı gerekiyor ki herkesin aklı başına gelsin.

Kılıçdaroğlu'na yumruklu saldırının arkasından bir Ak Partili çıktı. Hüseyin Çelik, 9 milyon parti üyesi olduğunu ve bu tür insanların teşkilatlara sızabileceğini anlattı. Sabıkalı bir kişinin partiye kaydı sırasında daha dikkatli olunması gerektiğini söyledi. Doğru söylüyor Sayın Çelik. Ancak, asıl üzerinde durulması gereken daha önemli bir konu var: Sadece kayıtlı üyesi 9 milyona erişmiş bir kitleye hitap edenler (başta lider olmak üzere) öyle keskin bir dil kullanıyor ki kitlesel cürümlerin işlenmesi an meselesidir. “Çapulcular” diye başlanan Gezi sürecinden sonraki dil, nezahetini yitirdi; hatta kimi zaman hezeyana dönüştü.

Hele “cemaat” hakkında söylenen sözler! Akla ziyan, fikre hakaret, vicdana ters. Burada zikretmekten, alıntı yapmaktan bile hayâ ediyoruz. Ne var ki lafın sahipleri her gün milyonların karşısına çıkarak insanlara en ağır ithamlarda bulunmaya devam ediyor. Teessürle dinlemek zorunda kaldığımız o seviyesiz suçlamalar yalan ve iftiralara dayanıyor. Ve ne yazık ki o iftiralara inanan saf bir kitle de söz konusu. Bir yalanı bin kez söylediğinizde meselenin künhüne vâkıf olamayan kimseler de günaha ortak oluyor, toplum çatır çatır bölünüyor.

Türkiye'nin yetiştirdiği en değerli fikir adamlarından ve kanaat önderlerinden Fethullah Gülen Hocaefendi'ye ve sevenlerine karşı kullanılan dil, tipik bir nefret söylemidir; hatta tastamam "soykırım" dili var karşımızda. Devlet zırhına bürünüp insanları "her türlü kötülüğün sebebi" şeklinde takdim ederseniz insanlık suçu işlemiş olursunuz. Bu, hem suç hem günahdır; dünyada da hesabı verilemez öbür âlemde de.

Okullara baskın yapıp müfettişlerin 8-10 yaşındaki çocukları sorgu odasına alması korkunç bir 28 Şubat zulmü değildir de nedir Allah aşkına? On binlerce insanın delilsiz-mesnestsiz bir şekilde suçlanması, sürgün edilmesi, görevden azledilmesi yeni bir mazlumiyetin oluşmasına sebep olmadı mı? Uydurma haberlerle Hizmet kurumlarına baskınlar düzenlenmesi ve yeni bir mağduriyet oluşturulması vicdanları yaralamıyor mu?

Türkiye'nin yeniden hukuka, itidale dönmesi, hakperestliğe, kadirşinaslığa, vefaya, saygı ve sevgiye yönelmesi gerekiyor. Evleri orta yerinden bölmek, komşuları birbirine düşürmek, cami cemaatini siyasî eğilimlerine göre parçalamak vs. tarihî bir vebaldir ve bu vebalin sebebi ayrıştırıcı, kışkırtıcı dildir. Bu dil bir zaman sonra sahibine de çok büyük zarar verecek, ülkemize de. Denizi aşıp derede boğulmak da bu olsa gerek...

Adalet Olmadan Asla

Bak şu kaderin cilvesine! Ülkemizde daha önce görülmemiş çapta bir yolsuzluk/rüşvet soruşturması sürerken dünyanın dört bir yanında da benzer hadiseler yaşanıyor. Yaşanıyor ama buradaki gibi değil.

Bizdeki durum malum... 4 bakan ve çocuklarının suçlandığı, somut bilgi ve belgelerin tüyler ürpertici bir manzara arz ettiği soruşturmaya, müdahale üstüne müdahale yapılıyor. Daha ilk gün emniyet yetkilileri alelacele değiştiriliyor, yeni savcılar atanıyor, emniyetteki görev değişiklikleri bütün Türkiye'ye teşmil ediliyor, soruşturmanın üzerine giden herkese (medya dâhil) baskı uygulanıyor, suçsuz günahsız insanlara hakaret ediliyor, onlara “çete” suçlaması yapılarak “yolsuzluk”un üzerine kara bir perde çekilmek isteniyor.

Tam bu tuhaf manzara Türkiye'nin üzerine kâbus gibi çökerken kader hükmünü icra ediyor ve dünyada da benzer hadiseler yaşanıyor. Mesela İspanya Başbakanı Mariano Rajov yurtdışı seyahatindeyken polis, iktidar partisinin genel merkezine baskın yapıyor, 14 saat boyunca binada delil arıyor. Neyin delili? Yolsuzluk suçlamasının. Peki ne yapıyor o ülkenin Başbakanı? “Edepli ol edepli!” diye gazeteleri mi azarlıyor, polisleri görevinden mi alıyor, global bir tuzaktan mı bahsediyor? Tam aksine, AB zirvesi için gittiği Brüksel'den, endişe içinde olmadıklarını söylüyor ve “Soruşturma için gereken kolaylığın gösterilmesi talimatını verdim.” diyor. Böyle dedi diye Başbakan'ın itibarı mı sarsılıyor; ya da hükümet mi zarar görüyor? Demokratik-hukuk devletinde yapılması gerekeni yapmış oluyor İspanya Başbakanı.

Olacak ya! Aynı günlerde bir yolsuzluk hadisesi de Japonya'da yaşanıyor. Tokyo valisi Naoki Inose'nin, vali yardımcılığı sırasında bir şirketten 500 bin dolar rüşvet aldığı iddia ediliyor. Vali, geçen sene şahsî ihtiyacı için kredi çektiğini ancak bunu tamamıyla ödemediğini, ilgili şirkete herhangi bir imtiyaz tanımadığını söylüyor. Söylüyor ama istifayı da basıyor ve bunun sebebini, “olimpiyatlar için büyük yatırım yapan Japon hükümetini rahatlatmak” şeklinde özetliyor. E bu erdem değil de nedir Allah aşkına?

Bitmedi. Yunanistan Başbakanı Antonis Samaras, lüks cipini sahte plaka ile kullandığı gerekçesiyle eski ulaştırma bakanını gözaltına alan polisleri tebrik ediyor. Ve ekliyor: “Kim kanunları çiğnerse tutuklanır ve cezalandırılır.” Üstelik Yunan Başbakanı bunu nerede yapıyor biliyor musunuz? Brüksel'de düzenlediği basın toplantısında. Yaklaşık bir hafta sonra Avrupa Birliği dönem başkanlığını devralacak Yunanistan'ın Başbakanı böyle yaptı diye dünyanın gözünden mi düşüyor?

Uruguay'da ibretlik bir hadise daha yaşanıyor. Ekonomi Bakanı Fernando Lorenzo istifa ediyor. Sebep, rüşvet iddiaları. Geçen sene gerçekleştirilen havayolları ihalesinde iddialar ortaya atılınca ‘yargının önünü açmak için’ bakan istifayı basıveriyor. Uruguay Devlet Başkanı Jose Mujika, bakanın ahlakî bir davranış sergilediğini söylüyor ve ekliyor: “Mahkemeden aklanacağı ana kadar arkadaşımız ile hükümetimizin ilişkisi kesilmiştir.”

Her ülkede birtakım suiistimallere rastlanabilir, bazı kişiler denetimsizliğin verdiği cesaretle yanlış işlere bulaşmış olabilir. Bu tür durumlarda “Bizden hırsız/rüşvetçi çıkmaz” demek yerine, olayların üzerine gidilmesi, ucu kime dokunursa dokunsun gerçeğin ortaya çıkarılması gerekir. Somut bilgi ve belgeler eşliğinde rüşvet suçlaması yapılmıca komplo teorilerine sığınmak ve herkesi korkutmak istercesine bağırıp çağırarak meseleyi çözmez. Hatta yargıya müdahale edildikçe ve hukuk çiğnendikçe iddialar pekişir.

Kaldı ki İslamî hassasiyeti olan kişilerin yolsuzluk ve rüşvet gibi konularda muazzam titizlik içinde olması gerekir. Allah’a ve ahirete inanmanın gereği budur çünkü. “Hırsızlık yapan kızım Fatıma bile olsa cezasını veririm.” buyuran Hazreti Muhammed (s.a.s.) bu emanetle ayrılmıştır aramızdan. Hutbesine “Ey cemaat! Dinleyin ve itaat edin.” diye başlayan Hazreti Ömer’e cemaatten bir fert “Ya Emirel Mü’minin! Şu sırtındaki gömleğin hesabını vermezsen ne dinleriz ne de itaat ederiz.” demişti. Hazreti Ömer, kumaşın bir gömlek için yetersiz kaldığını; ancak oğlu Abdullah’ın payına düşen kumaşı ekleyerek yeni bir gömlek diktirdiğini söylediğinde camideki sade bir vatandaş “Şimdi dinleriz de, itaat de ederiz!” demişti. Bunlar, masal mıydı, menkıbe miydi, hikâyeye miydi? Haşa!

Hayalî komplolar üretileceğine İslamî olana, insanî olana, hukukî olana yönelmek gerekiyor. Aslı faslı olmayan iddialarla tribünler bir miktar oyalanabilir; ancak ortaya çıkan somut bilgi, belge ve olguları vicdanlarda taşımak imkânsız. Öfkeyle suç icat etmek, suçlu devşirmek ve devlet gücünü hayalî “iç tehditler”e karşı kullanmak, rüşvet ve yolsuzluk iddialarından daha büyük bir suçtur. Dünyada da ahirette de hesabı verilemez.

‘Komünistler’in ‘Paralel’ Korkusu

Müslüman kitlelere ilk kez kimler tarafından ‘paralel’ dendiğini biliyor musunuz? Açıkçası bilmiyordum. Cesur bir dostun elinde gördüğüm “Şeytan’ın Oyunu” (Devil’s Game) adlı kitapta uzunca bir dipnota rastladım.

İlk kez 2005’te neşredilen kitapta Komünist Sovyet rejimi tarafından kullanılan ‘paralel İslam’ üzerinde duruluyor ve yazar, konuyu bazı kaynaklara havale ediyor. Bu kaynaklardan biri “Sovyet Devletine İslam Tehdidi” adını taşıyor. 1983’te kaleme alınan eser, Alexandre Bennigsen ve Marie Broxup imzasını taşıyor. Bu iki eserde rastladığım ‘paralel İslam’ tabirinin izini sürünce gördüm ki komünist sistem kendi dayattığı ‘resmî İslam’ dışındaki Müslümanlara ‘paralel’ yaftasını yapıştırılmış. Ta 1978’de bir dergide yayımlanan makalesinde yazar, Komünist Rusya’da bir ‘resmî İslam’ bir de ‘paralel İslam’ olduğunu ifade ediyor. Yani, Sovyet yapımı bir kavram var karşımızda: Paralel İslam.

Müsaadenizle bu kavramın ne zaman, nasıl ve ne maksatla uydurulduğuna bir göz atalım.

1917 Ekim devriminin hemen ardından (3 Aralık 1917) komünistler bir bildiri yayınlıyor. “Rusya ve Doğu’daki Emekçilere Çağrı” başlıklı bildiride Komünist rejim, Müslümanların kimliklerini tanıdığını, inanç ve geleneklerinin güvence altında olduğunu deklare ediyor. Çarlık rejiminin aksine bir tutum bu... Ne var ki yeni rejimin asıl derdinin inanç özgürlüğü olmadığı, devrim sonrası ortaya çıkacak kaosu bertaraf etmek istediği anlaşılıyor. Nitekim 1920’den sonra dinler üzerine baskılar artmış, Sovyet rejimi insanları dinden uzaklaştırabilmek için her türlü zulmü ‘halklara’ reva görmüştür. 1928’den sonra Rusya’daki Müslümanlara karşı baskı dayanılmaz boyutlara ulaşmış, camiler kapatılmış, Müslümanların okulları yasaklanmış, din adamları hakkında soruşturmalar açılmış, pek çoğu gözaltına alınmış, İslam’ı topyekûn ortadan kaldırmak için devlet bütün imkânlarıyla seferber edilmiştir. Dinin baskıyla yok edilemeyeceğinin anlaşılması uzun sürmedi. İnsanlar yazılı dinî kaynaklara ulaşamıyordu ve her geçen gün daha da bilgisiz hale geliyordu; fakat gelenek ve görenek kodlarında yer edinmiş kimliğini unutmuyordu. Düğünler, sünnet merasimleri, cenazelerin defni gibi birtakım hayata dair pratikler insanların kültürel kimliğini diri tutuyordu. Bunun üzerine Moskova 1941 ve 42’de Diyanet İşleri Müftülüğü kurdu. Taşkent, Buhara, Baynas ve Ufa’da inşa edilen Diyanet, rejimin belli bir çerçevede İslam anlayışına müsaade etmesi içindi. Sovyet rejimi aleyhine konuşmayacağı düşünülen hocalar bulundu ve müftü atamaları yapıldı.

Görünen o ki, insanları dinden tamamen uzaklaştıramayan Moskova, Soğuk Savaş’ın ruhuna da uygun bir formülle kendine bir çıkış yolu arıyordu. Rus Ortodoks kiliselerini de kapatan o günkü sistem kendini Hıristiyanlık konusunda kısmen başarılı buluyordu ama söz konusu İslamiyet olunca şartlar değişiyordu. Sebebi malum: İslam bir ruhbanlık sistemi üzerine bina edilmemişti, dinin yaşaması için kurumsal yapılar şart değildi ve İslam her aşamada halkın içindeydi. Yani, camilerini kapatsanız, imamlarını tutuklasanız bile İslam, halkın arasında yaşamaya devam ediyordu. İşte bu

sosyal gerçeğe binaen rejim yeni bir strateji geliştirdi. İslam'ı resmi makamlar vasıtasıyla temsil etme, onu da hükümet politikaları doğrultusunda güdümlenme...

Strateji 'resmi İslam' üzerine kurulunca bir başka problemle karşı karşıya kaldı 'komünist'ler: Halkın arasında İslam'a duyulan ihtiyacı sivil bir kısım inisiyatifler karşılıyordu. Halktan hiçbir beklentisi olmayan bu kişilerin çeşitli tarikatlar ile anılması ve onlara bazı suçlamalar yapılması bir itibarsızlaştırmaya yol açsa da sonuçta toplum manevî ihtiyacını hayatın tabii akışı içinde karşılamaya gayret ediyordu. İşte bu noktada 'paralel İslam' tabirinin kullanıldığını görmekteyiz. Yani, devletin atadığı kişilerce temsil edilmeyen, devlet politikası doğrultusunda dinî telkinde bulunmayan Müslümanlara paralel deniyordu. 'Paralel İslam'ın (gayr-ı resmî İslam'ın) tehlikeli olduğuna inanan ve herkesi de buna inandırmaya çalışan o köhne komünist zihniyet, uzun seneler hem İslam'ı hem de diğer dinleri baskı altında tuttu. Sonuç?..

Bir gün o baskıcı sistem temelden çökuverdi. Komünist rejim hak ile yeksan olunca insanların gizliden gizliye yaşadığı dinî hayat tekrar canlanıverdi. Kiliseler açıldı, camiler inşa edildi ve 'dinsiz bir rejim'in nasıl bir hata olduğuna herkes şahitlik etti. Şimdi Rusya'da insanlar dilediği inancı seçiyor, onun gereklerini yerine getirebiliyor. Yıllar sonra net bir şekilde görülüyor ki, o resmî dayatmanın başarı sandığı görüntülerde bile aldatıcı unsurlar bulunmakta. Mesela devlet eliyle dinî makamlara getirilen kişilerin önemli bir kısmı zevahiri kurtarmak için komünist sisteme övgüler dizse bile, kalpleri hatta bazı icraatları hiç de rejimin istediği eksende olmamış.

Su, eninde sonunda aslî mecrasını buluyor ve oraya akıyor; onu çeşitli baskılarla ana yatağından koparmak insan fitratına ters bir yolda yürümeye benziyor. Devlet eliyle din dayatması olmaz. Sivil gayretlerin samimi hizmetleri için sarf edilen 'paralel' lafı, komünist zihniyetin bir yansımasıdır. Nasıl o gayr-ı tabii ve baskıcı rejim tükenip gitmişse bugün ya da yarın aynı mantıkla yapılmak istenen toplum mühendisliği de çökecektir. İnanmayan, komünistlere sorsun...

Haram Manşetler

“Yandaş medya” yine aynı manşetle çıkmıştı. Malum, çoktandır koro halinde konuşuyorlar.

Bu seferki senaryoları “haram” üzerine kurulmuştu. “Haram taltif”, “Haram taltif operasyonu”, “Hoca’nın haramzadeleri” gibi başlıklar atmışlardı. Ortak yayın stratejisine bakınca şu sonuca ulaşıyor okur: Sürekli aynı başlıkları atabilmek için ya aralarında telepati yapıyorlar ya da bir suflör bunların kulağına ne üflüyorsa onlar da borazan gibi aynı sesi çıkarıyorlar.

“Haram” başlıklarına dönecek olursak; öyle bir hava estirmişler ki sanırsınız yandaş diye ünlenen, havuz medyası diye suçlanan gazete ve televizyonların bir haram-helal titizliği bulunmakta. Öyle ya; hep bir ağızdan “haram taltif” deyip başlık attıklarına göre harama helale dikkat ediyor olmalılar. Ah keşke öyle olsa!

Müsaadenizle önce taltif meselesini özetleyeyim; sonra döner güdümlü ve tetikçi medyanın haram üzerinden algı operasyonu yapmasına değinelim.

Emniyet, TSK, MİT gibi güvenlik birimlerinde sıkça uygulanan taltif sistemi, zor ve yıpratıcı görevlerde bulunan kişilerin mali durumunu düzeltmeye matuf bir gayret. Konumuz Emniyet olunca ve somut bir dava açılınca oradaki uygulamaya bir göz atalım. Polisler için taltif şu aşamalardan geçiyor:

1. İllerde taltif komisyonları liste hazırlıyor, bu listeyi İl Emniyet Müdürü’ne veriyor.
2. Emniyet müdürleri gerekli incelemeyi yapıp vali beye sunuyor.
3. Valilik inceledikten sonra liste Emniyet Genel Müdürlüğü’nün İnsan Kaynakları birimine gidiyor ki bu birim taltif önerilen kişinin o gün izinli, raporlu vs. olup olmadığını tespit etsin.
4. Taltif Ön Kurulu’na liste geliyor, onlar da taltif gerektirecek olayın buna değer olup olmadığına; değiyorsa ne kadar taltif verilebileceğini inceliyor, tekliflerini bir üst makama bildiriyor.
5. Taltif Komisyonu, süzgeçlerden geçmiş listeye bakıp takdirde bulunuyor.

Haram üzerine manşet atıp algı operasyonu yapanlar bu beş halkadan kimi suçluyor dersiniz? Neredeyse hiç kimseyi. Onlar öncelikle 17 Aralık yolsuzluk ve rüşvet soruşturmasını yapan emniyet mensuplarını hedef tahtasına koyuyor, fotoğraflarını basıyor. İsimlerini listeliyor. Niçin? Taltif aldıkları için. Yani, devletin en alttan en üste beş aşamalı süzgeçten geçirerek yaptığı taltifi almak bir suç olmuş(!) Üstelik rakamları çarpıtarak, “Bakın, ‘Biz haram lokma yemedik’ diyenler haram yemiş!” iddiasında bulunuyorlar. “Şu kadar maaş taltif almışlar” diyorlar da maaşların en çıplak haliyle hesaplandığını, ‘bir maaş taltif’in rütbesine göre 45 ila 300 lira arasında değiştiğini söylemiyorlar. Bu taltiflerin meslek hayatının tümüne yayıldığını, yılda 2-3 bin lirayı ancak bulduğunu anlatmıyorlar. Vatandaş da sanıyor ki bir maaş taltif deyince adamların eline bir anda binlerce lira geçiyor.

Yok, böyle bir şey.

Yandaşın maksadı farklı... Bir sahur vakti gözaltına alınan, ellerine kelepçe vurulan polislerin dik duruşu bunları çileden çıkarmış. Evlatları gözaltına alınırken ana babaların, “Yavrumuza haram lokma yedirmedik!” feryadı karşısında kulaklarını tıkamak istiyorlar. Eziyet üstüne eziyet gören polislerin “Haram lokma yemedik!” diye haykırması, haramzadelerin korkulu rüyası olmuş. Bu nedenle “Bak bunlar da haram lokma yemiş” mesajını vermeye çabalıyorlar. Boşuna bir gayret!

Neden?

Çünkü borazan medya tarafından suçlanan hiçbir fert kendine şahsi bir menfaat sağlamamış. Taltifte bulunanlar mevzuat gereği komisyonlarda görev almış, vazifelerini yerine getirirken kimseye iltimas geçmemiş. Taltif alanlar ise devletin takdirine hiçbir müdahalede bulunmayıp ne karar verilmişse ona razı olmuş. Bu insanların meslek hayatı boyunca aldığı taltifleri alt alta yazıp onların da haram yediğini iddia etmek okuru yanıltmak değil de nedir?

Hal böyle olunca “Bre vicdansızlar! Bu taltiflerde haram nerede?” diye soruyor insanlar.

Eğer, “Bu uygulama yanlış.” diyorsanız hemen mevzuatı ve uygulamayı değiştirin. Değiştirmedığınız gibi uygulamaya aynen devam etmişsiniz. Mesela 17 Aralık’tan sonra hükümetin cımbızla seçtiği ve kendine sadık bulduğu emniyet yetkilileri kendilerine taltif yazmış. Düşünebiliyor musunuz, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı ve Taltif Komisyonu Başkanı Mustafa Gülcü, göreve geldiği ilk toplantıda en yüksek taltif miktarını kendine layık görerek(!) 24 maaş taltif almış. Bravo! Bir başka misal: Taltif operasyonunu bizzat yöneten KOM Daire Başkanı Orhan Özdemir, meslek hayatı boyunca 533 taltif almış. Biri çıkıp “Yahu Müdür, sen ne yaptın? Bu bir suçsa yandaş medya senin adını neden yok sayıyor?” demez mi?

Borazan medyanın harama helale riayet ettiği falan yok. Maalesef yok. Olsaydı 9 aydır yüzlerce yalanı peşi peşine sıralamaz, iftiraya devam etmez, insanların onuruyla oynayarak yolsuzluk ve rüşvetin üzerini kapatma gayreti içinde debelenip durmazdı. Alışında, satışında, el konulmasında, haram işlem yapılan medyanın yazdığı da söylediği de haramdır; dolayısıyla “haram lokma yemedim” haykırışı onlara batıyor çünkü bu söz onlara hak edilmemiş kazançlarını hatırlatıyor.

Hükümetin her dediğine ayak uyduran ve ona göre düşmanlıklar ihdas eden meslektaşlarım, lütfen son 5-10 senelik mal varlığınızı açıklayın. Açıklayın da kimin nereden nereye geldiğini görelim, hangi kalemlerin kiralık ya da satılık olduğunu herkes bilsin. Onca yalan ve iftiraya aylardır devam etmenizin aslî sebebini Türkiye görsün, okusun ve gerçek haramzadeler ortaya çıksın. Bizim de mal varlığımız devletin elinde, oradan buradan fiş/fatura istemeye gerek yok, himaye kanatlarından çıkmadığımız o servisler herkesin durumunu iğneden ipliğe biliyor zaten. Bu arada damat kontenjanından CEO’luk yapanların villalarını, konaklarını, gemilerini, yazlıklarını, güzlüklerini de açıklasın birileri. Daha dün denecek kadar kısa bir süre önce maddi sıkıntı yaşayan “siyasal İslamcılar”ın madencilikten inşaat sektörüne, nakliyattan AVM’lerdeki restoran zincirine; hatta oradan sağlık ve eğitim konusundaki büyük hamlelere(!) kadar hangi konularda ticari deha(!) örneği sergilediğini kamuoyu görsün ki haram manşetlerin ne kadar samimi olduğuna dair bir kanaati olsun.

Bir de kamu kuruluşları, yarı kamu kuruluşları, dost şirketler, reklam ve yapım şirketleri vasıtasıyla ev-bark iş-güç sahibi olan yazarçizer takımı var. Onların da yazdıklarında samimiyet bulmak her geçen gün zorlaşıyor; zira birileri tarafından zenginleştirilen yazarın fikren fakirleşmesi ve bağımlı hâle gelmesi kaçınılmaz...

Ah keşke medya, haram-helal gibi en muazzam iç kontrole dönebilse, vicdanının sesine kulak verebilse! O zaman bu ülke yalandan, dolandan, iftiradan, ahlak tanımamazlıktan yakasını kurtarabilir. O noktaya varmak için ayakkabı kutularından başlamak, pahalı saatlerin izini sürmek, sıfırlanamayan rakamlarla alınan konaklara kuşkuyla bakmak gerekir. Haram-helal titizliği başladığında gazeten sabah sana utanç verecek; İslamcı görüntüsü altında bastığın o çıplak resimler ve dizilerle geldiğin noktada, gerçekler sana “günaydın” diyecek. Utanıyorsan yeni bir yola girersin yoksa haramzadelik seni de diğer yandaşlarını da esir alır. Kendi ayıbını örtbas etmek için başkalarına iftira atmak da kurtaramaz sizi o vicdan yükünden çünkü içindeki o kadim hatıra sizi hep aslî mecranıza davet edecek.

Yalanda Sınır Tanımazsanız...

Allah kimseyi duçar etmesin yalancılığa. Huy haline gelir zira. Biri söyler, öbürü tasdikler. Ve iğfal edilir kitleler. Tanıyamazsınız bir zamanlar arkadaş olduklarınızı. Yalan, yalanı doğurur; birini kapatayım derken öbürüne esir olursunuz. Sonunda, Allah korusun, alışkanlık haline gelir ve en basit hadiselerde bile yalana ve mübalağaya esir düşersiniz.

Mesela Tayyip Erdoğan, BM’de bomboş salona konuşma yapmış. Üzüldüm. Üzülmemek elde değil; demokrasisi ve İslamî kimliğiyle dünyaya örnek ülke olacakken rota değişti; yapayalnız ve yasakçı bir ülke durumuna düştü Türkiye. İnsan üzülmesine üzülmür de salon bomboş diye başka bir fotoğrafı sanki o konuşmamış gibi basmak makul mü? Bir de kıyak bir izlenim döşenmişler. Ayıp, ancak şaşırtıcı değil; zira aylardır yalan olduğunu bile bile kara propaganda yapıyorlar, özür de dilemiyorlar. Şimdi küçük bir kes-yapıştır gazeteciliği(!) için mi özür dileycekler?

Maalesef borazan medyası 9 ayda kocaman bir yalan ve iftira makinesi doğurdu. Anomali bir doğum, mutant bir varlık var karşımızda. Yalanlarını art arda sıralayın, bir ansiklopedi çıkacaktır ortaya. Neler yok neler o ansiklopedide. “Cemaat”i CIA’nın parçası diye takdim edenler sonra avuçlarını patlatırcasına Amerikan gizli servisini alkışlayarak CIA’ya Cemaat’i şikâyet etti, bu üstün performansı(!) manşetlere taşıdı. Her şafak vakti birkaç tekzip alanların yalanı komedi filmlerine meydan okuyor. Mesela “Noam Chomsky ile röportaj yaptım” diye ortaya çıktı ve İngilizceye yepyeni bir terim kazandırdılar: “milk port”; yani sütlüman. Alkışlar! Gerçi Chomsky haberi yalanladı ama olsun; İngilizcenin kısır kelime hazinesine(!) katkı sağladı gazete. Çömez bir yalancı da CNN muhabiri ile röportaj yapmıştı; yüzünü bile görmeden, hayalen... Akşam adlı yayının yönetmeni Zaman’a iftira attı; defalarca “Namusun, şerefın, onurun varsa ya ispat et yahut özür dile!” dedik; adam susmayı tercih ediyor. Ne dersiniz bu adama şimdi?

Fethullah Gülen Hocaefendi’nin kimlik bilgilerine ulaşarak(!) gazetecilik yapan(!) en çapsız tetikçi

unvanını elinde tutan bir evrak-ı perişan göz göre göre anne ismini (Rabia'yı) Rabin diye takdim etti. Çarpıtması ortaya çıkınca utandı mı? Ne mümkün! Onlarca yalan haber yapan ve iftira atma rekoru kıran bir adamda ar damarı kalmış mıdır...

Yüzlerce yalan, çarpıtma, iftira...

Onlar aylardır yalan yazmaktan yorulmadı, biz de yalanlarını ortaya çıkarmaktan. Böyle devam edeceğe benziyor. Ancak yeni yayın döneminde yalancıya da yamacıya da sürprizlerimiz olacak. Bir de öbür âleme kalacak hesaplar var; o gün bile bile yalan söyleyenler, iftira edenler kaçacak yer bulamayacak.

BÖLÜM 7

ÇIKIŞ YOLU

Değer Üretemeyince

Değer üretemeyen, var olan değerleri tüketir de tüketir. Çünkü zordur değer üretmek; çatlarçasına tefekkür gerekir.

Sadece fikir sancısı yetmez; emek lazımdır, gayret lazımdır. Onlar da yetersiz kalır çoğu kez; inayet ve siyanetin gölgesinde dimdik duracak, hiçbir kınama ve sınamaya boyun eğmeyecek fertler beklenir ki, o ulvî değerler hayata hayat olsun. Burnunun ucunu göremeyenler, ufuktaki rengârenk gökkuşağının davetine mazhar olamaz...

Değer tüketicilerinin tercihleri bellidir: ya har vurup harman savuracak ve caka satmanın en ağır bedelini ödeyerek mirasyedi olarak tarihe geçecek yahut değer üretenlere karşı hazımsızlık duyarak öfkesini aklın önüne geçirecek ve tarihe haramzade olarak kaydedilecek.

Hep söylenir; Türkiye'nin dünya markası yoktur diye. Doğrudur; 70 küsur milyonluk ülkenin dünya çapında markası yok gibidir. Var olanı da (Türk okulları gibi) yok etmek için çırpınıp duruyor birileri. Niçin? Öteden beri kendi gölgesi ile boğuşmaktan kurtulamayan ufuksuz kimseler, kıskançlık ve bencillikten yakasını kurtaramayınca bu ülke hep kendi içine kapandı, değer üretmek için çırpınan insanlara zulmedildi. Dün de böyleydi, bugün de böyle.

Yürek dağlayan bir gelişmeye şahit oldu Türkiye. Dost ve kardeş ülkelerin birinde faaliyet gösteren Türk okullarının kapatıldığına dair haberler yer aldı basında. Sebep? AK Parti hükümetinin yurtdışında yaptığı kara propaganda. Kapatılma haberleri duyulur duyulmaz iktidar beslemesi basının sevinç çılgınlıkları yankılandı.

Ey bu ülkeye gönül verenler! Ey dünya barışına katkı sağlayacağım diye fikir sancısı çekenler! Lütfen o yandaş evrak-ı perişanı arşiv malzemesi olarak bir kenara ayırın; değer üretemeyen kıskanç zümrelerin çapsızlığına vesika olsun diye saklayın.

Bu nasıl bir cinnettir ki bu ülkenin yurtdışındaki en büyük (belki de tek) markası sayılan Türk okullarının kapatılması için çaba sarf ediliyor. Normal bir insan kendi ülkesinin yurtdışında açtığı o güzelim okulların kapatılmasını nasıl arzu edebilir ki! Öfkesi aklının önüne geçmiş hezeyan sahibi kişilerin fark edemediği tarihi gerçek şudur: Bahsi geçen okullar, bir cemaatin, bir zümrenin müesseseleri değil; bir ülkenin, hatta yeryüzü barışının bir neticesidir.

Kapatılsın diye hırsından çatlayanlara sormak gerekiyor: Farz edelim ki 'paralel devlet' diye uydurduğunuz yalanların tamamı doğru; bunun yurtdışında hizmet eden okullarla, oradaki masum öğretmen ve öğrencilerle ne alakası var? Burada üstünü telaşla örtmek istediğiniz yolsuzluk, hırsızlık suçlamalarını unutturmak için dünyanın dört bir yanına eğitim seferberliğine koşmuş o fedakâr ve cefakâr insanlara neden zulmediyorsunuz? Ayıp değil mi; siz daha ortada bile yokken bu ülke insanının muazzam gayretleri ile o kardeşlik köprüleri inşa edildi. Şimdi kendinizde nasıl bir hak görüyorsunuz ki, tek bir tuğlanız olmadığı halde millete mal olmuş o okulların kapanması için çırpınıp

duruyorsunuz! Tarih bunun hesabını sormaz mı, Allah bunun hesabını sormaz mı?

Değer Üretmek Lazım Değer!

Değer üretemeyen, var olan değeri yok etmeye çalışır. Bilmez ki o değer bir grubun, bir zümrenin değil bütün bir ülkenindir; hatta insanlığın ortak değeridir. Sadece yurtdışındaki okullar değil ki mesele. İşte Uluslararası Dil ve Kültür Festivali'ne (Türkçe Olimpiyatları'na) reva görülen haksızlık, vefasızlık! Daha düne kadar ayakta alkışlamak için sıraya girenler, o olimpiyatlara salon vermemek için yalan üstüne yalan uydurdu. Ve hukuken suç işledi; ayrımcılık suçu, nefret suçu, temel hak ve özgürlükleri engelleme suçu...

Türkçe Olimpiyatları diye başlayan program, kullandığı evrensel dil ve muhteva sayesinde zaten küre-i arza mal olmuştu. Son antidemokratik baskı olmasa bile bu güzel program kabuğunu kıracak, yeryüzüne yayılacaktı. Ne var ki o günü beklemeden yapılan her kaba saba tavır, birilerini tarih huzurunda mahcup hale getirdi.

Komik duruma düşmenin bir başka yanı var: Olimpiyatların Türkiye'de olmasına engel olmak için uydurma mazeret üretenler, bir yandan Türkiye'nin itibarı olan bir programı şahsi egolarına kurban ederken diğer yandan çakma olimpiyatlar organize etmeye yeltendi. Adama sormazlar mı: "Madem bu program faydalı değil, niye taklidinin gölgesine sığınıyorsun?"

Hep böyledir; değer üretemeyenin tek bir sığınağı vardır: Orijinalini yapamayınca çakmasına sarılmak! Bakın dersane kapatmak için çırpınanlara; göreceksiniz ki bir yandan kapatmak için yalan üstüne yalan söyleniyor; diğer yandan çakma dersaneler kuruluyor. Çeyrek asrı aşkın bir zamandan beri özel okul işletenlerin üzerine saldırgan bir kanunsuzlukla giden değer tüketicileri, bir yandan Türkiye'nin iftiharını olmuş o okullara bin çeşit zorluk çıkarırken, diğer yandan çakma okul açmak için çırpınıp duruyor. Hatta daha ötesi var: Daha düne kadar koskoca camialara burun kıvırıp 'cemaatler'i küçümseyenler, devletin imkânlarını haksız bir şekilde seferber ederek çakma cemaat kuruyor.

Yüreği yeten, değer üretir; yeni ufuklar açar, yeni fikirler keşfeder, ma'sheri vicdana mal olur. Binbir meşakkate direnerek var edilen değerleri tüketmek için çaba sarf etmek zulümdür. Zaten, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin tabiriyle, "Değerler yetimiyiz." Kendi kültür atlasımızı kaybettiğimiz gibi, yeni değerler oluşturmakta da maharet sergileyemiyoruz. Bari beyni zonk zonk çatlayanların ortaya koyduğu o muazzam hizmetlere kötülük yapmayın.

Her neyse... Üzülmeye de değmez; karamsar olmaya da. Değer üretenlere düşen vazife hep aynı: Onur kırıcı saldırılardan hiçbirine aldırmaksızın yeni fikirlerle yeni ufuklara doğru koşmak...

'Cemaat'e Tuzak' Nerede, Kimler Tarafından Kuruluyor?

Eski İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, Meclis gündemine çok hayati bir konuyu taşıdı. Uzun seneler Başbakan Erdoğan ile kader ve mesai arkadaşlığı yapmış, daha sonra "Erdoğan'ın etrafında dar ve oligarşik bir çete olduğu" iddiasıyla partisinden istifa etmiş Şahin'e ulaşan belge ve bilgilere göre devlet gücünü elinde tutanlar yeni bir tuzak peşinde. Fethullah Gülen Hocaefendi ve onu seven

kişilerle ilgili akla fikre gelmedik şer planlar yapılıyor, kumpaslar kuruluyor ve masum bir kitle, silahlı örgüt kapsamına alınmak isteniyor. İdris Naim Bey, meş'um planla ilgili çok ayrıntılı bilgiler veriyor ve şimdiki İçişleri Bakanı Efkan Ala'dan resmi cevap bekliyor.

Vakıa; Efkan Bey'in cevap vermeye mecbur olduğu o kadar çok konu var ki! Daha makam koltuğuna oturur oturmaz en üst perdeden iddia ettiği "2 milyar dolar" lafının belgesini gösteremedi. Üstelik devletin ilgili bakanları Ala'yı kesin bir dille tekzip etti. Daha sonra Bakan Bey'i sürgün ettiği polislerle, kapıları kırdırarak gözaltına aldırarak istediği gazetecilerle, odasından yaka paça uzaklaştırmak istediği savcılarla tanındık. Umarım Bakan Bey, daha önce yapmadığı bir şeyi ifa eder ve selefının soru önergesine net cevap verir. Ve herkes anlar ki "kumpas" edebiyatı yaparak kendi fırıldaklarını başkasının üzerine yıkmaya kalkışanlar, bugün başka bir 'kumpas' senaryosunun peşinde.

Nereden mi biliyorum? Basit. Emniyet ve Adliye içinde Cemaat'e karşı kanunsuz çalışmaları yapanların neredeyse tamamı isim isim biliniyor, konuşuluyor; hatta bir kısmı yazılıp çiziliyor. Emniyet İstihbarat Daire'de, adliye koridorlarında "Cemaat" ile ilgili delil üretildiğine; hatta hangi emniyet amirleri ve savcılarla birlikte operasyon yapılmak istendiğine dair çok güçlü deliller bulunmakta. En tepeden kimin talimat verdiğinden kimlerin makam mevki için seferber olduğuna kadar pek çok hususta suç işlendiği ve bu suçların ileride yargılama sebebi olacak kadar evraka yansdığı biliniyor.

Bugünkü anormal şartların 'ila yevmil kıyame' devam etmeyeceği aşikâr. Özellikle KOM'da yapılan çalışmaların kanunsuzluğu dilden dile dolaşılıyor. "Cemaat'i bitirmek için kurulan kozmik oda" bilinmiyor mu sanıyorsunuz? Ayağa düşmüş bilgilerin medyaya sızması, tarihe mal olmaması, uzun süre gizli kalması düşünülebilir mi? TEM, Emniyet İstihbarat, MİT gibi birimlerin el ele vererek hak hukuk tanımaksızın bir hedefe yürümesi ve delil üretilerek kanunsuz işlem yapılması gizli kalabilir mi? Sanmam. Görmüyor musunuz; 12 Eylül darbesini yapan o muktedir ve müstebitler dahi 34 sene sonra adaletin karşısına çıkarıldı. Kanunsuz iş yapan hiçbir fert (makamı ne olursa olsun) yakasını kurtaramaz.

Siyasetten güdümlü, 'cadı avı'na soyunan devlet memurları şayet kanunsuz emirleri yerine getirmek için hukuk dışı işlere soyunuyorlarsa bilmeli ki yaptığı her icraat hukuka saygısı olan ve konuya vâkıf kişilerce ayrıntılı bir şekilde not ediliyor. Delilsiz ve mesnetsiz suçlu ilan edilen kişiler, kendilerine yapılan haksızlığı asla unutmayacak ve sonuna kadar hukuk mücadelesi verecek. Adliye'de durum biraz daha farklı. Kendini "Hakyolcu" diye tanıtan bazı savcıların, Hizmet'e karşı yürüttüğü kanunsuz planlar gizli mi kalacak?

Hiç kimsenin kanunları ayaklar altına almaya hakkı yok. Konjonktür gereği hukuksuzluğu tercih edenler, eninde sonunda hukuk karşısında hesap verir. Kanun adamı olup da kanunları ihlal etmek kadar feci bir suç düşünülemez. Keşke insanlar, suçlu bulma yerine suç uydurarak kendi kendine sabıka dosyası oluşturmaya...

Zulmün Sonu Hep Aynı

Bu ülkede her dönem birileri “ur”a benzetilir, “virüs” muamelesine tabi tutulur, “hain” ilan edilir ve “kökünün kazınması gerekir” diye kara propaganda yapılır. Sağcılar, solcular, Aleviler, Kürtler, gayrimüslimler, dindarlar...

Toplumun bir kesimini suçlu gösterebilmek için en ağır sıfatlar kullanıldı bu insanlar için. Kimine faşist dendi kimine komünist ve gırtlaklar çatlarcasına “Kahrolsun!” diye bangır bangır bağırıldı. İrtica deyip en masum ibadet hakkını suç sayan insafsız zihniyet ile Ermeni, Rum, Süryani vatandaşımız hakkında “hainlik” ithamında bulunan müktesebat arasında hiçbir fark yoktu. Kürtlerin en tabii, insanî ve demokratik haklarını suç sayan kafa, Türklerin din ve tarihiyle barışık olmasını da kriminal bir çerçeveye oturtabiliyordu. Halkın bir bölümünü hain sayan o korkunç anlayış yüzünden bu ülke onlarca senesini yitirdi ve baskı rejimi kılıktan kılığa girerek hükümranlılığına devam etti.

Şimdilerde birileri ‘Cemaat’i geçmişte pek çok örneği yaşanan linç kültürünün mağduru haline getirmek istiyor. “Paralel devlet” gibi tamamen hayal ürünü ve her tarafa çekilebilecek bir suç ihdas ediliyor önce. Bu öyle bir hayalî itham ki bugün bu söylemi her fırsatta höyküren adamlara bir gün birisi aynı suçu yöneltse (tarifin muğlaklığı nedeniyle) cuk diye oturur.

Suç olması için somut bir delil olması ve cebir, şiddet, silah gibi “yasa dışı örgüt” unsurlarının var olması gerekir. Onlar yoksa iftira vardır. Hele casusluk! Vatansever bir kitle ile ilgili casusluk gibi akla hayale gelmedik alçak bir suçlamayı yapanlar ya hukuktan anlamıyor ya da öfke ve nefretlerine mağlup düşerek hukuku ayaklar altına alıyorlar. Onca müvesvis iddianın basit ve somut bir delile dayanmaması tesadüfle izah edilemez. Manipülatif dedikodu ve güdümlü kuşku üzerine insanları zan altında bırakmak büyük bir günahdır; aynı zamanda suçtur.

Türkiye’de suç kavramı tam bilinmiyor. Çoğukez kanunlara göre suç olan bir fiil, sadece “etik bir ayıp”mış gibi görülüyor. Vakıa, etik açıdan yanlış bulunan pek çok şey aynı zamanda hukuken suçtur ama hukuken bir suçu irtikap etmek ayrı, etik bakımdan bir yanlış yapmak ayrıdır. Mesela hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet hem ayıptır hem suç. Oysa bazı fiiller sadece ayıp sanılıyor. Mesela ayrımcılık yapmak. Mesela bir kitle hakkında nefret uyandıracak söylemlerde bulunmak. Bazı insanlar sanıyor ki bu ayrımcılık yapmanın, nefret dili kullanmanın hukukî bir karşılığı yok. Oysa bu tür yaklaşımlar ve uygulamalar hem ahlaken ayıptır hem hukuken suçtur.

Hukuken suçtur çünkü anayasanın ve yasaların en temel umdesi “eşitlik” ilkesine dayanır. Dini, dili, etnik kimliği, mezhebi, cinsiyeti vs. ne olursa olsun her birey kanunlar nezdinde eşittir ve devlet hiçbir vatandaşını diğerine üstün kılamaz. Bir kitleyi de mağdur edemez bir ferdi de. Bunu yapan devlet görevlisi resmen suç işlemiş olur.

Ayrımcılık (discrimination) ve nefret dili oluşturmak (hate crime) hem Türk hukuk sisteminde hem de evrensel hukuk kültüründe suçtur. Cezası vardır. Bu suçları işleyenlere karşı toplumun bir bölümü (hatta aydınların bir bölümü) meseleye şöyle bir bilinçaltı ile yaklaşıyor: “Bunlar şık şeyler değil

ama na'parsın bizde devlet böyledir”

Hayır! Hiçbir devlet memuru (Cumhurbaşkanı'ndan en düşük seviyeli görevliye kadar) insanları ötekileştiremez, şeytanlaştıramaz, ayrıştıramaz, kötücül gösteremez. Devlet, insanlardan vergi toplarken bütün insanları eşit görür; onların inancına, kimliklerine, hayat tercihlerine bakmaz. Vergi toplarken insanları eşit farz eden devlet, hizmet götürürken de insanları eşit görmeye mecburdur. Aksine yapacağı her fiil görevi kötüye kullanmadır ve suçtur.

Tabii kendilerini bir zamanlar “müstazaf” görenlerin bir kısmı devlet emrine amade ‘müstekbir’ haline geldi. Ancak sosyal ve siyasi yelpaze zulüm safında öbeklenmiyor. Cumhuriyet Halk Partisi'nde, Saadet Partisi'nde, Büyük Birlik Partisi'nde insanlar linç kampanyasını görüyor. Hatta fanatik ufuksuzlar hariç AK Parti tabanı da aynı düşüncededir. Çünkü Cemaat, hiçbir zaman illegal bir işe tenezzül etmedi; etmez de. Her görüşten insanın belli bir oranda yakınlık duyduğu ve sempati ile baktığı Hizmet, bu ülkenin en demokrat ve sivil hareketlerinden biridir. Alevi'si Sünni'si, Kürt'ü Türk'ü, sağcısı solcusu, laiki antilaiki vs. bu hareketle belli bir oranda temas kurmuş, Hizmet'in yurtiçinde ve dışındaki hizmetlerini takdir etmiştir; etmektedir...

Her şeye rağmen politik intikam güdüsü ile zulüm yapmaya kalkışmak isteyen, suç üretmeye kalkışan, suçlu imajı çizmek için çırpınan kişilere rastlanabilir. Üstelik tarih huzurunda ve Mahkeme-i Kübra'da hesap veremeyecek bu insanlar, geçmişte yapıldığı gibi bir lince başvurabilir. Ancak unutmamak lazım ki her zulüm önce maşeri vicdana çarpıp döner ve Âdil-i Mutlak her zulmün hesabını sorar. Bu arada konjonktürel havaya kapılarak suizan eden, gıybete gömülen, iftiraya sığınan, hakarete prim veren insanlar kaybeder.

Netice hep aynıdır: Bir dönem sürekli kötülünen, suçlanan, “kökü kazınmak” istenen hiçbir kitle yok edilememiştir; edilemez de. İstisnası yok. Hiçbir topluluk devlet eliyle yürütülen zulüm sonucunda tarihe karışmamış; hatta zaman içinde daha güçlü hale gelmiştir. Neden?

Çünkü toplumsal gerçekliği olan hiçbir hareket baskıyla, zulümle yok edilemez. 12 Eylül darbesi yapıldığında on binlerce insan tutuklandı, onlarca idam kararı verildi. Solculuk mu bitti? Sağcılık mı tükendi? O günün despot darbecilerinden geriye bir şey kalmadı ama mazlumların fikri hâlâ yaşıyor, yaşatılıyor. Bugün hâlâ insanlar kendini sosyal demokrat, sosyalist, solcu görüyor. İnsanlar hâlâ kendilerini ülkücü, milliyetçi görüyor. O akımların devamı, milyonlarca oy alıyor. 28 Şubat'ta “virüs” ilan edilenler, “irtica” ithamıyla karşı karşıya getirilenler zaman içinde iktidara yürüdü.

Denenmiş, her denemede aynı sonuç alınmış bir zulüm yolunda yeniden yanlış bir metodu tecrübe etmek, zulme davetiye çıkarmak, tarih karşısında yerin dibine girecek kadar mahcup olmak anlamına geliyor. Bu gerçeği görmek için yakın tarihimize kısa bir bakış yeter; tabii akliselim hâlâ kalmışsa!